

del Colegio de la Compañía de Jesús de Granada. R-11054 B^a

ANTIQUITATIS

ET SANCTIMONIAE

EREMITARVM MONTIS CARMELI

LIBER IN TRES PARTEIS

DIGESTVS,

AVCTORE PALEONDORO BACTAVO

EIVSDEM FAMILIAE PROFESSORE

INTEGERRIMO ATQVE DOCTISSIMO.

Cui Indices copiosissimi accefferunt: & nunc denuo in lucem prodijt sumptibus Communitatis Carmeliticae, ita disponente eius Patre IOANNE BAPTISTA RVBEO Priore & Magistro Generali dignissimo.

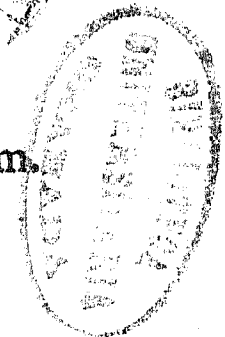
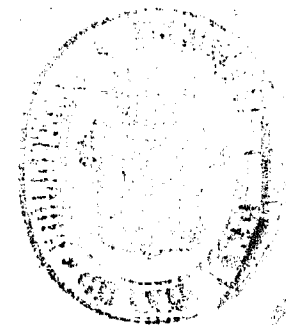
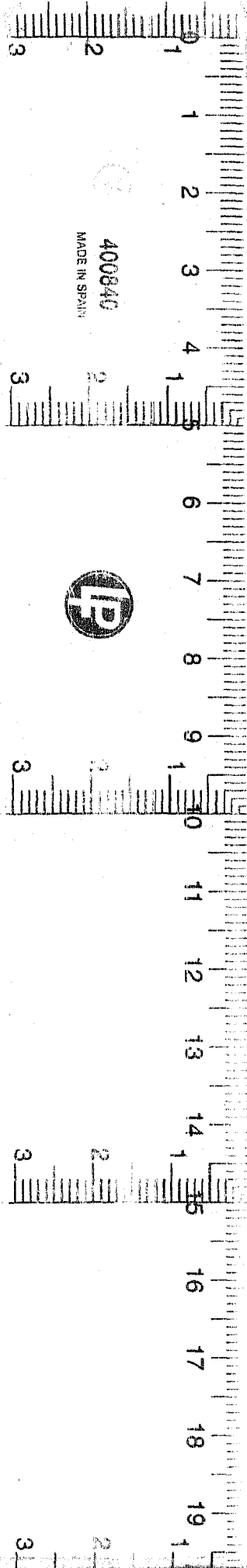
*Dum fluet unda maris, curretq; per aethera Phœbus,
Vivet Carmeli candidus Ordo mihi.*

Cum licentia Superiorum.

Venetijs, ex officina Dominici Guerrei, & Io. Baptistæ, fratrum.

M D LXX.

del Colegio de la Compañia de Jesus de Granada. R-11054 B^a

**ANTIQUITATIS
ET SANCTIMONIAE
EREMITARVM MONTIS CARMELI
LIBER IN TRES PARTEIS
DIGESTVS,**

*AVCTORE PALEONYDORO BACTAVO
EIVSDEM FAMILIAE PROFESSORE
INTEGERRIMO ATQVE DOCTISSIMO.*

Cui Indices copiosissimi accefferunt: & nunc denuo in lucem prodijt sumptibus
Communitatis Carmeliticae, ita disponente eius Patre
IOANNE BAPTISTA RVBEO Priore & Magistro Generali dignissimo.

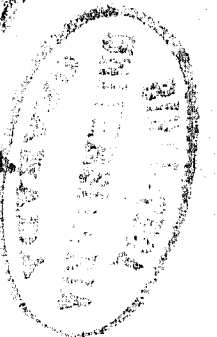
*Dum fluet unda maris, curretq; per aethera Phœbus,
Vivet Carmeli candidus Ordo mihi.*

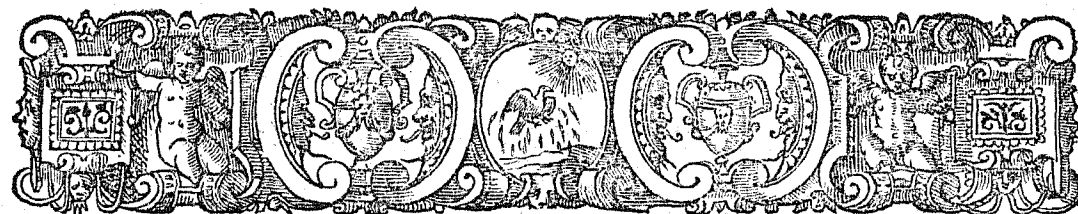

Cum licentia Superiorum.

Venetijs, ex officina Dominici Guerrei, & Io. Baptistæ, fratrum.

M D LXX.

SAPIENTISSIMO,
AC REVERENDISS. PATRI,
IOANNI BAPTISTAE RVBEO,
RAVEN. SACRAE THEOLOGIAE DOCTORI,
ET CARMELITICAE FAMILIAE
PRIORI GENERALI DIGNISSIMO,

FRATER POMPEIUS ZVCCALÀ
Conuentus Venetiarum Regens S.P.D.

*AM pridem factum est,
(Reuerendissime Pater)
ut te colendum obseruan-
dumq; proponerem: idq;
cum agerem, uidebam
mibi illud inesse sicut &
alijs, quibus non obscurum tuarum singula-
rum uirtutum lumen est, & splendor. Hinc
putavi ad te accedere, ut beneuolentia tua*

Et humanitate, qua ceteros antecellis, me
ueluti filium amplectereris. Quamobrem pra-
teritis annis alacri festinatione has, in qui-
bus demoror, Regiones deserui, ut te conue-
nirem. Sed quod me affecuturum sperabam,
id (doleo quidem) Romani aeris intemperie
non sum adeptus. Multis enim oppressus
arumnis, uallatus infirmitatibus, nec plane
confirmatus a te discesi, ut (quod tua huma-
nitatis, ac Reuerendi huius Prouincia Mo-
deratoris, Magistri Laurentij Laureti be-
nignitatis est) Venetijs Regentis subirem mu-
nus. At quando apud te morabar, perspexi,
te summo desiderio affectum esse, ut liber (quem
praemanibus habes) quamprimum praelo resti-
tueretur. Quod sane cum uiderim, si antea Et
ingenij tui magnitudinem, Et animi insignia
ornamenta, excellenti quadam nobilitate con-
iuncta, mecum ipse tacitus admirabar, tunc
multopere suspicere debui, cum praeulgidam
Carmeliticæ Institutionis facem, tam clarè
olim micantem, hætenus quasi in tenebris
latentem, coram omnibus splendido cultu
eductam, intuentibus gratam, ac iucun-
dam,

dam, excudi inardesceres, summoque studio
ac diligentia recognitam, innumerisque erro-
ribus purgatam, non solum Carmelitanam
Religionem, sed Et Christianam prorsus pro-
ficientibus facile tribui. Quapropter cum ani-
maduerterem nil tibi hoc uno optabilius esse,
optimum duxi, ut, priusquam ab hac Urbe
discederem, hoc perficere curarem. Cupiens
præterea incepto Operi imponere finem, arbi-
tratus sum illud tibi offerre. Quæ autem ra-
tio, ut id facerem, me impulerit, ea est:
quòd ingenti gaudio, non mediocri ue delecta-
tione animaduerto, te nomen tuum immor-
talitati consecrasse, ac qua tuo nomine hone-
standa ornandaque suscipiuntur, nunquam qui-
dem intermoritura fore. Neque autem is
sum, qui hoc mihi summam, indignus namque
(uti uides) existo, non enim ualeo scriptis
tibi deditis nomen tuum posteritati ornatum
relinquere. Est præter hanc, Et alia rursus
causa, quæ me ad hoc ipsum allicere uoluit,
ut cum quicquid in hoc opere enarra tum est
ad Carmeli decus ac ornamentum pertineat,
tibi tanquam de eo optimè merito parenti,
tribui

tribui debuit. Accipias igitur (Reuerendissime Pater) hoc tibi sponte exhibitum opus, quod à rudi, ac imperito fabro excultum fuit. Siq; non nullas mendas in eo reperies, eas & primi exemplaris typis, & multis negotijs sacrarum Concionum lectionum, ac etiam Doctoratus insignia sumendi occupationibus, in quibus me uersari oportuit, assignes. Caterum Deus faueat, ut sicuti omnia, humanitate tua duce, assecutus sum, ita arte & assiduitate altiora meditans, quæ tibi grata fore existimo, in se etandis studijs in dies perficiam. Vale. Datum Venetijs, die XXVIII. Nouembris, M D L XIX.

AD LECTORES.

VRE Carmelitæ singuli enunciant eorum Sodalitium & Conciliationem, omnibus Regularium cœtibus antiquitate præstare & antecellere. Si quæ uerò disceptationes super iis & controuersia oriuntur, ac rursus ad cōsultationem reuocantur, id euenit quia nonnulli aut personas, aut tempora detrahunt ex scriptoribus, uel eisdem labem inferunt & maculis aspergunt, nixi & fulti uerborum impetu, potentum fauoribus, aura populari & consuetudine; ii etiam nihili faciunt scripta, stipulationes, iudicium & rem ipsam, perinde ac eis liceat eò trahere ueritatem quò uelint, eamq; à recta semita abducere. Sed dicant ut lubet. Antiquitas Carmelitica grauisimis firmamentis uallata & septa, hoc in libro à IOANNE PALEONYDORO detegitur, & subiicitur oculis. Idem constituit THOMAS VVALDENSIS Carmelita Doctor catholicus, & cæteri Carmelitæ. Sed præter illa, quis reluctari audebit? Quis opponet ueritati contraria? Quis eam depellet sua contentione? Quis id poterit insimulare & arguere? Huius ueritatis & facti indicia nemini licebit efugere aut occultare. Hoc non obscurum, sed firmum est testimonium, & omnibus probatissimum, quod non ex hoc Auctore, sed aliunde excerptissimum. Legitur nanq; Summum & Sanctissimum LEONEM IIII. permagna gratia, pioq; consensu, omnibus Christi fidelibus, qui Ecclesias Beatæ Dei Genitricis MARIAE de Monte Carmelo, diebus festis, in honorem illius ab Ecclesia indictis, eius Diplomate explicatis, adiuissent, & tunc pias elemosinas

nio sinas erogassent, septem annos, & quadragenas duodecim ad luendas poenas peccatis debitas, indulgisse. Et ne quis diuerticulis aut garritu huic possit occurrere, legat Indultum Pont. Max. SIXTI IIII. qui hoc (ut in Mare magno extat) testatur, refert & confirmat. Ex hoc efficitur, ut Antiquitate Carmelitica Consociatio cæteris antecelluerit. Nam à LEONE IIII. anni ad hæc usq; tempora unus & uiginti supra septingentos effluxerunt. Quid hoc testimonio præstantius? Nimirum omnes cæterorum Mendicantium Ordines, post annos Domini Mil le centum nonaginta quinq; suum acceperunt initium. Sed quæ antiquitatis laus & gloria, si illi bonitas & sanctimonia non accesserit? Si hoc scire uolueris, habes nunc in manibus PALEONYDORI præclara testimonia, quibus facile cognosces HELIAE amplissimam sanctitatem; eiusq; exemplo plurimos excitatos, uiuendi regulam ab eo suscepisse: post eum item filios Prophetarum Carmeli Montem summa uirtute, integra mente, incoluisse. Diuum Ioannem Baptistam, plurimosq; uiros ac mulieres, sanctissimè, suauiter, iucundo spiritu uiuentes, cum Eremitis Montis Carmeli sanctam habuisse consuetudinem testatur PALEONYDORVS, quos etiam Carmelitarum numero adscribit. Illuc mentes ex hominum communi uita ad ueram Religionem immigrabant. Inibi Pietas, Sanctitas, Religio, purè & castè Deo, ac eius Virgini Matri (Sodalitatis Carmeliticæ peculiaris Dominae & Reginae) tribuebatur; eoq; in loco, ac illius Montis antris & recessibus, æquè ac splendidum lumen, illorum summa elucebat sanctitas. Hæc singula, & plura huius Libri lectio uos edocebit. Res perpendatis, eius sinceritatem spectetis, & uobis erit gratissimus Auctor. Valete. & hoc munusculum amica manu suscipite.

EPISTOLA MAGISTRI MATTHAEI HERBENI,
*Bethasij, Traiectensis, in subiectum opus, ad Religiosum Patrem,
 Sacrae Theologiae Lectorem, Fratrem Gotfridum Candelario,
 Priorem Conuentus Aquensis, Ordinis Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperq; Virginis
 Mariae de Monte Carmeli.*

MATTHAEVS Herbenus, Bethasius, Traiectensis, Venerabili Patri Gotfrido Candelario, Priori Ordinis Carmelitarum, Conuentus Aquensis S. P. D. Discedenti mihi mense præterito abs tua Paternitate ex Aquisgrano, quo conueneram peregrinationis gratia ad septennale lustrum, quod tunc peractum est, oblatus est mihi Moguntiaë liber quidam, quem Venerabilis Pater Ordinis tui, Frater Ioannes Paleonydorus de antiquitate, ac celebritate Sacri Carmelitici Ordinis edidit. Quem nescias, utrum copiam materiae, an auctoris ingenium magis laudaueris. Quippe tam est diues sacer Ordo Carmeliticus mirabilium gestorum antiquissimorum Patrum, ut ferè nullus sit, qui se ei ualeat æquiparare. Quis enim Helia Propheta, aut Heliseo eius discipulo, unquam in omnibus Ordinibus, aut uitæ sanctimonia, aut miraculorum gloria, legitur celebrator, unde Carmeliticus Ordo initium auspicatur? Qui populo uenerabiles extiterunt, Regibus etiam formidabiles. Sed quis omnes uetustissimi æui sacratissimos Patres Ordinis uestri enumeret, quorum nomina sunt in libro uitæ? Quoniam nihil sub cælo conditum sempiternum est, & propterea etiam nomina & acta eorum nobis plerumq; incognita sunt. Sed quid miramur nos nescire ea, quæ antequàm Saluator noster carnem humanam assumeret, in Orientis partibus gesta sunt? (Plura enim miracula facta credimus, quàm quæ sacra Biblia comprehendit.) Cum ea etiam omnia, quæ postquàm Diuina permissione, sancti Patres à Carmelo, temporum malitia expulsi sunt, acta sint, ignoremus. Non igitur crediderim unquam tam memorem narratorem antiquissimarum rerum, copiosum Historicum, fidelem Scriptorem extitisse, aut futurum esse, qui sacri Ordinis Carmelitici sanctos Patres omnes enumerare possit, uitas recitare, propalare miracula. Plaude igitur ò Sacer Carmelitice Ordo, tanta maiorum tuorum gloria, qui omnes superas temporum antiquitate, maiestate miraculorum antecellis. Credo ego quòd hic Ciceronis atque Demosthenis eloquentia deficeret, Herodoti, ac Liuij memoria fatisceret, quoniam, quæ illi scriptis mandauerunt, humana sunt,

b Carmelitici

Carmelitici autem Ordinis sacra monumenta penitus diuina sunt. Quò admirabilior debet meritò uideri Venerabilis Pater Ioannes Paleonydorus, qui tam diligenter suo Sacro Ordini incubuit, quæ multis antea incognita fuerunt declarando, loca sancta Patrum in uastis desertis propalando, ut quasi unus ex illis censendus sit, qui Palaestinam olim incoluerunt? Sed ut ad uos omnes (parcite meæ euagationi, nimum forte audax uideri possim his, qui uos odiunt, neque enim inuidia ullum uitium latius serpit) ad uos, inquam, omnes me conuertam. Proferte igitur (Patres) quis unquam magis de uestro Ordine sacro meruit, quam uelut hic Ioannes Paleonydorus? Plus annis viginti testatus est, se sacro Carmelitico Ordine, honori publico, profectui singulorum incubuisse, ut Propheticum librum posteritati relinqueret. Quid si dixerò, protrepticum Isagogum? Dixerint æmuli (si qui forte, quod Deus auertat, futuri sint) mythicum sermonem aliquem confinxisse. At ego putauero illum nobilem quandam atque insignem panegyricam sempiternis temporibus duraturam magis fuisse commentatum Historiam. Neque enim facile credi possit, talem Virum, qui à puero Sacrum Ordinem usque ad senilem ætatem, multis laboribus ac studijs honestauit, ac popularibus sermonibus (quos Homelias uocant) pluribus profuit, tam delirum extitisse, ut pro suo sensu pueriles fabulas, aut aniles cõmentationes pro ueris, ac synceris Historijs, non solum sui Ordinis Fratribus, sed uniuersis hominibus quasi perene testimonium ineptiarum ingenij sui posteris relinquere uoluerit. Quinimò gratos illi omnes esse conuenit, qui pro totius Ordinis sui honore & gloria, profectuque singulorum tam fideliter laborauit. Nam quod singuli paucis cartulis antehac comprehenderunt, hic ad magnitudinem iusti libri perduxit. Quod igitur singuli scribendo meruerunt, hic (nisi fallor) meruit solus. Non igitur parua merces tibi reposita est in cœlo à summo omnium rerum remuneratore Deo, ò mi Ioannes Paleonydore, pro cuius Matris perpetuo honore (cuius tu frater es) tam officiosum, quam libentem laborem subiisti. Tibi quoque (ut mentem meam planè aperiam) toto corde uehementer gratulor, qui talem amicum Patrem inuenerim, qui & præsentibus, & futuris, tam fideliter studuerit prodesse. Prodi igitur in publicum, arte magistri Petri de Friedberg, impressæ Diuinitime Trimeristice Liber, quo & Diuinus honor in toto Carmelitico Ordine per singulos dies augeatur, & auctoris meritum immortalitate condonetur. Hæc placuit ad tuam Paternitatem (Gotfride) perscribere, quo sperem te de confratris tui singulari opera ac diligentia, in sacrum tuum Ordine extollendum, plurimùm gaudisurum. Vale, & apud Deum pro me peccatore tuis orationibus intercede.

EPISTOLA

EPISTOLA IOANNIS DAMII SPANHEMENSIS,
 Monachi Ordinis Sancti Benedicti, in subiectum Opus, ad Religiosum Patrem Fratrem Arnoldum Bostium,
 Ordinis Carmelitarum.

IOANNES Damius Curtensius Agrippinas, Monachus, Spanhemensis, Optimo Fratri Arnoldo Bostio, Carmelita, Gandauensi, S. D. & Charitatem. Venit nuper ad nos Carmelita tuus Ioannes Paleonydorus Bactauius, Vir bonus & studiosus, afferens secum quædam Synthemata de Religionis suæ principio atque progressu, quorum lectionem uniuersis Carmelitici Ordinis Professoribus, non minus utilem quam iocundam futuram existimo. Quippe quæ uelut quoddam Enchiridion Trimereston, multa pandunt scitu dignissima, in alijs per multa uolumina dispersa. Rogauit itaque, non sine magna instantia, Reuerendum Patrem nostrum Dominum Tritemium Abbatem, quatenus id laboris pro Dei amore assumeret, ut ipsum codicem legendo perlustraret, ne quid forte contradictioni rationabiliter obnoxium illo contineretur. At Reuerendus Pater noster, tum alijs, & quidem altioribus studijs intentus, mihi hanc Prouinciam contulit, ut ipsum codicem una cum eius auctore diligenter relegerem, & si quas inuenissem mendas, secundum ueritatem Historiarum emendarem. Ego uero Præceptoris mei cupiens adimplere mandatum, præfatum Ioannem Paleonydorum auctorem voluminis mihi associans, secessi ad partem, Anaphoricum ipsum diligentissimè legimus, superflua nostro communi iudicio refecauimus, Ambigua cum Græcis & Latinis exemplaribus (quorum nobis copia erat) contulimus, & ueriora nobis uisa, quantum possibile fuerat, multiplici attestazione comprobauimus. Sed cum nihil sit humanis in rebus perfectum, nostrum ingenuè fatebor erratum. Quoniam & si studium negotio non mediocriter impendimus, nequaquam tamen omnia correctione digna potuimus emendare. Cum ergo te hisce in rebus, de quibus agitur, longa lectione doctum nouerimus pariter & expertum, nostra in te suffragia conferimus, te iudicem & correctorem operis aduocamus, ut eruditio tua nostrum defectum suppleat. Codicemque ipsum, quem cum his literis mittimus, sagax industria emendet. Nam etsi multi sint, qui eum habere cupiant, uisum tamen auctori est, illum nequaquam dare in publicum, nisi multorum iudicio comprobatum. Eloquij curiositate in hoc volumine ne quæseris, sed Historiæ ueritatem. Age obsecro (mi Bosti) petitionem confratris tui ne spreueris, quoniam de laudi

b 2 bus

bus tui Ordinis agitur, & multorum utilitas futura de præfenti Opusculò expectatur. Exemplar autem abs te correctum & emendatum, nobis quãtotius remittito, ne Fratrum tui Ordinis expectatio diutius protrahatur. Forsitan interea & Abbati nostro dabitur otium, quo ei codicem perlustrare licebit. Sin autem id fortuna negauerit, quod nostrum erat, nobis fecisse sufficiat. Vale mei tuis orationibus memor ad Deum doctissime Pater. Ex Spanhem, Quinto Kalen. Maij, Anno Domini M CCCCXCVI.

EPISTOLA RVTGERI SYCAMBRI, CANONICI

Dumetensis, ad Religiosum Patrem Fratrem Ioannem Paleonydorum, Ordinis Carmelitarum, in suum Opus de Carmelitarum Ordine.

RV TGERVS Sycamber, Canonicus Dumetensis, Religioso Patri, Fratri Ioanni Paleonydoro, Bactauro, Ordinis Carmelitarum, Salutem plurimam dicit. Vidi Opus tuum (Pater Venerande) quod de illustratione tui Ordinis distinctè lucideq; composuisti, & maxima affectus sum voluptate. Primum quidem propterea quòd te multum cõmoditatis allaturum uidebam, dehinc q̃ eius amicitias nactus essem & familiaritatem, qui se suosq; perlustrare curauerit. Laudo igitur sanè studium tuum & comprobo, quippe qui ad honorem Dei & solatium viuorum, tantum laborem subire curauisti. Ex hoc nãque opere, tui Fratres facile intelligent, quantum ad eos affectum habeas, quantoq; fragres amore in tuæ Religionis professores. Quod si quispiam tibi (mi Pater) hoc, quia scripsisti, uitio dederit, lauda Deum, & gratias age, quia dignus habitus es, ut pro charitate patiaris. Auguror autem non defuturos, quibus tua scripta displiceant, aut certè minus placeant. Quod si eucnerit, rogo ne frangaris, sed memineris plures Sanctorum contradictores habuisse. Nam difficillimum est, hoc tempore scribere, quod à nemine carpetur. Tam uaria sunt genera hominum aliena scripta examinantium. Hic, quia stilus rusticus est, offenditur, alter quia materia displicet, dedignatur. Isti si quid cõptius dixeris, displices, illi, si quid rudius. Et quid dicam? Impossibile est, ut scribens omnibus placeat, & si metro scripserit prosaq;: Quare te æquum est (care mi Pater in Christo) hominum iudicia contemnere, quæ ambigua sunt semper & fluctuantia. Ita statuamus, vt qui uolet, scripta nostra legat, dimittat, qui nō uolet. Et maledicere desinat, male scripta ne noscat sua. Noui enim aliquos opuscula cõdidisse satis terfa, & stilo lepidissimo, quos alij, (nescio quo, nisi inuidia moti) Tullianæ eloquētix arguerūt. O præclarū crimen, ò scelus laudabile, quod ne quidē euadere potuit, immo euadere noluit, qui obiecit. O cæcitas, ò dementia horum temporum. O caligo, ò tenebræ. Scribere aliquid & laborare quidam nolunt, desidia pressi. Ferendum hoc quidem, sed q̃ & scribentes impugnare laborant, nullo sustinendum pacto. Sed inuenient isti suos responsores, & qui fideliter mercedem bonam, in patientia reportabunt. Obtinget uero tibi, vt & alijs solet, quatenus post mortem, & in hoc seculo cõmendaris, & in cœlesti Regno

Regno fulgeas. Quod vt consequi queas rogo, vt quæ laudas, operibus comprobas. Parum enim prodest bene scribere, nisi bene scripta bona vita comprobare. Hoc scribo, non quod te necesse sit comonere, sed quod me ipsum scribendo incendere cupiam. Nam qualis sis in studijs bonis & exercitijs, tua palam scriptio designat. Precor autem vehementer, ut quam potes cito operam des, vt imprimatur, & pluribus tuis labor, & exemplo sit, & commendationi. Quod si feceris, tibi plures debitores facies, & à summo Deo, iusto omnium retributore, præmia digna recipies. Qui non modo quid quisque faciat, sed & quo animo contemplatur. Vnde semper gaudeat pura conscientia, quia licet homines seuiant & iudicent, corona tamen iusti non decidet. Non solum autem viuentes, sed & mortuos tibi fecisti debitores. Quos quodammodo extinctos, & tenebris obrutos, in lucem prodire fecisti. Quare nemo miretur, si tibi apud iudicem olim erunt auxilio, quos tam glorioso in terris prosequutus es preconio. Scribant cæteri quæ volent versu prosaque, & viuentes vanis demulceant laudibus, dummodo te tui Ordinis exordia, & vetustissimos Patres commemorare permittant. Et licet maioris sit virtutis operari præclara, ad memoriam tamen posterorum scribere quæ sanctè facta sunt, grandi laude non caret ac mercede. Facit enim vnusquisque quod potest, nec omnia possumus omnes. Vale. Datum anno Domini M C C C X C V. XI. Kalendas Februarij.

FRATRIS IOANNIS PALEONYDORI EPISTOLA,
ad Reuerendum Patrem Fratrem Rumoldum Laupach, Priorem
Franchfordensem, Ordinis Carmelitarum, in subiectum Opus.

ENERABILI Religiosoque Patri, Fratri Rumoldo Laupach, Sacræ Theologiæ Lectori, Priori Conuentus Franchfordensis, Ordinis Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperque Virginis Mariæ de Monte Carmeli, Frater Ioannes Paleonydorus, eiusdem Religionis minimus, S. D. & Charitatem. Cum animaduertentem (doctissime Pater) Seniorum Patrum priscorum nostræ Religionis Sacratissimæ labores, quibus initiū & processum nostri Ordinis lucidissime declararunt, vetustate aut incuria obliuioni traditos, curam dedi in vnum illorum sententias breuiter conscribere Trimericum, vt cognoscant posteræ prædecessorum Patrum nostrorum diligentias & studia ad dandam scientiam sequacibus, vnde noster Sacer Ordo firmisimum habuerit exordium, & vsque in præsens fuerit per Sanctos Patres laudabiliter continuatus. Et quia te (Pater Venerande) nuper id desiderauisse cognoui, hunc librum Trimericum, quem ex Patrum diuersorum tractatibus satis laboriosè collegi in vnum, tuo nomini dicaui, confusus quod tua diligentia & studio ad plurimorum notitiam poterit peruenire. Suscipe igitur (colende Pater) Opusculū, non verborum ornatu compositum, sed dictamine simplici colligatum in vnum, quod velut apes, ex diuersis Patrum libris congregaui. Qui discretis temporibus, magna nostri Ordinis luminaria vno spiritu diuersa conscripserunt in laudem nostræ Sacræ Religionis Opuscula. Primo, Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus, Hic ad instantiā Fratris Caprasij Prioris Montis Carmeli sui in Prioratus officio successoris, scripsit librum de Institutione Primorum Monachorum, in Lege Veteri exortorum, & in noua perseverantium. Ipse floruit temporibus Archadij & Honorij Imperatorum circa annos Domini cccc. Incipit sic, Principium Religionis huius &c. Alter fuit ille Magnus Cyrillus, Doctor Græcus, Constantinopolitanus, Montis Carmeli, & totius Ordinis post Brocardū Prior Generalis. Iste scripsit ad Eusebium Confratrem suum de processu Ordinis Carmelitarum, à tempore Ioannis prædicti vsque ad dationem Regulæ per Albertum, tempore Celestini Papæ Tertij, & Friderici Primi Imperatoris. Claruit anno Domini M C L X X V I I I. Incipit Tractatus sic, Sacræ huius Religionis prisci Professores. Tertius, Guilhelmus de Samuco scripsit Chronicam de multiplicatione huius Religionis per Prouincias Syriæ & Europæ, & de perditione Monasteriorum Terræ Sanctæ. Incipit sic, Religiosi Carmelita sicut in Terra Sancta sumpserunt exordium. Claruit tempore Rodulphi

Quot fuerunt illi, qui in laudem Carmeliticae Religionis scripserunt.

phi Imperatoris, anno Domini M C C L X X. Quartus fuit Sybertus de Beka, qui scripsit tractatum de consideratis super Regulam huius Religionis, tēpore Henrici Imperatoris Septimi, anno Domini M C C C X. Quintus, Philippus Riboti, scripsit de institutione & peculiaribus gestis Religiosorum Carmelitarum volumen unum, in decem libris distinctum. Incipit, Principium Religionis huius. Sextus, Magister Ioannes Grosi, Generalis Prior, scripsit Viridarium de Rectoribus Ordinis Carmelitarum, cuius initium est, Quia rebus grandis. Item de Sanctis Ordinis tractatum unum. Incipit, Quia Deus in Sanctis suis. Etiam scripsit de Magistris Ordinis & Illustribus Viris. Incipit, Recitatis vt præfertur, de Sanctis. Septimus, Magister Ioannes de Bachone, cōpendium Historiarum & Iurium pro defensione Ordinis Carmelitarum. Incipit, Beatus Bernardus in quodam Sermone. Idem tractatum super Regula Carmelitarum cōparatiuē ad Vitam Virginis Gloriosæ. Incipit, Titulus Carmeli, & Titulus Beatæ Mariæ. Octauus, Ioannes de Cimineto Speculum Ordinis. Incipit, Filij sanctorum estis. Nonus, Magister Ioannes de Vineta. Incipit, Cum quidam Fratres nostri Ordinis. Decimus, Ioannes de Hildeshem, tractatum per modum Dialogi inter directorem & detractorē. Incipit, Vetustæ Religionis. Vndecimus, Magister Thomas Bradley Anglicus. Incipit sic, Quia Isaias Propheta. Duodecimus, Frater Petrus Brun, de institutione Ordinis. Incipit, Vetustissimorum. Tertiusdecimus, Frater Arnoldus Bostius Gandeuensis de Illustribus Viris Ordinis nostri. Idem elegantissimū opus de Patronatu Beatissimæ Virginis Mariæ. Incipit, Petisti Vir Clarissime. Consequenter Martinus Italus fecit exquisitam orationē de Titulo, & Sanctis ac Doctoribus Ordinis nostri. Incipit, Et si dicendi. Item Ioannes Gluel. Incipit, Notandū hic de Origine, anno Domini M C C C L X V I I. Ioannes de Malinis scripsit Speculum Historiale Ordinis, distinctū in decem libros. Incipit, In diebus Achab Regis. Ioannes de Gouda scripsit unum Opus, quod Scutum Carmelitarum dicitur. Ex dictis ergo istorum Patrum collegi hoc Trimericum. Parce precor Pater paulisper insipientiæ meæ, & si quid quavis negligentia in hoc opere uitiatū cognoueris, ignosce, sum enim errori obnoxius ut homo. Idcirco quod labor incautus ademit, hoc tua uelim emendatio suppleat. Id ergo sic emendabis, quod ante operis transmissionē forte poteram prouidisse. Et quia Reuerendissimus in Christo Pater & Dominus, Dominus Ioannes Spanhemensis Abbas, Ordinis Diui Benedicti, satis lucidè & extēte de Doctoribus nostri Ordinis & Illustribus Viris in suo libro de laudibus Carmelitarū scripsit, de illis succinctim pertransibo. Vale Pater colendissime, & ora pro me. Ex Conuentu Aquensi, v. Kal. Martij, Anno Christianæ salutis M C C C X C V.

PROLOGVS

PROLOGVS IN LIBRVM TRIMERICVM DE
initio & processu Sacratissimæ Religionis Carmelitarum
Incipit feliciter.

GLORIOSISSIMÆ Dei Genitricis Immaculatæ Virginis Mariæ vetustissimæ Religionis, cuius fundamenta per Sanctos Dei Prophetas, in sancto Carmeli Monte locata consistunt, laudes & præconia multifarie multisq; modis Patres nostri ab initio tractatibus ab olim ornare curauerunt. Et quid amplius superest, quod à me, amantissimi Confratres, requiritis? Nūquid vt illorum dictis addam aliquid, postulatis aut abradam? Absit. Nec id uestra præstolatur Charitas. Sed vt è multis unum breuius, quo ualerm, Librum Trimericum semota pigritia scriberem. Filii Sanctorum estis, qui hoc petitis, quibus fauere sanum, obtemperare iocundum arbitror, & recalitrare delirum. Nam uos non tantum Virginis Gloriosæ titulus decorauit, sed etiam in Montibus Sanctis per Sanctos Vates primaria fundatio cæteris prærogauit. Graue quidem onus, quod imponitis, æmulorum dentibus, ne dicam lacerandum, tamen peracutissime mastican-dum. Et dum uestris cupio parere uotis, detractorum periculosè cadam in manibus. Non tamen illorum formidine, optatis desideriis uirtuosis, utcunque Deus dederit, satisfacere pertimesco. Venerandorum ergo Patrum Sacratissimæ Religionis nostræ correctionibus me submitto, ut si quid minus exquisitè posuerim ueniam piè concedāt. Maxime Reuerendi Patris nostri, Magistri Ioannis de Nulsia, nostræ sacre Religionis Alama-niæ inferioris Prouincialis. Cuius Duci frenis gaudeo, sub cuius alis protegi, tota mente concupisco. Interrogabo igitur Patres meos, & annunciantur mihi, maiores & dicent ueritatem euidenter. Memor ero die-rum antiquorum, & generationes singulas cautè ruminando perstringā. Mandauit enim Deus Patribus nostris, nota facere gesta priscorum filiis suis, ut cognoscat generatio altera. Et ut filij, qui nacerētur & exurgerēt, enarrarent filijs suis, ponerentq; in Deo spem suam. Qui plantauit Pa-tres nostros in Montem sanctificationis suæ, Montem, quem dilexit Spi-ritus eius, in terram, quam suo sanguine consecrauit. Ideo circumduxit eos, & docuit, & custodiuit usque in præsens, quasi pupillam oculi sui, & conseruabit in æuum. Accipite ergo Fratres dilectissimi pium munu-sculem, quod instanter postulastis offerendū. Et quia omne datum opti-mum, & omne donum perfectum desursum descendens est à Patre lumi-

c num,

num, ac concepti operis initium reor necessarium Diuinum auxilium implorandum. Non enim frustra in Deo sunt positæ spes precesq;. Quæ, cum rectæ sint, inefficaces esse non possunt. Ad rectas igitur spes animû subleuabo, humilesq; preces porrigam in excelsis, dicamq;. O stelliferi Conditor Orbis, qui perpetuo nixus folio, rapido cœlum turbine uersas, da fontem lustrare boni, da luce reperta, in te conspicuos animi defigere uisus, dislice terrenæ nebulas & pondera molis, atque tuo splendore mica. Et tu Maria, ianua clausa manens, labe Patrona carens. Vbera nunc aperi Christo dulcedine plena, nato mellifluens, Virgo Maria tuo, dirige scribentis, Virgo Maria manum. Vis, potes, & debes, mitissima, maxima tutrix.

PRIMI LIBRI CAPITA HAEC SVNT.

- H**ELIAS Sanctus Dei Propheta Ordinis Carmelitarum Primus fuit Fundator, idq; rationibus, & auctoritatibus plurimis ostenditur. Caput 1
 Carmelitana Religio siue Heliana triplicem habuit in sui continuatione statum. Cap. 2
 Omnis Religionis Veteris & Noui Testamenti Deo Dicata uita Helias exordium est. Cap. 3
 In Veteri Testamento fuerunt Helie quatuor Discipuli Principales, Rectores aliorum Discipulorum ab eodem constituti. Cap. 4
 Filij Prophetarum & eorum successores, post Helie translationem, & Helise i decessum, Heremiticam & Carmeliticam Religionem usque ad Christi aduentum, quem expectabant, continuauerunt. Cap. 5
 Licet de Antiquitate Religionis Carmelitarum pauca reperiantur scripta, non minus fuit pro uero ab Helia instituta. Cap. 6

SECUNDI LIBRI CAPITA.

- T**EMPORE legis Gratia Sanctus Ioannes Baptista fuit Principalis Helie imitator, & Carmelitarum Rector. Caput 1
 Plures Carmelite utriusque sexus Ioannis Baptiste Discipuli Christi, & Apostolorum tempore, clarissime floruerunt. Cap. 2
 Idem ostenditur fuisse statim post tempora Apostolorum. Cap. 3
 Idem ostenditur fuisse tempore Constantini Magni, omniaq; Monasteria Carmelitarum tum in Terra Sancta, tum etiam extra, numerantur. Cap. 4
 Circa annos Domini cccxx. inter præclaros Carmeliticæ Religionis fuerunt Hilarion, Basilius, & ceteri multi utriusque sexus. Cap. 5
 Circa Honorij & Archadij Imperatorum tempora Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymorum, & alij utriusque sexus Carmelitici Ordinis sanctissime uiuentes claruerunt. Cap. 6
 Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus admonitus à Beata Virgine Monasterium Puellarum construxit, & Hereticum Nestoriû deuicit. Cap. 7
 Meritò Helianæ & Carmeliticæ Religionis in Nouo Testamento Titulus hic ascribitur, scilicet, Fratres Beate Mariæ Virginis de Môte Carmelo. Ca. 8
 Carmelite propter Euticianorum hereses, & Machometi, suorumq; perfidorum (Deo permittente) multa Monasteria perdiderunt, & Cappas Barratas assumpserunt, ac de Sancto Anastasio Martyre. Cap. 9
 Multorum subsidijs Carmelite circa annos Domini dccc. erepti fuerunt à iugo infidelium, & de Sancto Gerardo Episcopo & Martyre, ac Sancti c 2
Bertholdi

Bertholdi natiuitate. Cap. 10
 Tempore Urbani Secundi Terra Sancta fuit recuperata, & Maria apparen-
 te & protegente Christianos, Bertholdus nouit intrare Religionē Carme-
 litarum. Cap. 11

TER TII LIBRI CAPITA.

ANNO Domini MCXXI. Carmelita sub Regimine Priorum Lati-
 norum esse cœperunt, quorum Bertholdus Primus fuit. Cap. 1
 Sanctus Brocardus recepit ab Alberto Hierosolymitano Pa-
 triarcha Regulam ante Concilium Lateranense. Cap. 2
 De Natiuitate, & Martyrio Sancti Angeli. Cap. 3
 De S. Cyrillo Doctore Græco, & Presbytero, cuius Vita explicatur. Cap. 4
 Helie atque Marie Virginum Ordo circa annos Domini MCC. fuit in Euro-
 pa plantatus. Cap. 5
 Admonitione Virginis Gloriosæ contra infestationes Prælatorum Fratres
 nostri, ab Innocentio Quarto, remedia opportuna postularunt. Cap. 6
 Impetratis Summorum Pontificum Innocentij Quarti, Alexandri Quarti,
 Urbani Quarti, Defensorijs ac Priuilegijs, Symon Stock Generalis Prior,
 scapulare suis precibus à Virgine Maria accepit. Cap. 7
 Marialis & Helianus Carmeliticus Ordo mul. ifarie, quinimmo omnifariam,
 à Deo & Patriarchis Hierusalem ab Apostolica Sede, & huiusmodi soli-
 datus, approbatus, & confirmatus est. Cap. 8
 Circa & post tempora annorum Domini MCCCLXX. Ordo Carmeliticus Ma-
 rialis & Helianus creuit tum Apostolicis amplioribus Priuilegijs, tum
 utriusque sexus personis multis sanctitate quidem perspicuis, ac pluribus
 Doctissimis Orthodoxæ Fidei utilissimis Viris. Cap. 9
 Terra Sancta ab infidelibus deuastata, Conuentus Montis Carmeli funditus
 destruitur, & deinde Ordo in Europa multis claruit Illustribus Viris, San-
 ctissimis, & Doctissimis. Cap. 10
 Ordo Carmeliticus ex admonitione Virginis Gloriosæ circa annos Domini
 MCCCXVI. & post, numerosior effectus est in Apostolicis Priuilegijs, &
 Viris Theologica & Philosophica Sapientia doctissimis. Cap. 11
 Circa ista tempora multi utriusque sexus claruerunt Ordinis Carmelitarum,
 Sanctitate uitæ & Doctrina Illustrissimi, Orbem illuminantes. Cap. 12
 Scismatis tempore, etiam in nostro Sacro Ordine diuisio non potuit funda-
 mentum supra petram positum euoluere. Cap. 13
 Ab anno Domini MCCCXXV. nostra Religio à multis Summis Pontifici-
 bus fuit gratijs munita. Cap. 14
 Diuersi Summi Pontifices Ordinis nostri Benefactoribus quasdam contule-
 runt Indulgentias. Cap. 15

INDEX SANCTORVM, QUI CARMELITAE
 fuerunt habitus austeritate, sicut Helias, pallio excepto. Dicun-
 tur insuper Carmelitæ, quia Montem Carmelum adiuerunt,
 cum Carmelitis consuetudinem habuerunt, ac sub in-
 stitutione Carmeliticæ Religionis vixerunt,
 quorum nomina hæc sunt.

Dolius Confessor	Heliscus Propheta
Affra Virgo & Martyr	Hieronymus Confessor
Albertus Drepanita Con- fessor	Hilarion Confessor
Anastasius Martyr	Ignatius Episcopus
Andreas Apostolus	Ioanna & Anna Virgines
Andreas Episcopus Fesolanus	Ioannes Chrysostomus Episcopus & Martyr, secundum aliquos
Angelus Martyr	Ioannes 44. Patriarcha Hierosol.
Angela Virgo	Ioannes Baptista
Antonius Magnus	Iudas & Mamenius Prophetæ
Auertanus Confessor	Maria Magdalena, & Martha So- rores
Basilus Episcopus	Martialis Apostolus & Episcopus
Bertholdus Prior Generalis	Matrona Virgo
Brocardus Prior Generalis	Melania Matrona
Cyrilla Virgo & Martyr	Nonna Virgo
Cyrillus Patriarcha	Onofrius Confessor
Cyrillus Prior Generalis	Paula Matrona
Dionysius Papa & Martyr	Pelagia Virgo
Enoch Episcopus & Discip. Dñi	Philippus Confessor
Epiphanius Confessor	Protus & Iacintus Martyres
Eufasia Virgo	Petrus Thomas Episcopus & Mar- tyr.
Eugenia Virgo & Martyr	Sabba Abbas
Eusebius Martyr	Sara Virgo
Eusebius Confessor	Saturninus Episcopus
Eustochium Virgo	Scariothus Abbas & Propheta
Euticius Confessor	Serapion Episcopus
Eutropius Episcopus & Martyr	Spiridon Episcopus
Francus Confessor	Symon Anglicus Prior Generalis
Fronto Episcopus	Tecla Virgo, siue Magnentia
Fructuosus Episcopus & Martyr	Zozimas Confessor.
Gerardus Episcopus & Martyr	
Helenus Episcopus & Martyr	
Helias Propheta Primus Pater Ord.	

PRIORES GENERALES SECVNDVM TEMPO-
 ris successione[m], quorum nomina in hoc opere
 Auctor recenset, hi sunt.

SANCTVS Bertholdus
 Sanctus Brocardus
 Sanctus Cyrillus
 Bertholdus Lombardus

Alanus Brito
 Beatus Symon Anglicus
 Nicolaus Gallicus
 Rodolphus Alamanus
 Petrus de Amiliano
 Raymundus de Insulis
 Gerardus de Bononia
 Guido de Perpiniano
 Ioannes de Alerlo
 Petrus de Gaesa
 Petrus Raymundi
 Ioannes Balistarij
 Bernardus Olenfis
 Raymundus Aquarij
 Ioannes Grosi
 Bartholomæus Racholi
 Ioannes Faci
 Ioannes Soreth
 Christophorus Brixienfis
 Pontius Auinionensis
 Denuo Additi
 Petrus Teraffa
 Baptista Mantuanus
 Bernardinus de Senis
 Nicolaus Audeth

IOANNES BAPTISTA RVBEVS, cui summam omnes debent
 optare Felicitatem.

AVTHORVM NOMINA, QVORVM IN
 hoc opere fit mentio.

ABBAS Ioachim
 Abbas Vercellensis
 Ambrosius
 Amphilon
 Anastasius
 Antoninus
 Archidiaconus
 Arnoldus
 Athanasius
 Augustinus
 Bartholomæus Cardinalis
 Benedictus
 Bernardus Casfinensis
 Bernardus Abbas Clareuallensis
 Cardinalis
 Casianus
 Cyrillus Patriarcha
 Cyrillus Prior Generalis Carm.
 Efdras Scriba
 Eusebius Cæsariensis
 Franciscus Petrarcha
 Galbinus
 Genadius
 Hieronymus
 Hugo Floriacus
 Iacobus de Vitriaco
 Ioannes 44. Patriarcha Hierosoly.
 Ioannes Borubij
 Ioannes Grosi
 Ioannes Bachonus
 Ioannes Chrysofomus
 Ioannes Ianuensis
 Ioannes Castiodorus

Ioannes de Hisduno
 Ioannes Dufeldorp
 Ioannes Tritemius
 Ioannes Andreas
 Iosephus de Bello Iudaico
 Iosephus Antiochenus
 Isidorus
 Iuo
 Iustinianus
 Macharius
 Magister Historiarum
 Magister Sybertus
 Martinus Italus
 Nicolaus de Lyra
 Orosius
 Petrus Præmonstratensis
 Petrus Raymundus
 Petrus Fabri
 Philippus Riboti
 Philippus Abbas Hieropolitanus
 Philo
 Prosper Aquitanicus
 Richardus Radulphi Ardinacanus
 Richardus Dumelenfis
 Rufinus
 Sybertus Gemblacensis
 Socrates Græcus
 Sozomenus
 Thomas Episcopus Noruicensis
 Thomas Vualdenfis
 Vilhelmus Herlemenfis
 Vilhelmus de Samuco
 Vincentius Histor.

IOANNIS PALEONYDORI

BACTAVI, CARMELITAE,

DE ORIGINE, ET PROCESSU
ORDINIS CARMELITARVM,

LIBER PRIMVS.

*Helias sanctus Dei Propheta Ordinis Carmelitarum Primus fuit Fundator,
idq; rationibus, & auctoritatibus plurimis ostenditur.*

Caput I.

ENIGNISSIMO creatore Deo, charitate gloriosissima Adam & Eua uirgines purissimi erant in paradiso plantati. Sed demerito grandi tam paradisi uernantem locum, quam decoram uirginitatem repulsi perdidderunt. Fuit igitur diuina praeuifum scientia, ut lapsus duorum utriusque sexus uirginum per exempla duorum aliorum in primum reduceretur statum. Decuit igitur ut

de stirpe Adæ & Euae masculus & femina haberentur, qui primi uirginitate seruata filium Dei nasciturum praeirent, & Virginem ac Saluatorem eorundem futurum facto suo ostenderent. Hoc in Helia completum esse, & in Virgine sacratissima non nisi indoctus intelligit. Helias enim fuit uirorum primus, qui se matrimonio contineret (Hieronymo teste libro primo contra Iouinianum) ubi sic ait. Heliam ergo quam stultè posuit in cathalogo maritorum, me tacente, manifestum est. Si enim uenit Ioannes in spiritu & uirtute Heliae, & Ioannes uirgo est, utique non solum in spiritu eius uenit, sed etiam in corporis castitate. Et Ambrosius lib. 1. de Virginitate. Helias nullius corporei coitus fuisse permixtus cupiditatibus inuenitur. Ideo cum Domino apparet in gloria, ideo curru igneo raptus ad caelum; ideo Dominici uenturus est praecursor Iudicis. Concordat de Helia praefatum à Magistro in historijs 4. Reg. 2. introductum. Quod Sabatha pater Helia necdum nati uidit in somnis uiros candidatos sese inuicem salutantes. Vnde Ioannes 44. Hierosolymorum Episcopus dicit, quod haec uisio praefigurauit quales filius Sabathæ Helias suae uitae monasticae

A imi-

Error. Pag. Lin. Corrigan.

Reperiuntur	15	30	Reperiuntur
Lemonicensis	23	13	Lemouicensis
Sanctissimos	ibi	25	Sanctissimus
Pasundus	26	30	Pasuntius
Restauraric	28	33	Restaurauit
Reuelatam	30	31	Reuelata
Filij	31	30	Filia
Claruerunt	32	3	Claruerunt
Primus	33	5	Post
Testatur	34	22	Testantur
Tempora	38	18	Tempore
Eutices	42	29	Eutices
Regula	43	16	Regulam
Coldroc	ibi	29	Coldroa
Incipienti	ibi	31	Incipiente
Christianis	48	11	Christianos
Fornicantibus	ibi	ibi	Fornicantes
Ingratissimis	ibi	ibi	Ingratissimos

Error. Pag. Lin. Corrigan.

owpnaachi	51	1	Monachi
Regula	52	21	Regulam
Studeat	54	33	Suadeat
Papa	64	25	Papam
Admonitionem	ibi	26	Admonitione
Porta	65	27	Portam
Hono	71	5	Nonas
Helifeum	77	29	Heliseo
Per Saracenis	78	16	Saraceni
Burdegalis	81	Postil.	Burdegaliz
Narbonensi	82	7	Narbonensi
Bononiensis	ibi	33	Bononiensi
Qui	88	Postil.	Cui
Mechlinensi	90	33	Mechlinensis
Paramentis	98	12	Paramentorum
Reddit	99	2	Reddidit
Eximus	ibi	21	Eximius
Antiochenis	100	21	Antiocheni

Helias & Virgo sacratissima ueluti Virginitatis exempla lapsum primum parentum in primum reducerent statum.

Helias fuit primus qui se matrimonio continuit. Hiero. lib. 1. contra Iouinianum. Ambrosius lib. 1. De Virginitate.

Magister Hist.

Ioannes 44. Episcopus Hierosoly-

morum ostēdit quid præfigurauerit uisio sabathæ.
Tempus natiuitatis & translationis Helix.

Eccl. 48.

Helias Carmelitarum ordinem in Monte Carmelo instituit.

Ioannes Borubij Doctor Anglicus ordinis Carmelitarum contra æmulos nostræ religionis in materia de fundatione primaria & uetustate fratrum Carmelitarum in uniuersitate Cantabrigensi, sic ait. Sanè dici potest, & satis catholicè, q̄ nostri ordinis primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Probatur hæc conclusio sic. Quodlibet uerum quod licet alicui proferre sanè dici potest & satis catholicè. Sed quòd Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ, fuerunt primi fundatores Ordinis Carmelitarum, est uerum quod libet alicui proferre. Igitur sanè dici potest, & satis catholicè, quòd ordinis Fratrum Carmelitarum primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Consequentia patet, & maior est euidens. Minor patet per Dominum Richardum Radulphi Ardinachanum, qui fuit Primas Hybernix in quodam sermone, qui sic incipit. Ave maria. Quem prædicauit coram Venerabili cœtu Cardinalium, in Conceptione Virginis gloriosæ, in conuentu Carmelitarum

Richardus Radulphi Carmelita.

imitatores esset habiturus. Videns etiam specie candidos & religiosos uiros per Heliam filium suum instituendos, nedum in candore mentali synceræ puritatis, sed etiam corporalis habitus albi eos desuper tegentis. Hæc ille. Helias ergo de terra Arabun, & de tribu Aaron fuit ortus anno octauo ante mortem Salomonis filij Dauid, & centesimo quadragesimo quinto ætatis suæ translatus in paradysum. Hic cum esset in matris utero, uidit pater eius somnium, quòd nascentem filium uiri uestibus candidati salutabant, institis eum inuoluentes, ac pro cibo ignem ei ministrantes. Hoc ut Pater Prophetis in Hierusalem indicasset, responsum accepit, quia magnus erit, utriusq; sexus erit lumen, & uerbum eius sapientia. Quidam interpretati sunt de igne, quòd significabatur ab Helia Israelem in igne & gladio iudicandum. Regnante ergo apud decem tribus Achab (sicut dicitur Eccl. 48.) Surrexit Helias Propheta uerbo Domini continuit cælum, & deiecit à se ignem in terram. Sic amplificatus est in mirabilibus suis. Qui sustulit mortuum ab inferis de sorte mortis in uerbo Domini, qui deiecit facile potentiam Regum. Qui audit in Syna iudicium, & in Horeb iudicia defensionis. Qui receptus est in turbine ignis, in curru equorum igneorum. Quis poterit similiter gloriari illi? Beati qui eum audierunt, & in amicitia eius decorati sunt. Hic Propheta Dei sanctissimus sacrum Carmelitarum ordinem, nongentis & amplius annis ante Christi incarnationem de Maria Virgine, in sancto Monte Carmeli in tribus omnibus Religionis substantialibus punctis, uoluntaria paupertate, obedientia, & castitate, immo in uirginitate sua & Helisei, aliorumq; filiorum Prophetarum instituit. Vnde magister Ioannes Borubij Doctor Anglicus ordinis Carmelitarum contra æmulos nostræ religionis in materia de fundatione primaria & uetustate fratrum Carmelitarum in uniuersitate Cantabrigensi, sic ait. Sanè dici potest, & satis catholicè, q̄ nostri ordinis primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Probatur hæc conclusio sic. Quodlibet uerum quod licet alicui proferre sanè dici potest & satis catholicè. Sed quòd Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ, fuerunt primi fundatores Ordinis Carmelitarum, est uerum quod libet alicui proferre. Igitur sanè dici potest, & satis catholicè, quòd ordinis Fratrum Carmelitarum primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Consequentia patet, & maior est euidens. Minor patet per Dominum Richardum Radulphi Ardinachanum, qui fuit Primas Hybernix in quodam sermone, qui sic incipit. Ave maria. Quem prædicauit coram Venerabili cœtu Cardinalium, in Conceptione Virginis gloriosæ, in conuentu Carmelitarum

melitarum Auinionensi, ubi inter cætera sic dicit. Beata Maria fuit illustrata uirtutibus in sua origine. Hanc illustrationem in suo ortu sanctus ac peculiaris Ordo suus & antiquus Carmelitarum præterdit in habitu. Qui quidem sanctus Ordo hoc festum Conceptionis solemnizat, candorē sui habitus (ut æstimo) prudenter & deuotè referens ad hoc festum. Miramini forsitan (inquit) quòd dixi Ordo suus peculiaris & antiquus, cum tamen (ueritate attenda) nullatenus sit mirandum. Quoniam, ut dicunt fide dignæ historiæ à tempore Helix & Helisei Prophetarum, qui sapius morabantur in Monte Carmeli, iuxta ciuitatem Domine nostræ Nazareth ad tria miliaria, secretius solebant homines inhabitare deuoti usque ad tempora Saluatoris. Et tunc Heremita scilicet Carmelita (prædicantibus Apostolis) in fide solidati in latere uno montis ipsius primo Ecclesiam seu Oratorium construxerunt in honore Beatæ Mariæ Virginis in illo loco, in quo didicerant ipsam in uita sua cum alijs sodalibus uirginibus sapius morâ traxisse. Et ob hoc nimirum inter omnes alios religiosos Domine nostræ primitus sunt ascripti, ut uocarentur Fratres Beatæ Virginis Mariæ de Monte Carmeli. Qui insuper in principio nascentis Ecclesiæ in partibus illis prædicando Euangelium, solidissimè laborauerunt. Et consequenti tempore à sancto Ioanne Hierosolymitano Patriarcha Regulam uiuendi communiter sanctorum Paulini & Basilij susceperunt. Merito gaudet igitur præ ceteris ordinibus antiquitatis honore. Vnde hic ordo rationabiliter propter hanc prærogatiuam duplicem in magna reuerentia ab omnibus est habendus. Hæc ille, tam de institutione Ordinis, quàm de titulo eiusdem & antiquitate. Idem patet per Iacobum de Vitriaco, Canonicum Regularem, Episcopum Acconensem ac Sedis Apostolicæ Cardinalem Legatum, in libro, qui dicitur, Memoriale, Capitulo 22. ubi sic dicit. Quidam uiri seculo renuntiantes, ad imitationem sancti uiri ac solitarij Helix Prophetæ in Monte Carmeli, maximè in illa parte, quæ supereminet ciuitati Porphyriæ, iuxta fontem, qui fons Helix dicitur, non longè à Monasterio Beatæ Margarete Virginis uitam solitariam agebant, in aluearibus modicarum cellularum tanquam Apes Domini dulcedinem mellificantes. Alludit Vincentius in Speculo Historiali, libro 31. capitulo 123. Idem Honorius Tertius qui confirmauit Ordinem Prædicatorum, Regulam Heremitarum habitantium in Monte Carmeli, quem Heliam frequenter legitur, approbavit, & eis in remissionem peccatorum tradidit obseruandam à Venerabili Alberto Hierosolymitano Patriarcha editam. Hæc ille. Concordat istis Magister Ioannes Doctor Parisiensis de Barchone in Tractatu de Institutione Ordinis Carmelitarum, particula ter-

Carmelita Ecclesiam in honore Beatæ Mariæ Virginis constituerunt in Monte Carmeli.

Carmelita à Ioanne Hierosolymitano Patriarcha regulam communiter uiuendi sanctorum Paulini, & Basilii sumpserunt. Iacobus de Vitriaco Cardinalis. Cap. 22.

Vincentius in Speculo Historiali.

Ioan. Barchonus Carmelita.

tia . Samuel fuit primus qui instituit conuentum Religiosorum, & dicebatur Cuneus Prophetarum, quorum officium erat Deum contemplari. Postea uiri contemplatiui dicti filij Prophetarum Heliseo adhæserunt. 4. Reg. 2. Hinc Carmelitæ contemplationem eandem à Cuneo Prophetarum & filijs inchoatam continuare curauerunt. Hæc ille. Probantur prædicta auctoritate illius Magni Ioannis 44. Patriarchæ Hierosolymitani in libro ad Caprasium de institutione Monachorum in Lege Veteri exortorum, & in Noua perseuerantium, ubi sic dicit. Propheta Dei Helias Monachorum Carmelitarum Primus Princeps extitit, à quo non in Torrente Carith, eò quòd esset locus Religioni non aptus, sed in Carmelo Deo iubente eorum institutio initium sumpsit. Idem in eodem libro. Ideo Saluator noster Christus sciens Ioannem Baptistam Monastica uitæ ab Helia institutæ imaginem gerere, dixit de eo turbis. Si uultis recipere Ioannes ipse est Helias. Subdit idem lib. 6. cap. 3. Ipsi uero Carmelitæ primi inter uiros sese per Virginitatem sponte Deo perpetueq; dedicantes castrauerunt propter regnum cælorum. Quapropter non immerito non tantum ad literam, à loco Patris sui Helix, sed à spirituali intelligentia dicti ac nuncupati Carmelitæ uenerunt in hunc diem. Cupientes igitur tam carnis quam mentis à se rescindere immunditias hortatione Patris eorum Helix ad literam in Montem Carmeli ascenderunt. His consonat Nicolaus de Lyra in Postilla super quartum Regum, Cap. 2. ubi dicitur in textu. Videntes filij Prophetarum stantes ecòtra, quòd Iordanis Heliseo cecidit, dixerunt. Requieuit spiritus Helix super Heliseum. Et uenientes in occursum eius, adorauerunt eum proni in terram. Dicit sic super illo uerbo, Adorauerunt, id est in Principem & Patrem loco Helix illum receperunt, sub cuius regimine prius uixerunt. Hæc ille. Et licet secundum Magistrum in Historijs, Samuel primum conuentum instituerit Religiosorum, quod idem Magister Nicolaus de Lyra testatur super primo libro Reg. cap. 19. ubi dicitur. Misit Saul lictores, ut raperent Dauid. Qui cum uidissent Cuneum Prophetarum uaticinatum, & super eos Samuelem stantem, scilicet tanquam Principem & Patrem atque institutorem eorundem, dicit sic super illis uerbis; Cuneum Prophetarum uaticinantium, id est Religiosorum Deum laudantium. Sequitur in textu. Factus est etiam spiritus Domini in illis (Lyra) id est spiritus deuotionis, & prophetare cœperunt etiam ipsi (Lyra) id est Deum laudare. Misit & tertios nuncios, qui & ipsi prophetauerunt. Et iratus Saul abiit & ipse. Et factus est super eum spiritus Domini, & prophetauit usque dum ueniret in Nayothis in Ramatha, & expoliavit se uestimētis suis (Lyra) scilicet regalibus, atque prophetauit cum cæteris coram Samuele. Et cecinit nudus

regalibus,

4. Reg. 2.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus.

Nicolaus de Lyra in Postilla super 4. Reg. cap. 2.

4. Reg. 19.

regalibus scilicet uestibus spoliatus die tota & nocte. Ecce q̄ ante Heliam Samuel instituit Religiosos, siue Cuneos Prophetarum, id est, in Lyris & Cytharis, & huiusmodi musicis instrumentis canentium & prophetantium, id est, Deum laudantium. Igitur licet Samuel ante Heliam instituerit Religionem, non tamen quantum ad tria religionis essentialia puncta. Vnde & Hieronymus in Epistola ad Rusticum. Filij Prophetarum, quos Monachos in Veteri legimus Testamento, faciebant sibi Casulas iuxta fluenta Iordanis, & turbis hominum derelictis, Polentis & Herba agresti uictitabant. Credo sufficienter pijs lectoribus fuisse hucusque probatum, Heliam ante Christi incarnationem Carmelitæ Religionis fundasse primordia, non suspicatiue sicut Antoninus in secunda parte, titulo tertio, cap. 4. uidetur asserere, ubi sic dicit. Carmelitæ à Monte Carmeli sub Helia initium habuisse suspicantur, partem Regulæ Basilij suscipientes. Nam prædictorum testimonijs, ac ueridicorum scitur, quòd ab Helia primordialiter sunt instituti.

Hieronymus in Epistola ad Rusticum.

Contra Antoninum in 2. parte cap. 4.

Carmelitana Religio siue Heliana triplicem habuit in sui continuatione statum. Cap. 2.

ET VSTISSIMA Carmelitarum Religio ab initio usque in præsens statum triplicem comprehendit. Sub vna tamen (licet diuersis temporibus) & eadem fundamentali Religione immutata & fide. Nam licet dispar conditio temporis circumstantiarum differentiam aliqualem pepererit, tamē (teste Philosopho) substantiam rei Accidens non mutat. Vnde Augustinus contra Faustum. Eadem (inquit) fide Antiqui crediderunt Christum venturum, quæ Christiani eum uenisse credunt, licet sub alijs signis & sacramentis. Hæc ille. Hinc Lucas in Actibus Apostolorum fatetur, quòd professores Christianæ Religionis in exordio prædicationis Christi & Apostolorum alio nomine fuerunt designati, quam modo. Prius enim nominati Discipuli, tandem dicti sunt Antiochiæ Christiani. Quare absit ut aliquis opinari uelit aliam Religionem fuisse in eis, quam quæ sit in nobis. Vnde Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus (ut recitat Magister Philippus Riboti in de peculiaribus gestis Carmelitarum libro 5. cap. primo, & quinto. Non arbitror quòd aliquis negare uelit, quin vna & eadem Religione salua, professores Carmelitarum ex diuersis causis, discretis temporibus, possunt designari varijs titulis & dispositionibus. Nec absurdum Fratres & Successores Montis Carmeli nunc esse eiusdem Religionis cum illis, qui ante Christi incarnationem fuerunt, licet illi Iudæi fuerint Prophetæ

Augu. Contra Faustum.

Act. xi.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus. Philippus Riboti Carmelita lib. 5. cap. 1. & 5.

pheta & filij Prophetarum nominati, modo sint dicti Fratres Beatæ Mariæ Virginis & Christiani. Antiqui nanque Ordinis Carmelitarum, & si non nomine, tamen recta fide sicut moderni fuerunt verè Christiani. Illi enim firmam fidem in Christo habuerunt, à quo animarum sperauerunt salutem. Pro hac consequenda mundum reliquerunt, corpora & actiones suas Deo obtulerunt. De istis Apostolus ait. Circuierunt in Melotis in Pellibus Caprinis, egentibus, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat Mundus. Et hi omnes testimonio fidei probati inuenti sunt. Hæc Ioannes. Sic ergo secundum diuersa tempora ab Exordio nostri Ordinis vsque in præsens Carmelitæ in accidentalibus diuersimode diuersis institutionibus & cærimonijs claruisse noscuntur atque titulis. Primus igitur status, siue prima dispositio nostri Ordinis fuit tẽpore legis scriptæ, quando Helias Prophetarum eximius (vt prædictum est) in Monte Carmeli, ad honorem Virginis nascendæ Ordinem Carmelitarum instituit. Et eandem Dei filium pariturâ prænosens in perpetuam Patronam Ordinis & suorum successorum elegit. Hi tunc temporis vltra præcepta Mosaicæ legis, sub Regula seu norma viuendi per Heliam instituta scilicet in castitate, paupertate, & obedientia vixerunt, filij Prophetarum appellati. Horum aliqui habitauerunt in Monte Carmeli vt Heliseus. Alij in Sarepta vt Ionas. Alij in Samaria vt Abdias, cum pluribus alijs. Quidam in Iericho. Quidam in Galgalis. Alij in Monte Effraym. 4. Reg. 5. Alij in conuentu iuxta Iordanem. 4. Reg. 6. Concordat Nico. de Lyra in Postilla super 4. Reg. 2. vbi sic dicit. In Bethel & Iericho manebant Filij Prophetarum, & isti erant Viri Religiosi & collegiati, vacantes orationi & contemplationi, quorum aliqui habuerunt spiritum Prophetiæ. Et erant primò congregati sub Samuele. 1. Reg. 10. & postea sub alijs Prophetis excellentibus. Et dicuntur Filij, id est Discipuli Prophetarum secundum Rabbi Salomonem. Hæc autem loca Helias ante transuersionem suâ voluit visitare propter Discipulorum suorum congregationem. Hæc Lyra. Similiter scribit Abbas Ioachim Ordinis Diui Patris Benedicti in libro de Concordia Noui & Veteris Testamenti, sic dicens. Præcesserat Prophetica vita in Helia, ex cuius vita gloriosa Heliseus Propheta in sua claritate inchoauit conuentum Ordinis. Alludit his Cassianus in collationibus Patrum, Parte Prima, Collatione Sancti Theonis Abbat, capitulo quarto. Sicut Heliam probamus non superatum à lege cum licitè coniugia absque reprehensione iniisse poterat, Virgo tamen perseuerare maluit. Sic Heliseum & reliquos eiusdem propositi uiros Mosaicæ legis superasse mandata bene nouimus. De quibus Apostolus ait. Circuierunt in Melotis &c. Qui omnes offerri decimas

Heb. xi.

Primus status Carmelitarum describitur, qui fuit sub Helia.

Filii Prophetarum habitauerunt in diuersis locis.

4. Reg. 5. & 6.

Nicolaus de Lyra in Postilla super 4. Reg. 2. 1. Reg. 10.

Abbas Ioachim Ordinis D. Benedicti.

Heliseus conuentum Ordinis Carmelitarum inchoat.

Cassianus in Collationibus Patrum cap. 4.

Heb. xi.

ri decimas non contenti, ipsa prædia respicientes semetipsos Deo & animas suas obtulerunt. Hæc ille. De hac Regula & conuersatione Carmelitarum testatur Sozomenus Doctor Græcus in Historia Tripartita libro Primo Capitulo xi. (sicut Ioannes Cassianus recitat.) Sic ergo patet prima dispositio Carmelitarum. Secundus status eiusdem Ordinis siue dispositio fuit tempore Legis gratiæ quando Ioannes Baptista uenit in spiritu & uirtute Helia, cum Carmelitis circa Iordanem in solitudine conuersatus, & ab eis in eodem Conuentu in superiorem & Magistrum assumptus. Hinc postea tempore prædicationis Apostolorum sunt Carmelitæ conuersi ad Euangelicam perfectionem, & ab eis baptizati. Atque cum illis fidem Christi in primordijs nascentis Ecclesiæ constantissimè defenderunt & prædicarunt. Isti continuantes patronatum suæ sororis Virginis Mariæ Dei genitricis ab Helia prius præelectæ in Ordinis sui Patronam in Monte Carmeli primitus in eius honore Ecclesiam seu Oratorium construxerunt. Hi tunc temporis sacrum Euangelium Christi & Apostolorum doctrinam, cum obseruantia Decalogi Mosayci & Regulæ, idest conuersationis ab Helia institutæ, usque ad annũ Domini cccxxi. pro norma uiuendi habuerunt. Hoc anno Ioannes prius Prior seu Abbas & Pater Montis Carmeli, postea Episcopus Hierosolymitanus 44. ad instantiam sui successoris in prioratu scilicet Fratris Caprasii Regulam Helia & uitam atque Institutionem colligens Græcis literis, & Basilij Regulam perscrutando, omnia quæque excerpens, fratribus suis tradidit obseruandissime meditandam. Sub tali conuersatione Regularum Helia, Ioannis, & Basilij permanerunt ad annum Domini m c x x i. Isti tempore illo uarios titulos habuerunt, nominati tum generaliter Religiosi, Heremitæ, Monachi, tum specialiter Carmelitæ, Heremitæ, Fratres Beatæ Mariæ Virginis. Eo tempore infiniti numero imitatores Helia claruerunt sub duplici tamen differentia. Quidam Propheticam uitam & Monasticam ab Helia institutam hæreditaria successione obseruantes in Monte Carmeli, Bethleem, Syon, Synai, iuxta Iordanem, & aliis locis, sub regimine & obediẽtia Prioris seu Abbatis & Patris Montis Carmeli, sub nomine & patronatu Beatæ Mariæ Virginis, & sub titulo Carmelitarum permanerunt & continuauerunt. Alii uero Helia quidem imitatores & illius uitæ zelatores egregii, Deo inspirante, ut Helia fons ad fines usque Terræ diffunderetur, & ex unica Helia uite multi palmitēs nascerentur, non sub regimine Prioris & Patris Carmeli manserunt. Et quidem ueraciter ex spiritu sancto factum esse liquet, ut sancta Dei Ecclesia numerosiori fructu gauderet contemnentium mundum He-

lia

Sozomenus in Historia Tripartita lib. 1. cap. xi. Secundus status Carmelitarum ostenditur, qui fuit sub Ioanne Baptista eorum superiore. Carmelitæ baptizantur ab Apostolis, atque fidem Christi prædicant.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol. regulam D. Basilij suis Carmelitis tradit.

Varia Carmelitarum nomina ponuntur. Imitatores Helia in duplici sunt differentia.

liæ exemplo. Quidam horum aut fuerunt Institutionum Præceptores siue Regularum, uel se aliis ob Deum, & meritum singulare præceptoribus subdiderunt. Enimvero hi à patrono Helia, cuius uitam & imitationem in coelos usque intulerunt, ueraciter Carmelitæ & Heliani sunt; quanquam non ita nominentur, sed aut Heremitæ, aut Anachoritæ, siue Cœnobitæ, siue illius alterius uel Discipuli, sub cuius institutione, obedientia, & exhortatione debebant, appellati sunt. Tales erant Paulus Heremita Primus, Magnus Antonius, & infiniti alij. Tertius status ordinis siue dispositio cœpit circa tempora annorum Christi M C X I. sub Regimine Priorum Generalium Magistrorum Primorum Latinorum, quando Græca Institutio & uetus illa uiuendi Patrum norma Ioannis & Basilij in Monte Carmeli & alijs Cœnobijs illuc usque seruata, per Aymericum Patriarcham de Græco in Latinum est translata. Et hinc nō multum post temporis Albertus Hierosolymitanus Patriarcha ante consilium Lateranense compendiosam ex norma Helia, ex libro Ioannis 44. & ex Regula Basilij Patris nostri extractam Regulam sancto Priori Montis Carmeli Brocardo, & fratribus eius Heremitis tradidit obseruandā suo iure ordinario. Sub hoc statu siue dispositione aut differentia Ordinis nostri tertia propter multiplicatam ordinum exortorum, accreuit ordo Carmeli, tam in Tituli quàm Regulæ antiquitatisq; confirmatione, sub maiori tutela, munimine, gratiis, priuilegijs, & prouisionibus, quàm ante sub duobus præcedentibus statibus primis. Antiquis nempe temporibus dum Carmelitæ tam Græci quàm Iudæi in Orientali, & in Asiana maxime Ecclesia floridissimè clarent, non fuit tanta cura de Apostolicis prouisionibus, sed humili simplicitate ambulantes sancta atque probata conuersatione contenti permanferunt, maximè propter nimiam antiquitatem & famosam Religionem Helia Carmelitarum Institutionis, in Orientali Ecclesia nunquam aut nusquam apparuit Apostolicæ prouisionis necessitas, sicut post in Occidentali Ecclesia propter incognitā Religionem nouellamq; in eisdem partibus ipsius plantationem summa incubuit necessitudo. Ab hoc igitur prædicto anno Fratres Carmelitæ sub eadem compendiosa Domini Alberti Regula uixerunt & uiuunt usque in præsentem diem sub Titulo & Patronatu Gloriosissimæ Dei Genitricis Mariæ.

Omnia

*Omnia Religionis veteris & Noui Testamenti Deo Dicata uita
Helias exordium est. Cap. 3.*

QUICQUID uirtutis & perfectionis est in quouis Monastico Ordine, à Beatissimo Propheta & Patre Helia tanquam à Primordiali Heremitarum, Monachorum, etiam uniuersorum Religiosorum institutore, uelut à fontali principio exemplariter emanasse, sanctorum Patrum dictis dinoscitur. Est enim quadruplex, secundum Benedictum, Monachorum Genus. Primum est Monasteriale, dictum Cœnobitarum, militans sub Abbate uel Regula. Hi (ut Antoninus dicit in Tertia Parte Summæ tit. 16. cap. 1. §. 4.) sub Heliseo sumpserunt initium. Aliud est Anachoritarum, idest Contemplatiuorum in Heremis, uel extra homines, in solitarijs locis, à tumultu communis uulgi solitariè uiuentium. Isti (ut idem dicit Antoninus) ab Helia exordium habent. Cuius & imitator Ioannes Baptista erat. De istis habetur 16. q. 1. Qui uere. Tertium est reprobatum, & dicitur Serabaitarum, qui nulla Regula approbata, Soli, Bini, uel Terni sine Pastore inclusi, suis ouibus uiuunt. Quartum æque reprobum Gyrouagum dicitur, qui Binis uel Quaternis diebus per diuersas Prouincias tota uita sua diuersorum Cellulis uel Domibus hospitantur, nunquam stabiles Serabaitis in Gularum uoluptate conformes. 16. q. 1. Quidam Monachi. Omnium igitur duorum primorum, scilicet Solitariorum & Monasterialium principium primum Helias est. Sed ex quo omne principium est suo effectu nobilius, claret euidenter, quòd non est Patri Helia similis inter Monachorum Patres in Legislatoribus. Sicut quoque Magnus ille Pater Abraham de Sara uerè dixit. Soror mea est filia Patris mei, & non Matris meæ. Quòd & quidam Ordinis Fratrum Minorum prædicator celebris de Sancta Clara uerè dicere nisus est, intendens, quod Seraphici Patris sui Francisci filia fuerit, sed non filia Matris suæ, uidelicet Religionis Minorum, cum alterius Religionis & Regulæ profestrix extiterit. Ego etiam uerè dicere potero de Magno Antonio, quia Frater meus est, Patris mei Helia filius, & si fortasse, non sit meæ Religionis. Similiter & de Paulo, Pambone, Macharijs, & singulis non tam Aegypti, quinimmo Seculi luminarium, & de quocunque Heremiticæ seu Monasticæ aut spiritualis Vitæ cultore siue cultrice. Cum omnis Religionis Helias Parens sit & Origo fontalis, tanquam alter Abraham, multarum gentium uerè Pater. Qui enim post Heliam surrexere, diuersorum Monachorum & Religiosorum Principes, secundum diuersa & specialia statuta Discipulos suos in obseruantia Vitæ Monasticæ regulantes,

B

lantes,

Tertius Carmelitarum status sub Magistris Prioribus Generalibus cœpit.

Albertus Patriarcha Hierosolymitanus Regulam Carmelitis tradit ex Helia Ioannis 44. & Basilij norma extractam, quam nunc etiam imitantur. Sub Tertio statu Carmelitarum ordo augetur.

Quadruplex Monachorum Genus secundum Benedictum. Primum est Monasteriale, dictum Cœnobitarum, militans sub Abbate uel Regula. Hi (ut Antoninus dicit in Tertia Parte Summæ tit. 16. cap. 1. §. 4.) sub Heliseo sumpserunt initium. Aliud est Anachoritarum, idest Contemplatiuorum in Heremis, uel extra homines, in solitarijs locis, à tumultu communis uulgi solitariè uiuentium. Isti (ut idem dicit Antoninus) ab Helia exordium habent. Cuius & imitator Ioannes Baptista erat. De istis habetur 16. q. 1. Qui uere. Tertium est reprobatum, & dicitur Serabaitarum, qui nulla Regula approbata, Soli, Bini, uel Terni sine Pastore inclusi, suis ouibus uiuunt. Quartum æque reprobum Gyrouagum dicitur, qui Binis uel Quaternis diebus per diuersas Prouincias tota uita sua diuersorum Cellulis uel Domibus hospitantur, nunquam stabiles Serabaitis in Gularum uoluptate conformes. 16. q. 1. Quidam Monachi.

Gen. 12.

Helias cuiuscunque Monastica Vitae Caput primū fuit. Hieronymus in Epistola ad Paulinum, ex quo loco colligit Hieronymum fuisse Ordinis Carmelitarum. Virtus & Imitatio, non Habitus uel nomen Monachum facit. Isidorus lib. 2. cap. 15.

Bernardus Abbas Cassinensis.

Pater Macharius.

Sozomenus in Historia Tripartita cap. 11.

Diuus Bernardus in sermo. ad Fratres Carmelitas.

lantes, sunt quidam ueluti particulares Riui ab Helia primordiali ac uniuersali fonte affluentissimè deriuati. Etenim legas ac relegas tam sacra scripta, quàm dicta Patrum, & Historias, non inuenies nisi Monasticae uitae primum caput Heliam. Vnde Diuus Pater Hieronymus Magnus Heremita in Epistola ad Paulinum. Si cupis esse quod diceris Monachus, idest solus, quid facis in urbibus, quae habitacula sunt multorum? Habet unumquodq; propositum Principes suos. Nos autem habemus propositi nostri Principes Paulum, Antonium. Et ut ad auctoritatem redeam Scripturarum, Noster Princeps est Helias, noster Dux est Heliseus, nostri duces Filii Prophetarum. Et in Prologo Pauli Primi Heremita, & Hilarionis Patris nostri idem scribit. Ecce quod Hieronymus erat ordinis Heliae seu Carmelitarum, & si non frater Mariae Virginis de Carmelo nomine appellatus. Virtus enim & imitatio Monachū facit, non Habitus aut Nomen. Hoc praecipue ponit Isidorus li. 2. de Origine officiorum. Si quæris (inquit) quis Monasticae conuersationis, auctor extiterit, quantum attinet ad auctoritatem Veterum Scripturarum huius propositi, Princeps Helias, & Discipulus eius Heliseus fuerunt. Huius etiam propositi in Euangelio Ioannes Baptista auctor extitit. Iam deinde progenitos didicimus conuersationis huius nobilissimos Principes Paulum, Antonium, Hilarionem, cæterosq; Patres. Quorum exemplis per uniuersum Mundum adoleuit sancta institutio Monachorum. Et Beatus Bernardus Abbas Cassinensis in expositione Primi Capituli Regulæ sancti Benedicti. Attende (inquit) benè, quod in Veteri Testamento Helias & Heliseus, in Nouo Testamento Ioannes Baptista, post tempora Apostolorum Paulus & Antonius inuentiones & conseruatores horum Monachorū Heremitarum seu Cœnobaritū extiterunt. Et Beatissimus Pater Macharius in Sermone ad Monachos. Duos uiros Magnificos exordium Monastici Ordinis protulisse credimus, quorū unus igneis equis in cælis raptus legitur, alter uero prophetasse antequam natus sit. At Sozomenus in Tripartita Historia. Huius Monasticae Antiquissimæ Philosophiæ Princeps in Veteri fuit Helias, in Nouo autē Testamento Ioannes Baptista. Vnde Bernardus Clareuallensis in Libro ad Fratres Carmelitas, habitantes in Monte Dei, scilicet Querentena, aliàs Cypri. Orientale illud (inquit) lumen, & Antiquum illa in Regione feruorē Fratribus in Monte Dei Bernardus. Epulari & gaudere oportet in Domino, quia Christiara Deuotionis & Religionis speciosissima portio quæ cælos propinquè tangebatur, quasi mortua erat & reuixit. Infra. Sed æmuli cum manifestum lumen veritatis obnubilare nequeunt, de solo nouitatis nomine caullantur. Sed hæc nouitas non est nouella uanitas.

uitas. Res enim est Antiquæ Religionis, & antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei à tempore Prophetarum demonstrata, iamq; nouæ gratiæ sole exorto in Ioanne Baptista instaurata & renouata, ab ipso Domino Iesu familiarissimè celebrata, ab eius Discipulis, ipso præsentem, cōcupita. Igitur sanctus Helias qui dictus est Prophetarum eximius, propter carnis integritatem, uitæ austeritatem, liberam Regum increpationem, propter animi firmitatem, signorum & miraculorum operationem, uerè Religionis Primicerius & Auctor fuisse edocebitur, si religionis essentielles libeat inspicere proprietates. Sunt autem hæc cum Paupertate, Castitas & Obedientia. Quod si cuiquam horum trium minimum desit, hic sibi largè, nō districtè sortitur Religionis uocabulum. Vnde de Obedientia Heliae ait Ioannes 44. Hierosolymitanus Episcopus. Abijt quoque Helias ubi eum ferebat uolūtas Dei, & fecit iuxta uerbum Domini. Quippè ei Deus mandauit, ut communem hominum habitationem fugeret, & se à turbis & urbibus recedens in deserto absconderet, ac cunctis terrenis ac mundanis se exueret, atque deinceps Monastica in Heremo secundum ei à Deo formam inditam uiueret. Sic Heliseus uocatus ab aratro, obediēter gressus Heliae insequitur, domicilia parentum deserens, affectum mundi abiiciens, ac Deo inspirante, pium ducem constanter imitatur, tam docilis quàm deuotus. Certè nec horridi eum terret Heremi transitus, quin per inuia quæq; sequatur Propositum & Magistrum. Cum uerò Discipulus quidam uoci Domini per Micheam quando dixit, Percute me, obtemperare renuisset, à Leone occisus est. At cum Paupertatem Heliae scrutemur, nihil lucidius. Hæc autem in Tertij Quartiq; Regum libris gestarum rerum indagine patent. Hinc Chrysostomus ait. Vnde mirabilis factus est Helias? Nonne à libera ad Regem proclamatione? nonne à Zelo qui erat ad Deum? nonne à repudiatione possessionum? Et Isidorus. Vnde ad Monachos studium fluxerit Paupertatis, uel qui huius conuersationis extitit auctor, uel cuius isti habitum imitantur, quantum pertinet ad auctoritatem veterum scripturarum, huius propositi Princeps Helias, & Discipuli eius fuerunt, qui habitabant in solitudine, & faciebant sibi casulas iuxta fluentia Iordanis. Gyezi enim qui huius sanctæ paupertatis ornamento pestiferæ proprietatis uitio ausus fuerat maculare, leprosa cōtagione mulctatus est. Denique uerò ex hoc factum est, ut Carmelita Heliae Discipuli ceterorum Patrum transuecti uirtutibus tantum culmen seruandæ Virginitatis primum conscenderunt, uelut ex eisdem scrutamur Regnorum historijs. Nam dum in Mōtis Carmeli decliui septenas præces Helias funderet, è Maris regione parua nubecula humanam figurans effigiem eminus oritur, Hac igitur nubecula Virginem absque sordibus uenturam

Helias Paupertatē, Obedientiam & Castitatem habuit. Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus.

3. & 4. Reg. Chrysostomus.

Isidorus.

3. Reg. 18.

Ioan. 41. Patriarcha Hierosolymitanus in libro de Institutione Monachorum ad Caprasium Montis Carmeli Priorem. Congregauit extunc Helias Filios Prophetarum Terræ sanctæ diuersorum conuētuum & in voluntaria Paupertate, Obedientia & Castitate eos viuere instituit. Vnde Hieronymus ad Eustochium. In veteri lege sola erat benedictio liberorum, quia vacuus erat mundus, paulatim verò crescente segete, messor immissus est Virgo Helias, Virgo Heliseus, Virgines multi Filij Prophetarum. Hæc ille.

Hiero. ad Eustochiū.

turam cognouit, & tempus ætatis septenæ. Insuper quòd Virgo foret permanens, & mundo paritura Saluatorem. Testatur hoc Ioanes 44. Patriarcha Hierosolymitanus in libro de Institutione Monachorum ad Caprasium Montis Carmeli Priorem. Congregauit extunc Helias Filios Prophetarum Terræ sanctæ diuersorum conuētuum & in voluntaria Paupertate, Obedientia & Castitate eos viuere instituit. Vnde Hieronymus ad Eustochium. In veteri lege sola erat benedictio liberorum, quia vacuus erat mundus, paulatim verò crescente segete, messor immissus est Virgo Helias, Virgo Heliseus, Virgines multi Filij Prophetarum. Hæc ille.

In Veteri Testamento fuerunt Heliae quatuor Discipuli Principales, Rectores aliorum Discipulorum ab eodem constituti. Cap. 4.

Primus Discipulus Heliae non tempore sed dignitate fuit Heliseus, cuius Vitæ progressus explicatur. Eccl. ca. 48.

Mag. Hist. 4. Reg. 2.

4. Reg.

4. Reg. 3. Hieron. ad

HIVS sancti Viri Prophetæ Heliae erant quatuor principales Discipuli in alijs etiam locis extra Montem Carmeli, curam aliorum Filiorum Prophetarum gerentes. Inter quos primus, non tempore, sed dignitate & virtute fuit Heliseus, sibi à Deo assignatus, de quo Ecclesiasticus, cap. 48. In Heliseo completus est spiritus eius, scilicet Heliae. In diebus suis non pertinuit Principem, & potentia nemo vicit illum, Nec superauit illum verbum aliquod, & mortuum prophetauit corpus eius. In vita sua fecit monstra, & in morte operatus est mirabilia. Hic in Galgalis à Patre Saphat, de Tribu Ruben fuit natus. In cuius ortu tale contigit prodigium, Vt vna imago ex vitulis aureis mugiret acutè. Quo audito in Hierusalem Sacerdos Dei nutu ait. Propheta natus est in Israel, qui sculptilia Deorum destruet & fusilia. Hæc Magister in Historijs. Helia igitur translato, Heliseus pallio. Heliae quod ceciderat, Iordane diuiso venit ad Discipulos. Qui venientes adorauerunt eum proni in terra. Vbi dicit Nico. de Lyra. Adoratione Duliae, tanquam superiorem suum, dicentes, Requieuit spiritus Heliae super Heliseum. Accepta igitur Præpositura, quæ nunc dicitur Prioratus vel Generalatus, studuit sigillatim loca Filiorum Prophetarum visitare, in singulis locis aliquandiu prout opportunitas exegit commorando, atque ad eorum consolationem & gloriam Dei, diuersa, vt in Quarto Regum Libro apparet, coram eis signa & virtutes operatus est. Inde verò cupiens ampliare suæ Religionis loca, ad rogatum Congregationis Fratrum de Iericho, statuit nouum Monasterium siue Locum circa Iordanem, vt patet Quarto Reg. 3. Idem testatur Hieronymus ille Magnus Pater Heremita & Carmelita in Epistola ad Rusticum. Nos habemus propositi nostri Principes,

pes, Paulum, Antonium, Hilarionem, Macharium, Et vt ad auctoritatem scripturarum redeam, noster Princeps est Helias, noster Dux est Heliseus, nostri Duces multi Filij Prophetarum, qui habitabant in agris in solitudine, & faciebant sibi Tabernacula iuxta fluentia Iordanis. Hæc ille. Ad istos venit Ioannes Baptista, in desertum Iordanis, in spiritu & virtute Heliae conuersatus cum eisdem, & Pater eorum effectus, Rector atque Princeps. Tandem à Deo iussus, prædicauit Populo Israelitico Baptismum Pœnitentiæ in remissionem peccatorum. Constituit etiam Duos alios Conuentus Heliseus, scilicet in Samaria extra tamen populi tumultum, & in Monte Effraym. Qui postquam opere & sermone miraculorumq; gloria Heliae Religionem Carmeliticam firmiter continuasset, migravit à Seculo in spe bona sepultus, secundum Hieronymum apud Samariam Palæstinæ. Cuius sacratissimum corpus anno Domini cccc lxxxvi. Tempore Leonis Primi Imperatoris, Sigiberto Gemblacensi teste, primo translatum fuit Alexandriam, in monasterio Pauli Leprosi. Ecce qui leprosum sanauit, & leprosum fecit, in ea quæ leprosi erant translatus est. Postea per Theodosium Imperatorem Rauennæ anno Domini dccxviii. est repositum in Monasterio Monachorum. Ipsius dignissimæ celebritatis festum xvij. Kal. Iulij agitur. Alter verò Heliae Discipulus fuit Propheta Ionas, de regione Geth, quæ est in Ofir. Vnde Hieronymus in Prologo super Ionam. Sanctum Ionam Iudæi affirmant, filium fuisse Mulieris Viduæ Sareptanæ, quem Helias Propheta suscitauit à mortuis, Matre postea dicente ad eum. Nunc cognoui quia Vir Dei es tu, & verbum Domini in ore tuo verum est. Hic Ionas (teste Magistro in Historijs super Quarto Regum) prædixit signum euerisionis Hierusalem. Quia propè est factus eius interitus, cum videret lapidem luctuosè clamantem, & gentes in ea vniuersas. Plura etiam alia prædixit, sed scripta Prophetiæ eius non omnia habentur apud nos. Mortuus & sepultus in spelunca vnus Iudicis in Israel. Cuius sepulchrum ostenditur in vna Vrbiū Geth, in viculo iuxta Sephorum. Hunc Hebrei virum sanctum nominant. Tertius Heliae Discipulus fuit Micheas de Iemla, ex Patre Herelino. Qui prophetauit ante ostensionem Heliae in Israel, vt patet 2. Paralipom. 18. Similiter post eius ostensionem Tertij Regum 22. Hic Heliae reuerso iussu Dei de spelunca Oreb, in Terram Israel adhæsit. Postmodum dum argueret Ioram filium Achab ob culturam Idolorum, præcipitio collisus, Martyrio coronatus est. Sepultus est in Morasti solus, iuxta sepulturam Senathim. Huius celebritas agitur xvij. Kal. Februarij. Quartus est Abdias de Terra Sychem, ortus in Bethacoron, Dispensator prius Regis Achab, qui centum Prophetas in speluncis pavit, qui non curauerunt genu Baal. Propter

Luc. 3.

Sigibertus Gemblacensis. 4. Reg. 5.

Secundus Discipulus Heliae fuit Ionas Propheta. Hieron. in Prologo super Ionam. 3. Reg. 17. Mag. Hist.

Tertius Discipulus Heliae fuit Micheas Propheta. 2. Paralipom. 18. 3. Reg. 22.

Quartus Discipulus Heliae fuit Abdias Propheta. 3. Reg. 18.

Pter quod secundum Hieronymum accepit gratiam Prophetalē, de Duce exercitus Dux Ecclesiæ constitutus. Et tandem Antiquissimus moritur, & inter sanctos refertur. Cuius sepulchrum vsque hodie, cum Mausoleo Helisei & Ioannis Baptistæ in Sebastia veneratur. Agitur verò eius celebritas viij. Kalendas Iulij.

Filij Prophetarum & eorum successores, post Helie Translationem & Helisei decessum, Heremiticam & Carmeliticam Religionem usque ad Christi aduentum, quem expectabant, continuerunt. Cap. 5.

OST sanctissimi Helie translationem Primi inter viros Virginis Regum increpatoris, mirabilium operatoris signorum, & omnis Religionis, quo ad tria essentialia Institutoris, postquam Helisei mortem Religiosi eorundem successores Heremita in Carmelo, & alijs locis habitantes, Christum venturū, & pro Humani Generis Redemptione incarnandum, & ex Immaculata Virgine nasciturum ardentissimè expectabant, sicuti ab Helia fuerant edocti. Propter quod ad Regnum Dei consequendum mūdum contempserunt, delicias terrenasq; diuitias respuebant, vt Dei filium ex Virgine nascēdum possent amplecti, ac Helie Helisei quoque institutam contemplandi, & orandi Religionem, in Heremis Montis Carmeli, & circa Iordanem, ac alijs locis continuare ad tempora Christi vsque studuerunt. Istud præcisè testatur Magnus ille Ioannes Doctor Græcus 44. Patriarcha Hierosolymitanus ad Caprasium, super illo verbo Tertij Reg. cap. 18. Iunge currum tuum, & descende ne occupet te pluuia. Ob hanc causam Carmelitæ à captiuitatibus Israelitarum à Deo præseruati sunt. Plura miranda addidit, tam de Carmelitis quàm de filijs Ionadab Recabit, quæ hic gratia breuitatis omitto. Liber Ioannis in patulo est. Legat quicūque voluerit, & ita inueniet. De numero quidem illorum singularissimè Christi ex Virgine incarnationem desiderantium, fuerunt Cinei, canentes atque resonantes, & in tabernaculis commorantes. Hi sunt, qui venerunt de calore Patris Domus Rechab. Primi Paralipom. 2. id est de feruore deuotionis seu Religionis ipsius Rechab. Huius filius fuit Ionadab. 4. Reg. 10. Qui filijs suis & omni suæ Posteritati bibere vinum interdixit &c. Vide Hieremiam Cap. 35. Hæc dicit Dominus Deus exercituum Deus Israel. Pro eo qd obedistis præcepto Ionadab Patris vestri, nõ deiciet vir de stirpe Ionadab filij Rechab, stans in conspectu meo cunctis diebus. Hi quidem Rechabite Cinei, quanquam Heliam præcesserunt tempore, tamen eorum

Ioan. 44. Patriarcha. 3. Reg. 18.

Cinei Carmelitæ sunt dicendi.

1. Paralip. 2.

4. Reg. 10.

Hier. 35.

eorum posteri, eidem in sua Prophetica institutione ac Religione adhæserunt, atque sic non immerito Carmelitæ, tam vitæ sanctitate, quàm imitatione & religione veniunt censendi, licet nouerim quosdam aliter sentire in talibus. Insuper de eorum numero Christum venturū expectantium erant Essei, qui in veste candida ad imitationem Helie incedentes, nuptiasq; fastidientes Monasticam agebant uitam. Inter illos plures facti sunt Martyres, & inter eos erant, qui futura prædicerent. Assidei etiam nominatissimi Diuino cultui assiduè assistentes, Primo Machabeorum 7. Vbi introducitur Prophetia Psalmi 78. in ipsis impleta. Escas sanctorum tuorum bestijs Terræ, scilicet posuerunt. De horum congregatione erat ille Magnus Abbas & Propheta Scariothus, qui (teste Magistro historiarum) fuit vnus illorum, qui Christo resurgenti, confurrexit. Similiter dicendum est de præclaris illis Iuda & Mamenio Prophetis. Horum primus Iosepho libro primo de Iudaico Bello teste, Ioannis Hircani & Aristoboli filij eius temporibus prædictiones infallibiles vaticinatus est. Alter vero, vt idem 14. Antiquitatum libro refert, Herodis illius Maioris, & Antipatris eius Genitoris tempora decorauit, ob quem Rex omnem Carmeli familiam honorificè tractauit. Scribit etiã Beatus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, in libro de Ortu Beatissimæ Mariæ Virginis, quem post habitum concilium Ephesinum misit Celestino Papæ Primo. Quomodo ante Christi Natiuitatem Virgo Emerentiana Deo deuotissima, ex Ciuitate Bethleem, frequenter consueuit cum sua Genitrice, viros sanctos in Monte Carmeli visitare. Quæ licet animo suo continentia conseruare statuerit, tamen Parentum voluntate, & Diuina postmodum reuelatione, ac ordinatione, ex consilio Carmeliticæ Montis tunc Heremitarum Dei Oraculum consulentium, Stollauo uiro deuoto fuit matrimonio iuncta. Post hæc peperit sanctissimam Annam Dei Genitricis Mariæ Matrem, & Esmeriam Matrem Helisabeth Vxoris Zachariæ Patris Ioannis Baptistæ.

Licet de Antiquitate Religionis Carmelitarum pauca reperiuntur scripta, non minus fuit pro uero ab Helia instituta. Cap. 6.

ICET in Primo Capitulo huius clarè pateat Heliam & Heliseum sanctos Dei Prophetas fuisse institutores Ordinis Fratrum Carmelitarum, tamen ad obstruendum quorundam æmulorum ora, qui ponunt tenebras lucem, & lucem tenebras, hoc idem latius declarabo. Non enim desunt Helianæ siue Carmelitanæ Religionis aduersarij dicentes uerbum Aristotelis, qui uisis libris Moyse retulisse

Essei etiam Carmelitæ sunt censendi.

Similiter Assidei. 1. Machab. 7. Psal. 78.

Mag. Hist.

Ioseph de Bello Iudaico lib. 1. Idem 14. lib. Antiquitatum. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus in lib. de Ortu Mariæ Virginis.

Cur nihil scripti reperitur, quod ad Carmelitarum Religionem pertinet de ipsius Origine & Processu.

2. Paralip. 21.

1. Paral. ult.

2. Paral. 9. Ibi. cap. 12. Ibi. cap. 20.

Primus Machab. 9.

Io. Ultimo.

retulisse fertur. Ille multa dixit, sed pauca probavit, aut nulla, Nō possum credere successionem Heliae & Helisei, ac Religionis continuationem in Monte Carmeli, & in desertis Iordanis, alijsq; Terræ sanctæ locis, quia de talibus nihil scripti profers. Ad refellendas tales atque consimiles cavillationes, reor non esse silendum. Sciant ergo tales, q̄ incole Montis Carmeli, & aliorum nostræ Religionis locorum fuerunt Heremitæ simplices ac pauperes, magis orare quam scribere consueti, & à Prophetis edocti. Annales verò eorundem temporum, scribebantur à literatis Regum Notarijs. Attamen Prophetæ maiores, veluti Helias (de quo habetur 2. Paralip. 21. allatæ autem sunt ipsi Ioram filio Iosaphat literæ ab Helia Propheta &c.) Similiter Ionas & consimiles, plura conscripserunt quæ nō habentur apud Latinos vel etiā Græcos, immo nec multa apud Hebreos. Exempli gratia. Sacra Scriptura Primi Paral. ultimo, recitat, Gad & Nathan Prophetarum libros esse scriptos, & tamen iam nullibi habentur, nec etiā inter Iudæos. Similiter & 2. Paral. 9. libri Prophetarum Abiæ & Addo. Et 2. Paral. 12. liber Semeiæ Prophetæ. Insuper 2. Paral. 20. scripta inducuntur Iehu Filij Hanani. Præterea in Epistola Apostoli Iudæ inducitur Prophetia Enoch. Talia & consimilia scriptura sacra plura recenset, quæ tamen nunc tēporis non habentur, nec apud Latinos, Græcos, vel Hebreos. Huius ratio assignari potest, quòd in persecutione Regum Assyriorum, Aegypti, & Chaldæorum huiusmodi libri, lacerati, combusti, vel dispersi sunt Diuina dispensatione. Ne videlicet multitudo nimia librorum, aut tædium bonis, aut superfluum occupationem inferret. Esdras enim Scriba, qui cæteros Sacræ Scripturæ libros combustos Spiritu Dei rursus instauravit, utique & cæteros collegisset, si spiritui Dei placuisset. Aequo modo sic æmulis Carmelitarum respondendum esse arbitror, q̄ Carmelitarum in desertis Iordanis, & Carmeli, ac alijs locis habitantes, si quid scripturæ de Origine Ordinis & Antiquitate, ac ad tempora Christi cōtinuatione, & post tēpora Apostolorum habuissent, utique inter tot persecutiones, nedum Veteris Testamenti, de quibus iam dictum est, sed maxime Noui Testamenti per Tyrannorum & Saracenorum destructionem perdidissent. A quibus sæpe etiam eorum plurimi sunt martyrio coronati. Præterea multa sunt facta antiquitus, quæ omnino non sunt conscripta, nunquid ideo facta non sunt, quia haud cōscripta consistunt? Absit. Exempli gratia. Primo Machabeorum 9. dicitur, q̄ cætera verba bellorum Iudæ & virtutum quas fecit & magnitudinis eius non sunt descripta, multa enim erant valde. Similiter Ioannis ultimo. Sunt autem & alia multa, quæ fecit Iesus, quæ si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundū posse capere eos, qui scribendi sunt libros. Non est ergo bona consequentia,

Continuatio

Continuatio Heliae & Helisei Religionis & successorum eorum non est conscripta, ergo non est vera, sed falsa, & excogitata. Sed verte eam & valebit. Hoc factum non est, ergo scriptura de eo falsa est. Sed proba æmulæ veritatis, continuationem Religionis Carmelitarum vsque ad tempora Christi factam non esse, & tunc concedam consequentiam tuam veram fore. Scias tamen quòd plura de nostri Ordinis Antiquitate ac Continuatione scripta sunt, quæ quidem non legisti vel legere dissimulasti. Primo Iosephus Antiochenus in libro de perfecta Militia Primitiua Ecclesiæ cap. 12. Perfectorum (inquit) militum Christi Apostolorum coadiutores surrexerunt viri strenui, sanctorum Heliae & Helisei sequaces &c. Secundo Sigibertus Gemblacensis Historiographus in Chronica Hierosolymitana. Cum in sancta Pœnitētia Carmelitæ perseuerassent à tempore Heliae & Helisei Prophetarum, tandem Christum prædicatē audiuerunt, & processu temporis per Apostolos baptizati sunt. Tertio in loco est Antiquissima Chronica Romanorum, quæ Romana dicitur, in qua legitur sic. A tempore Heliae & Helisei Prophetarum Religiosi de numero eorum qui morabantur in Monte Carmeli, iuxta Ciuitatē Dominae nostræ Nazareth secretius solebant inhabitare vsque ad tempora Saluatoris. Qui tandem prædicantibus Apostolis in fide confirmati in vno latere ipsius Montis, primo Ecclesiam in honore Virginis Mariæ construxerunt. Quarto consonant Antiquissima Carmelitarū statuta. ubi sic dicitur Primo capitulo Libri Primi. A tēpore Heliae & Helisei Prophetarum, Montem Carmeli inhabitare solitorum sancti Patres tam Veteris quam Noui testamenti in eiusdem Montis solitudine pro contemplatione cœlestium iuxta fontem Heliae in sancta pœnitētia sunt laudabiliter cōuersati. Quorum successores post Christi Incarnationem Ecclesiam ibidem in honore Dei Genitricis Mariæ construxerunt, atque illius titulum eligentes, deinceps sunt fratres Beatæ Mariæ Virginis de Carmelo per Apostolica Priuilegia nominati. Et hoc testimonium est de iure validum. 14. q. 2. Super prudentia. Nam in testes sunt assumendi qui eadem negotia tractauerunt. Igitur Antiquis Patribus de tali continuatione & antiquitate Ordinis credendum est. Manifestum enim est in decursu librorum Regum, & Paralipomenon, & aliorū semper fuisse Prophetas excellētes apud Hebreos, veluti fuit Azarias filius Obeth. 2. Paral. 15. Hanan. 2. Paral. 16. Micheas. 2. Paral. 18. Iahaziel filius Zachariæ filij Banayæ. 2. Paral. 20. Heliczer filius Dodan. ibidem Helias. 2. Paral. 21. Obeth. 2. Paral. 28. Hi & plures alij notissimi ante transmigrationem Iudæ. Sub transmigratione autem Vrias Mater Iemias 26. & Oida Prophetissa. Ezechiel in Babylone, Ieremias in Iudæa. Nunquid tales prophetæ filios id est Discipulos habuerūt? Vtique.

Quæ de Antiquitate & cōtinuatione ordinis Carmelitarum scripta reperitur. Iosephus Antiochenus lib. de perfecta militia. cap. 12. Sigibertus Gemblac.

2. Paral. 15.
2. Paral. 16.
Ibidem. 18.
Ibidem. 20.
Ibidem. 28.

C que.

Ioan. 44. Pa-
triarca Hie-
rosol.

Hierony-
mus super
Isa. c. 40.
Nicolaus de
Lyra super
Isa. c. 33.
Ioan. Iannu-
fis.
Magister
Histor.
Religio
quid est.

3. Reg. 18.

4. Reg. 2.

4. Reg. 4.

Macharius
in sermone ad
Monachos.

Matth. c. 11.

Ibidem c. 11

que. Igitur de continuatione prædicta tantum dixisse sufficiat. Tempore enim transmigrationis sub Nabuchodonosor Baruch, Hieremias, & Rechabita translati non fuerunt, sed in Iudæa manserunt, quanquam postmodum in Aegyptum coacte confugerunt. Idem testatur de Carmelitis Ioannes 44. Hiero. Episcopus dicens, quod non sunt in Babylonem translati, & aliis fugientibus timore humano, Carmelitæ in desertis Carmeli & Iordanis ac alijs Terræ sanctæ locis usque ad tempora Saluatoris permanerunt. Hæc ille. Et notandum in calce huius Primi libri quod Mons Nabal est in terra Iuda, Mons autem Helia secundum Hieronymum super Isaiam, cap. 40. est situs inter Fœnicem & Palæstinam in Maritimis. Idem dicit Nicolaus de Lyra super Isaiam, c. 33. in Sorte Effraym & Isachar. Similiter Ioannes Ianuensis in suo Catholicon idem refert. Et concordat Magister in historijs Primi Regum. 35. Et merito in Monte Carmeli per Heliam & Heliseum fundamentaliter sumpsit initium omnis Religionis perfectio. Est enim religio Mons obseruantia Regularis, quæ in Carmelo figuratur alto culmine significans sanctam clericorum Regulam. In Religione siquidem sicut in Monte Carmeli, Primo multa congregantur merita, & aperte condemnantur Idola, sicut patet 3. Regum. cap. 18. Dixit Helias. Congrega ad me vniuersum Israel idest vniuersum meritum, quo homo fit fortis ad Deum, & hoc in Monte Carmeli, ibi enim Idolorum Prophetæ sunt per Heliam Prophetam destinati ad mortem. Secundo summe contemplantur superna, & à mente deseruntur vitia. Dicitur enim 4. Regum 2. cap. quod Heliseus Puerorum inclamantium deserens facinora ascendit in Montem Carmeli, & dedit se ad diuina contemplanda. Tertio sancta impetratur gratia, qua à morte suscitatur anima. Habetur enim quarto lib. Regum. ca. 4. quod Mulier Sunamitis ascendit in Montem Carmeli & gratiam pro filio extincto petijt, & illius resurrectionem obtinuit. Vnde Macharius in sermone ad Monachos, qui incipit. Fratres charissimi. quanquam ad notitiam scripturarum sic dicit. Heliam & Heliseum ac filios Prophetarum quos constat veraciter Veteris Testamenti Monachos fuisse imitari curate. Melius est enim cum Helia Carmelum, & cum Heliseo ac Filijs Prophetarum Iordanis ripas frequentare, quam cum quibusdam Israeliticis Bethel, Samariam, & Bersabeæ ciuitates inhabitare. Melius est cum Helia in deserto subcinerium panem accipere & vas aquæ, quam post Monachi professionem delicias desiderare carnales. Veniamus ergo ad Monachum Noui Testamenti, Ioannem scilicet Baptistam, qui propter sanctitatem & munditiam à domino vocatus est Angelus. Hic ab Angelo in spiritu & virtute Helia Dominum præcursorus prædicatur, & ab ipso Domino de eo dicitur. Si vultis scire Ioannes ipse est Helias. Quorum exempla fratres

charissi-

charissimi, in ordine Monastico quia sectari cœpistis debetis sollicitè curare, vt ab eorum recto tramite, idest Monastica uita nullatenus recedatis. Hos sequuti sunt Paulus & Antonius, & multi huius propositi sectatores, qui idcirco laudibus extolluntur, quia à cœpto ordine nullatenus leguntur deuiasse. Hæc ille. Et Galbinus in epistola. Mons est nomine Carmelus, in quo vetustissima Religio & sanctitas antiqua est, Helias illic per sacrificia semper Deo offerebat. Hæc ille. Et licet primo fuerit sterilis Carmelus, tamen diuinitus à tempore habitationis Helia & suorum successorum factus est fecundissimus tam pasto quam potu, velut scribit Abbas Ioachim ad Cyrillum Abbatem. O Carmeli Mons Deo dilecte, per te Idola ruunt, Prophetæ Baal perduntur, cultus Dei neglectus restauratur, populus ad Deum colendum reuocatur, Aspirante Deo. Qui viuit & regnat trinus & vnus in secula seculorum. Amen.

Finis libri Primi.

IOANNIS PALEONYDORI
BACTAVI, CARMELITAE,
DE ORIGINE, ET PROCESSU
ORDINIS CARMELITARVM,
LIBER SECVNDVS.

Tempore legis Gratia Sanctus Ioannes Baptista fuit Principalis Helie imitator, & Carmelitarum Rector. Caput I.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol.

Luc. 7. Iacobus de Vitriaco libro Histo.

S A C E R ordo Gloriosissimæ Dei Genitricis semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmeli à sanctis Prophetis Helia & Heliseo in Veteri Lege Deo dictante institutus (vt dictū est in libro primo) est laudabiliter & fructuose (Spiritu Sancto duce) à Carmelitis eorundem successoribus tempore tam veteris quàm nouæ Legis continuatus. Tunc Primus & præcipuus Carmelitarum omnium Caput Ioannes apparuit Baptista Christi Iesu. Vnde Ioannes Hierosolymitanus Patriarcha 44. dicit. Religiosi filij Prophetarum Helia & Helisei successores, qui in Heremo Montis Carmeli & in solitudinibus propè fluenta Iordanis ac alijs locis Terræ sanctæ habitabant incunctanter tenebant Christum pro Redemptione Generis humani ex Virgine incarnadum, moriturum, & gloriosè resurrecturum, quem ex totis præcordijs desiderabant & sperabant vèturum. Quos sicut Deus per Heliam & cæteros eiusdem propositi Prophetas instruere de Aduentu Christi futuro dignatus fuit, ita etiam de præsentia Christi in mundo per eius Præcursores eos docere disposuit. Et insuper quòd dictus præcursor ante Iesum in spiritu & virtute Helia præcederet & Monasticam vitam Heremiticam ab Helia institutam assumeret. Hoc nec Lucas Evangelista filuit, de ipso Præcursores dicens. Puer autem crescebat & confortabatur & erat in desertis. Et Iacobus de Vitriaco in Libro Historiarum Orientis & Occidentis, cap. 53. In solitudinibus Iordanis Ioannes Baptista fugiens hominum turbas, vt liberius vacaret Deo, ab annis puerilibus delituit. Item Ambrosius ad Vercellenses, cap. 14. Cum ergo venit sacri plenitu-

plentudo temporis fuit ad dictos Monachos in deserto missus homo ille à Deo, cui nomen Ioannes erat, Monasticæ vitæ ab Helia institutæ cultor eximius. Et Bernardus ad fratres de Môte Dei. Antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei est à tempore Prophetarum demonstrata. Iamque nouæ gratiæ sole exorto in Ioanne Baptista instaurata & renouata, & ab ipso Domino Iesu Christo familiarissime celebrata, & ab eius discipulis ipso præfente concupita. Consequenter Philippus Abbas Hieropolitanus super illud Ioannis. Miserunt Iudæi &c. ait sic. Miserunt Iudæi ab Hierosolymis Sacerdotes & Leuitas ad Ioannem Baptistam habitantem cum Carmelitis confratribus suis in Heremo propè fluenta Iordanis. Hæc ille. Et Ioannes 44. Patriarcha Hierosol. Hic Ioannes venit in testimonium vt testimonium perhiberet de lumine. Factum est verbum Domini super Ioannem habitantem in deserto super fluenta Iordanis, vbi Carmelitæ Filij Prophetarum manebant. Propter hoc & alij in Heremis Terræ sanctæ habitantes fuerunt tunc à sancto Ioanne eorum duce (sicut cæteri de populo) baptizati. Cum ergo voce præconis intellexissent Dei filium præsentem esse in mundo, quem diu videre totis præcordijs cupiebant, volebant eidem inseparabiliter adhærere. Hæc ille. At postquam Christi excellentiam audierant à Ioanne commendari, quidam eorū secuti sunt Iesum. De istorum numero fuit Andreas frater Symonis Petri, vt habetur Ioannis. 1. vbi sic dicitur. Stabat Ioannes & ex Discipulis eius duo, sequitur, Vnus eorū qui secutus est Iesum, erat Andreas frater Simonis Petri. Quidam vero iuxta Iordanem à sancto Heliseo cõstructo in Monasterio manserunt. De istorum numero fuerunt illi, qui à Ioanne erant missi ad Christum dicentes. Tu es qui venturus es? Isti audito quòd Ioannes decollatus fuisset in carcere, tulerunt corpus eius & in sepulchro Patrum eorum Helisei & Abdiæ honorificè sepelierunt. Cum ergo ex diuersis collegijs ad diem festum in Hierusalem cõuenissent, ab Apostolis baptizati sunt, & Spiritu Sancto repleti. De quibus dicitur Actuum 2. Erant in Hierusalem habitantes viri Religiosi &c. Tunc Beata Virgine Maria adhortante in ipsis Fidei Christianæ crepundijs in promulgatione nominis Iesu Christi, & fidei prædicatione, plantationeq; primaria, imperterritè Sanctis Apostolis ad mortem vsque collaborauerunt, totamq; crescentis Ecclesiæ fabricam cum eis generunt, vt habetur in Romana Chronica. Hinc Iosephus Antioenus in speculo perfectæ Militiæ Primitiæ Ecclesiæ c. 12. & etiam 72. dicit. Perfectorum militum Christi Apostolorum coadiutores surrexerunt viri strenuissimi solitarij, contemplationi dediti, sanctorum Prophetarum Helia & Helisei sequaces. Qui de Monte Carmeli descendentes per Galileam, Samariam & Palæstinam fidem Christi constantissime sparserunt. Quique

Ambrosius ad Vercellenses c. 14. Bern. ad Fratres de Monte Dei.

Philip. Hieropolitanus super Ioan. primo. Ioan. 44. Patriarcha.

Ioan. 1. Andreas Apostolus.

Matth. 11. c. Mar. cap. 6.

Act. cap. 2.

Iosephus Antioenus lib. perfectæ Militiæ ca. 12. & 72.

Eusebius Cæsariensis lib. 10. Ecclesiastica Hist.

Act. 11.

Sigisbertus Gēblacēsis.

Philippus Abbas Hieropolitan. In laudem Carmelitarum Religionis.

Quique in Virginis Mariæ honore in Carmeli Montis decliuio fabricantes oratorium Saluatoris Matri specialissimè seruiuerunt. Hæc ille. Et Eusebius Cæsariensis libro 10. Ecclesiasticæ Historiæ commédans Sanctissimi Patris Helix germina iam à millenis circiter annis, secus decursus aquarum diuini fontis ab eodem plantata Apostolorum tempore, pro cœlestis regni spargédo semine, etiam remotos adijisse populos, & ad Antiochiam peruenisse testatur, dicens. Apud Antiochiam floridissima congregatur Ecclesia, in qua etiam fuerunt Prophetici Ordinis viri quamplurimi, cum quibus Paulus & Barnabas. Vnde Actuum 13. Erát autem in Ecclesia, quæ erat Antiochiæ, Prophetæ & Doctores, in quibus Barnabas, & Simon qui vocabatur niger, & Lucius Cyrenensis, & Manahen, qui erat Herodis Tetrarchæ collactaneus, & Saulus. Item in Romana Chronica. Prædicationis Domini nostri Iesu Christi tépore Heremitæ de Monte Carmeli Hierusalem acceperunt, quorum quidam illorum anno septimo à Passione Domini vsque ad tépus Tyti & Vespasiani Imperatorum apud Hierusalem in porta Aurea religiose confederunt. Alij vero Beati Petri Apostoli Antiochiæ cathedrati temporibus in circūquaque Regione adiacente in diuersis locis Catholica pro fide substiterunt. Hæc ibi. Alludit his Sigisbertus Gemblacensis Monachus Ordinis Sancti Benedicti in sua Historia Hierosolymitana dicens. Cum Carmelitæ in sancta pœnitētia perseuerassent à tempore Sanctorum Helix & Helisei Prophetarum tandem Christum prædicantem audierunt. Qui Religiosi fidem Catholicam confitentes in Christo baptizati sunt. Deinde perseuerantes in doctrina Apostolorum habentes gratiam ad omnem plebem veritatis Euangelicæ nuntij fideles & Religionis Christianæ legitimi confessores legitime effecti sunt. Hæc ille. Et Philippus Abbas Hieropolitanus qui supra. O Carmelitarum Religio quàm magna facta es in domo Domini. Nunquid olim à modico fonte Helix Dei Prophetæ principium habuisti? Et ecce nunc in magnum fluuium creuisti. Tu olim plantata in Heremo, nunc facta es ciuitas plena Populo. Tu Fundatorē habes adhuc in Paradiso uiuentem, & Gloriosam Virginem Mariam Reginam Cœli, Dominam Mundi, in Patronam singularem. Sicut enim olim de te processerunt Patriarchæ & Prophetæ, sic nunc de te procedunt Sacerdotes & Leuitæ, Doctores & Euangelistæ. Qui Patres & Patroni omnium Religiosorum facti sunt. Hæc ille.

Plures

Plures Carmelitæ utriusq; sexus Ioannis Baptistæ Discipuli Christi, & Apostolorum tempore, clarissimè floruerunt. Cap. 2.

ARTIS est iam breuibus deductum quòd Ioannes Baptista uerus fuerit Religionis Carmeli obseruator & princeps cum Discipulo suo sancto Andrea. Nunc uerò de cæteris Discipulis eius nominatim restat declarandum. Quamuis uero Discipulorum eius paucorum nomina Euangelistæ expriment, tamen plures eos fuisse describunt, qui Patrem suum Ioannem Carmelitâ ipsi Carmelitæ sinceriter obseruantes postea Christo, & deinceps Apostolis familiarissimè adhæserunt. Horum unus fuit Syllas comes Apostoli Pauli, de quo habetur Actuum 15. capitulo. Ipse quieuit Anno Domini 74. Iulij Die 13. Alter Martialis filius Addi, Petri Apostoli consanguineus & Sancti Stephani, Episcopus Lemonicēsis, Gallix ultima Iunij ab hoc Seculo migravit. Tertius Saturninus filius Legæ Regis Achaix, Episcopus Tholosanus Primus, martyrio coronatus penultima Nouembris. Quartus Fronto Episcopus Pictagoricensis, qui sanctam Marthā sepeliuit. Iste postquam cooperatus fuisset fratribus in constructione Ecclesiæ in honore Virginis Gloriosæ in sancto Mōte Carmeli, fuit in prædicto loco suæ Natiuitatis Episcopus constitutus. Construxit igitur illic monasterium 70. secum habens Discipulos teste Vincentio in Speculo. uide ibi. Huius festum colitur octauo Kal. Nouembris, id est 25. die Octobris. Quintus Natanael Philippi Apostoli Germanus, qui & Vricissinus dictus est, Episcopus Bituricensis, in lege doctissimus. Ipse discessit mensis Nouembris die nona. Et alij Carmelitæ, Discipuli Ioannis multi, quorum nomina sunt in Libro Vitæ. Istos habuit socios sanctissimos Enoch de Amathim puer uelut alter Samuel, à Parentibus in Montē Carmeli adductus Virgo permanens. Hic Enoch prius in Montem Carmeli Fratrum Rector & Præpositus fuit constitutus. Cum uero locum suorum Fratrum circa Iordanem uisitare, audiuit Sanctum Ioannem Christum Deum cōmendare, ubi dixit. Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. Tunc cum quibusdā Fratribus suis deinceps Christo iunctus est, ab eo septimus in numerum Discipulorum 72. ordinatus. Et hoc non sine misterio factū creditur. Nā primus Enoch fuit septimus ab Adam in linea Seth, translatus in Paradisum, significans septimam ætatem, in qua Beatus Enoch Carmelita beatam & hæremiticam uitā peregit. Inde post Ascensionē Christi ab Apostolis Nicopoli Episcopus ordinatus, uocatis quibusdam de fratribus, Monasterium ibi constituit. Sed tribus tantum annis illi ecclesiæ, præsidens Beato Marco adhæsit. Tandē

Marcus

Syllas comes Pauli, Carmelita. Act. 15. Martialis Episcopus Lemonicēsis Carmelita. Saturninus Episcopus Tholosanus Carmelita. Fronto Episcopus Pictagoricensis Carmelita. Vincentius in Speculo.

Enoch de Amathim Carmelita.

Io. primo.

Philo. Marcus ad Romam missus uisitatis Aquileia, Cypro, & Monte Carmeli profectioem fecit in Aegyptum. Vnde Philo. Itaque Marcus assumpto Enoch Heremita Montis Carmeli cum Euangelio quod ipse confecerat, perrexit in Aegyptum. Vbi constructis monasteriis & fratribus religiose institutis Enoch ad Terram Sanctam post martyrium sancti Marci reuersus in Monte Carmeli contemplationi & orationibus uacans, die septima Mensis Iulii diem clausit extremum, ubi anno Domini 64. à fratribus digno cum honore traditus est sepulturæ. Nā cum in primordiis fidei pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerentur, qui à Beato Marco, qui primus Alexandria præfuit, suadente Enoch Christi Discipulo, normam suscipere uiuendi eo feruore lectioni orationi; ac operi manum diebus & noctibus incubebant, ut nec esearum quidem appetitu, uel memorianisi altero tertio uel die incideret, corporis interpellante inedia. Hæc in Historia Alexandrina, & in Libro de institutis Monachorum, & in supplemento Sigisberti de Illustribus Viris. Testatur hoc idem Philo de Heremitis Terræ Sanctæ. Palæstinam (inquit) uiri quidam spirituales inhabitant plures iam quàm quattuor millia sancti uulgariter nominati & æstimati, quoniam Dei cultores præcipui sunt. Non animalia, sed mentes suas uirtute munitas Dei offerendas esse putantes, cultu morum & conuersatione optimi, in ciuitatibus non habitant, existimantes ut contagionem aeris corporibus, sic conuersationem uulgi animo nocere, in singulis tamē ciuitatibus ex eodem collegio specialis procurator constituitur, qui eorum uestimenta cætera; usui necessaria tueatur. Alba semper ueste desuper induuntur, habentes illud dignum & ualde mirabile, quod non in alijs inuenies gentibus, tam Græcorum quàm Barbarorum, quòd omnes illis opes in medio sunt, & ab eis omnia communiter possidentur. Hæc ille. Plura quoq; alia miranda de Carmelitis & Prophetici ordinis Viris differit. Consonat Hieronymus in libro de Illustribus Viris, sic scribens. Philo Alexandrinus de Genere Sacerdotum in libro de Prima Marci apud Alexandriam Ecclesia, in nostrorū laudem uersatus est, non solum eos ibi, sed & in multis quoq; Prouincijs esse memorans, & eorum Habitacula dicens esse Monasteria. Ex quo apparet talem primum Christo credentium fuisse Ecclesiam, qualē nunc Monachi imitantur. Prædicti Enoch memoriam facit Sixtus Papa quartus in confirmatione indulgentiarum & gratiarum Ordinis nostri dicens. Sanctorum Heliae, & Helisei, & Enoch, necnon & aliorum sanctorum Patrum, qui Montem Sanctum Carmeli iuxta Heliae fonte inhabitauerunt, successionem hæreditariam tenentes. Hæc ille. Sicut ergo Helias Religionem Carmeli Heremiticam in Veteri Testamento inchoauit, sic Ioan-

Hieronymus in lib. De Illustribus Viris.

Sixtus Papa quartus.

nes

nes Baptista eandem circa Iordanem, & Enoch in Carmelo, & alij multi eandem obseruantes continuauerunt, & ad eius obseruantiam alios induxerunt. De foemineo etiam sexu in eisdē partibus Carmelitæ claruerunt. Inter istas erant illa Beatissima Maria soror Lazari & Martha. Hæc postquàm fuissent in Terra Sancta cum Gloriosissima Virgine Maria & Carmelitis Religione conuersatæ, uenientes in territorium Aquense eandem uitam continuarunt. Maria uero solitaria annis triginta Heremum incoluit. Martha uero duo construxit Monasteria, unum Virorum, aliud Virginum. De quo Vincentius lib. 10. Historiarum capitulo 100. Magnentia, quæ & Tecla, Virgo Romanorum Nobilissima, Hierosolymam ueniens, magnis uirtutibus & humilitate claruit Carmelita sanctissima, Helianæ Religionis obseruatric sollicita. Hæc Pauli Apostoli post Discipula Monasterium Virginum apud Antiochiam construxit. Aliud etiam Claustrum eiusdem Ordinis Virorum Carmelitarum, non longe ab Antiochia in solitudine Montis Neroy, idest in Montanis Nigris. Cuius curam Euodius gesit Primus Ecclesiæ Antiochenæ Episcopus. Post quem Sanctus Ignatius successor Euodij, ubi & Angelos audiuit antiphonas cantantes. De istis & alijs prædictis in Vincentio inuenies. Hæc in Antiquissimis Patrum nostrorum leguntur Chronicis. Prædicti loci, uidelicet Neroy Heremicolas, Frater Thomas de Cantiprato Ordinis Prædicatorum in libro suo Apum multum recommendat. Et quanquàm hi de utroque sexu apud Historiographos non nominentur Carmelitæ, sed Religiosi, satis tamen est eos Carmelitas fuisse, & Helianæ Religionis tam ostensionis uirtute, quàm conuersationis exemplo. Nec mirum, ex quo non erat tunc temporis Carmelitæ Religionis nomen in Europa, adeo sicut in Terra Sancta uulgatum uel cognitum. Nec tunc ut nunc fuit tanta Religiosorum status diuisio.

Idem ostenditur fuisse statim post tempora Apostolorum.
Cap. 3.

ULTIFARIE multisq; modis sancti Patres in Ecclesia Primitiua Deo secretius cupientes deseruire, suis confratribus uitam & Regulam sanctissimi Patris nostri Heliae in exemplum obtulerunt. Nam circa annos Domini c lxx. floruit ille Magnus Pater Helenus Episcopus Alexandrinus & Martyr prius Carmelita. Hic habitum & Religionem Carmelitici Ordinis in Monasterio apud Alexandriam dedit Protho & Iacincto & Eugeniæ Virgini in habitu uirili aduenienti, postea martyrio triplici coronatis. Hæc Sanctissima

D Virgo

Maria Magdalena & Martha Carmelita.

Vincentius lib. 10. Historiarum cap. c. Magnentia siue Tecla Virgo Carmelita.

Euodius Primus Episcopus Antiochenus Carmelita. Ignatius Episcopus Antiochenus Carmelita. Thomas de Cantiprato lib. Apum.

Helenus Episcopus & Mar. Carmelita. Prothus & Iacinctus Mar. & Eugeniæ Virgo & Martyr Carmelita.

Vincentius
lib. 12. ca. 3.

Serapion E-
piscopus
Antiochenus
Carmelita.
Magnus An-
tonius.
Dionysius in
Vita sancti
Pachomii.

Athanasius
in Vita san-
cti Antonii.

Heb. xi.

Franciscus
Petrarcha.

Omnes om-
niū aliarum
Regularum
cuiuscunq;
Religionis
institutores
Carmelitæ
fuerunt.

Chrysostomus
in Dia-
logo de Di-
gnitate sa-
cerdotum.

Virgo Carmelita post iuxta Nitriam Monasterium fundavit, in quo Pa-
ter eius Philippus sepultus est. Deinde aliud Romæ, teste Vincentio in
Speculo Historiali lib. xij. capitulo iij. Porro circa annos Domini cxc.
clarus effulgit Serapion ille Sanctissimus, ex Heremita & Anachorita
Carmelitæ Religionis, octauus Episcopus Antiochenus. Post eum
Amphilon ipsius in Episcopatu successit. Hinc circa annos Domini
ccl. surrexit Magnus Antonius, qui Paulū Heremitam iuxta scripta Hie-
ronymi in deserto inuenit. De quo Dionysius Omonsenus in Vita Sancti
Pachomii dicit sic. Erat per idem tempus uita Beati Antonii, cunctis ad-
miranda, qui Magni Helix & Helisei æmulator existens studio imitatus
est singulari. Et Athanasius in Vita Sancti Antonii. Meminerat quoque
Antonius Helix dicentis. Viuit Dominus cui asto hodie. Igitur secum
reputans oportere Dei famulum ex instituto Magni Helix capere exem-
plum, & ad illud speculum uitam suam debere componere. Item in Col-
lationibus Patrum cap. vj. collatione Pyramonis. Anachoritæ merito nū-
cupantur, qui uastos Heremi recessus penetrare non timebant, ad imita-
tionem sancti Ioannis Baptistæ, Helix quoque & Helisei, de quibus Apo-
stolus ita commemorat. Circuierunt in melotis &c. Cum igitur an-
no à Passione Domini XLII. Titus & Vespasianus Hierosolymam ue-
nissent Helix successores ob reuerentiā Christi honoratos muneribus
illesos dimiserunt. Vnde Franciscus Petrarcha dicit. Vespasiano sub Ne-
rone rem Hierosolymus gerenti uicinum Carmeli Montem oraculum
experiendi desiderio accessit. Vnde in immensum auctus est accepto re-
sponso, quod quicquid ageret & mente concepisset & attentasset succes-
surum feliciter, quāuis arduum & laboriosum uideretur. Hæc ille.
Quia igitur (secundum Hieronymum) bonum opus assidua indiget
ammonitione, cernentes patres memoriam hominum esse labilem ea-
rum exemplis prædicabant & uerbis scriptis commendare curabant, ue-
liut fecerunt fructuosus Serapion, Macharij, Amos, Pyor, Isidorus, Pa-
chomius, Pasquidius. hic inuenit sanctum Onofrium in deserto Oreb,
Donatus, Orisiesius, Paulus & Stephanus, Feriolus, Aurelianus, Casia-
nus, Cæsarius, & alij quā multi. Qui licet ab institutione Helix fuerint
primordialiter exorti, & Religionis Carmelitarum tamen uulgariter
solo nomine à Carmelitis differentiam habent, quia aliarum Regula-
rum, aut institutores aut obseruatores facti ueluti Augustinenses, Benedi-
ctini, Paulini, Iacobitæ. Quia ergo omnis Religionis (secundum Chri-
stomum in dialogo de Dignitate sacerdotum) Helias Parens est &
Origo fontalis: ideo Antonius cum alijs Patribus, & Discipulis de Reli-
gione Carmelitarum censetur, quāquam Carmeli Montem non inco-
luerunt.

luerunt. Et quisquis Heliam in hoc non commendat, in tam sancto ger-
mine radicem fructu fraudat, & uitem propagine. Sic dicendum est de
Sæcto Fructuoso Episcopo & Martyre, qui fuit anno Domini ccl. Hu-
ius Discipuli ac Diaconi Euagrius & Eulogius. Inuenit autem Sanctus
Antonius Paulum in Heremo circa annos Domini ccl. de quo dixit ta-
le testimonium. Vidi Heliam, uidi Ioannem in Heremo, & uere Paulum
in Paradiso. Eusebius etiam Carmelitæ Religionis Monachus anno
Domini ccl. martyrium subiit. Dionysius uero Papa huius nominis
Primus, ex Monacho Religionis nostræ pro Christo martyr effectus
est ccl. anno. Item anno Domini ccl. Sæcta Carmelita & Soror no-
stri Ordinis Cyrilla uirgo filia (ut legitur) Decij, martyrio coronata est.

Circa annos Domini ccc. Sæctus Pater noster Spiridon Helix Reli-
gionē magnis uirtutibus decorauit. De quo habetur in historia ecclesia-
stica lib. 10. quod Episcopus Cyprius fuit ex ordine prophetarum. Et
alibi de eo habetur, quod uitam propheticam duxit. Non quod ipse &
alij futura prædicerent, sed quod Religionis Propheticæ à Propheta He-
lia institutæ obseruatores essent, Deum orationibus & religiosis exer-
citijs laudantes. Et hoc modo Nuntij Saulis primo misi, & alij secun-
do, & reliqui tertio misi. Insuper & Saul ueniens prophetauit nudus, I.
Regum 19. id est Deum laudauit, secundum Nicolaum de Lyra.
Sæcta etiam Pelagia, conuersa per sanctum Nonnum Episcopum, sub
uirili habitu uenit ad Monasterium Carmelitæ Religionis in Monte
Oliueti, ubi studiose perseuerans in hoc stupendo facto dormiuit in
Domino. Ad horum fratrum instantiam scripsit Hieronymus Primum
Librum Vitas Patrum. In hoc Monasterio floruit tempore Sancti Hiero-
nymi sanctus Adolius Tharsensis genere fratrum illorum Rector. De
prædictis sanctis inuenies largius & de sequentibus in Speculo Vin-
centij, & in Vitas Patrum.

*Idem ostenditur fuisse tempore Constantini Magni omniaq; Monasteria
Carmelitarum tum in Terra Sancta, tum etiam extra
numerantur. Cap. 4.*

CIRCA annos Domini ccc. ut dicunt Historiographi,
& Vincētius in Speculo, ex Constantio & Helena Constanti-
nus procreatus, multas in Christianos persecutiones exer-
cuit. Diuina igitur clementia per baptismi lauacrum à le-
pra curatus, Matrem suam Helenam ad inquirendum lignum sanctæ
Crucis hortatus est. Igitur Beatissima Helena ad Angeli monitionem

D 2 Hieru-

Fructuosus
Episcopus
& Martyr
Carmelita.
Eusebius
Monachus
& Martyr
Carmelita.
Dionysius
Papa pri-
mus Martyr
Carmelita.
Cyrilla Vir-
go & Mart.
Carmelita.
Spiridon
Episcopus
Carmelita.

1. Reg. 19.

Pelagia Cæ-
melita.

Adolius
Tharsensis
Rector Cæ-
melitarum
in Monte
Oliueti.

Vincentius
in Speculo.

Socrates Historiographus Graecus.

Duas Carmelitici ordinis sanctimonialiales lignum Crucis Domine Helene ostendisse scribit, quae propter persecutiones in spelunca latitabant. Inde Helena plura beneficia Carmelitarum ordini contulit.

Rufinus lib. 10. Ecclesiasticae Historiae. ca. 8. Maria Carmelita.

Sincretices Carmelita.

Vincentius li. 18. Historiarum. c. 9.

Hieronymus in Vitas Patrum.

Matrona Carmelita.

Sara Carmelita.

Eufrosina Virgo Carmelita.

Romana Carmelita.

Nonna Virgo Carmelita.

Monasteria Fratrum Carmelitarum in Terra Sancta.

4. Reg. 6.

Matt. 3.

Hierusalem pergens primo sepulchrum Christi (quâuis difficulter) inuenit. Sordidatum quidem, & desuper Veneris Templum aedificatû, ubi cantibus Virgines insistebât, ut in Antiquissima Chronica reperitur. Scribit autem Socrates Historiographus Graecus ipsum Domini Sepulchrum sacratissimum ab Helena inuentum esse reuelatione duarum Carmelitici Ordinis Sanctimonialium ob grauem praecedentem persecutionem in spelunca latitantium. Tunc palam aperto Domini monumento, & Veneris templo destructo, inuenit tres Cruces, inuenit & Titulum, ac Clauos. Hæc ille. Rufinus uero scribit, quod per Iudæa confessionem Crux Christi sit inuenta. Hinc Helena Christianissima in eodem loco scilicet Caluarie mirificam construxit Ecclesiam, statuens ibi Monasterium Virginum secundum Carmelita & Religionis institutum, ordinans sanctimonialiam nomine Mariam, earum Matrem & Abbatissam. Admiranda autem humilitate & obsequio hæc Regina Orbis & Mater Imperij his Virginibus seruiuit, & famularum Christi se famulam deputauit. Hæc Rufinus. (Vt habetur libro 10. Ecclesiasticae Historiae cap. 8. Sic Regina prudentissima fecit merita, quæ erant Virginum Christi, sua, dum in eis dilexit, quod ipsa per integritatem carnis non seruauit. Huic Mariæ successit Sincretices, de qua Vincentius lib. 18. Historiarum cap. 9. Et Hieronymus in Vitas Patrum dicit eam fuisse Abbatissam. Deinde sancta Matrona. Postquam Sara tempore Theodosij Senioris, de qua Vincentius lib. 18. cap. 9. Hæc post aliquod tempus à Beato Cyrillo Alexandrino Episcopo cum quibusdam Virginibus uocata est, ut præesset in loco Nouo iuxta Nylum fluuium, non longe ab Alexandria (Virgine Dei Genitrice Maria locum ostendente.) In hoc Monasterio fuit Eufrosina Virgo, de qua Vincentius lib. 13. Historiarum cap. 51. Post Saram præfuit Virginibus quædam nomine Romana. Tunc Virgo Sancta nomine Nonna, de qua libro 4. Vitas Patrum parte 7. cap. 2. §. narrauit Basilus. Patres uero istarum sororum in Hierusalem plures per successionem fuerunt, de quibus postea dicitur. Renouauit insuper sanctissima Mater Helena Monasterium Fratrum iuxta Portam Auream in honore sanctæ Annæ pridem fundatum. Similiter Monasterium Fratrum in Monte Syon Ordinis nostri restaurarit. Plura equidem tunc temporis Monasteria Carmelitæ habuerunt in Terra Sancta, scilicet in Bethleem. Cuius Monasterij Pater fuit sanctus Hieronymus, & cum eo Sancta Paula Vidua, & Eustochium Virgo sacratissima. In Monasterio Iordanis ab Heliseo constructo (ut patet 4. Regum 6.) Sanctus Ioannes Baptista, ut dictum est supra, fuit illorum fratrum Rector, qui & Christum in Iordane baptizauit, Discipuli eius sunt ante descripti. In Monte Effraym.

te Effraym. de quo 4. Regum 5. In Iericho. In Galgala. In Bethel. In Samaria. In Nazareth. In Bethania. In Valle Iosaphat. In Ebron. In Deserto Montis Querentenzæ prope fontem Helisei, ubi Christus tentatus fuit. In hoc Monasterio fuit aliquando Sancta Paula Vidua (ut patet in legenda illius.) Huius loci Heremitas Iacobus de Vitriaco in Historia Orientalium singulari laude commendat. In Heremo quæ adiacet Mari Galileæ, ubi Christus satiauit quinque millia hominum, nomine Valim à fundatore. In ciuitate Achon siue Ptolomaida Syriæ. In Tyro ciuitate Syriæ. In pede Montis Lybani, cuius planities irrigatur ex puteo aquarum uiuentium. Ante portam Ciuitatis Sareptæ Sydoniorum, ubi Helias obuiuit Viduæ. Et dicitur à Ludolpho Helicæ conuentus. In nobili Ciuitate Tripolitana, cuius planities irrigatur de fonte Ortorum. In solitudine Fontis Ortorum, appellatum Belli Loci, propter Loci pulchritudinem. Extra Terram Sanctam. In Cypris apud Famagustam Monasterium Beatæ Mariæ de Monte Dei, ad quos Beatus Bernardus Clareuallensis librum postea scripsit. Illud Monasterium Helena sancta construxit, repatrians à Hierosolymis uersus Byzantium. In Thebaida Ciuitate Hermopolitica, in quo Sanctissimus Pater noster Onofrius in iuuenili receptus est ætate. Post accepta licentia in solitudine Montis Oreb 1xx. latitans annis, inuentus est a Sancto Pasuntio, & eo præsentem spiritum Deo tradidit. In Nicopolis Ciuitate Aegypti per sanctum Enoch Carmelitam fuit Monasterium aedificatum. Porro in Monasterio circa Iordanem fuit à Priore loci nomine Ioannes receptus sanctus Zozimas, inuentor Sanctæ Mariæ Aegyptiacæ. Sed heu decorem ablatum Carmelitanæ Religionis. Qui prope hæc omnia Loca in nihilum penitus à Paganis sunt redacta.

4. Reg. 5.

Matth. 6.

Iacobus de Vitriaco in Historia Orientalium. Ioan. 6. cap.

Monasteria extra Terram Sanctam numerantur.

Onofrius Carmelita.

Sanctus Zozimas inuentor Sanctæ Mariæ Aegyptiacæ

Circa annos Domini cccxx. inter præclaros Carmeliticae Religionis fuerunt Hilarion, Basilus, & ceteri multi utriusque sexus. Cap. 5.

MACHARIO episcopo Hierosolymitano defuncto, cuius tempore Helena Sancta Dominicam crucem inuenit, successit Sanctus Maximus XI. Patriarcha Hierosolymitanus. Istius temporibus Sanctissimæ Vitæ Patres Helianæ Religionis maximi Zelatores in diuersis Heremi locis conuersantes, totum orbem virtutibus & sanctitate illustrabant. E quibus Hilarion ad duos Menses Antonij Magni Discipulus, inde in Palaestinam ueniens Heremum Carmeli & alia plura solitaria loca incoluit circa annos Domini. cccxx. Tandem in Regno Cypri post multas exercitatas & patratas virtutes diem clausit extremum

Hilarion Carmelita.

Vincentius
in Speculo
lib. 15. cap.
19. & 45.

Basilus Car-
melita.
Amphilo-
tius Doct.
Græcus, So-
zomenus &
Socrates
Græci, Rufi-
nus & Plati-
nus Latini
Historio-
graphi.

mum anno Domini CCCLXXVI. vt testatur Vincentius in Speculo histo-
riali, lib. 15. Cap. 19. & 45. His etiã temporibus floruerunt illa magna Lu-
minaria mundi, de quibus supra copiose diximus. Inter alios autem
Carmeliticæ Religionis clarissimos Patres clarus effulsit his temporibus
nominatissimus ille & Magnus Basilus nobili genere Cappadociæ geni-
tus. Cuius vitam Discipulus eius Amphilotius Episcopus Iconiæ Do-
ctor Græcus, Sozomenus & Socrates duo Historiographi idioma Græ-
co, Rufinus vero & Platinus Rhetor in latino interpretes seu translatores
diligenter conscripserunt. Hic Basilus vir sapientissimus & conti-
nentissimus Patriam relinquens, & Athenas veniens, abstinencia & casti-
tate valdè decorus, vas sapientiæ Eubolum præceptorè græcorum adiit.
Deditq; sese adeo doctrinis, vt admirandus esset in scholis vniuersis Athe-
niensium magistris. Igitur x v. annis moram habens ibi, & omnè græcam
Philosophiam adeptus, nec inuenire per ipsam Creatorem omnium va-
lens anxius fluctuauit. Sed paulo post nocte vigilantem eximius circum-
fulsit splendor ab extra monens & illuminans ab intra. Ob id statim Ae-
gyptum petens inuenit quendam Heremitam virum Christianissimum
atque doctissimum incolam quòdam Montis Carmeli, nomine Porphy-
rium. Hic dedit ei sacri canones libros ad legendum ad scrutandum Di-
uinæ sapientiæ arcana. Ibidem anno expleto rediens Athenas præcepto-
ri suo Eubolo Christi donauit cognitionem. Tunc pariter Hierosolymam
venientes cum magna deuotione Christianæ fidei ab Episcopo Maximo
in Iordane baptizati sunt, præsentibus Cyrillo Diacono, & Ioanne Mon-
tis Carmeli Heremitis. Et ecce dum baptizarentur fulgor ignis venit su-
per eos & columba aquam Iordanis turbans reuolauit in Cælum. Admi-
rans autem Episcopus Basilij in Deum dilectionem orans vestiuit eum
Christi resurrectionis vestimèto, postea Eubolum. Post hæc in Carmelo
cómorâtes cõmuni cõsensu Antiochiã intrauerunt. Illic erat tunc Patriar-
cha nomine Miletius, à quo Basilus dignus reputatus cõsecratus est Dia-
conus. Hinc cum Eubolo intrauit Cappadociæ Regionem, nocte præte-
rita antequam venirent Cæsariam reuelatam fuerunt per visionem Euse-
bio Episcopo eorum nomina, & quia deberet Basilus ipsius fieri succes-
sor. Admirans autè Episcopus in Basilio pelagus profundissimæ sapien-
tiæ, vocatis quibusdam Montis Carmeli fratribus, in Monte Didimi eis
Monasterium constituit. Cum quibus Basilus omni humilitate conuer-
sando post mortem Eusebii meruit prouchi ad summum in Cæsaria Sa-
cerdotij gradum. Iste est Basilus, qui Monachorum instituta duplici
sub forma composuit. Vna est per modum Dialogi, & hanc eius confratres
Carmelitæ in Monte Didimi assumpserunt, & eundem in Patronum
eligentes

eligentes de ordine Sancti Basilij vocati sunt. Alia per modum commu-
nis ammonitionis quam Sanctus Ioannes 44. Hierosolymorum Episco-
pus suo libro inseruit & Carmelitis tradidit. In hac Carmelitæ vixerunt
quousque ab Alberto compendiosam Regulam acceperunt. Prædi-
ctis etiam temporibus claruit Prior Montis Carmeli Sanctus Eutitius.
Hic cõuertit Miletium Antiocenum post Episcopum ad Christi fidem,
& eidem Habitum & Normam Ordinis dedit. Iste etiam Sanctum Basi-
lium in Monte Carmeli ad prophetalem institutionem acceptans sanctæ
Religionis habitu inuestiuit. Circa hæc tempora Gregorius Basilij Ger-
manus in Monte Didimi Prior ordinatus, postea Nicenus alias Emife-
nus fuit Episcopus. In eodem loco etiam frater Basilij Petrus cum Eubo-
lo & Amphilotio conuersatus est. Iisdem temporibus Magnus ille Gre-
gorius Nazanzenus Episcopus in Montanis Nigris sanctæ Carmeliticæ
Religionis habitum & viuendi norma cum suo Discipulo Eutropio post
Episcopo & Martyre suscepit. Echitius Discipulus Gregorij Nazanze-
ni & Eraclides Monachus eodem tempore sub institutione Carmelita-
rum fuerunt instituti. Sic & Cyrus Alexandrinus Philosophus & Medi-
cus. Deinceps Ioannes Damascenus in Constantinopolitana Ciuitate
per Carmelitas conuersus se laudabilem in eorum Religione in omni-
bus exhibuit. Huic Beata Virgo abscisam restituit manum. Fuerunt &
tunc in sexu foemineo plures sanctæ foeminae in diuersis locis Ordinis no-
stri. Istarum vna fuit sancta Melania Vidua, xxv. annis in Monasterio Do-
minici sepulchri cum quinquaginta virginibus Deo seruiens. Hæc Eua-
grium postea Carmeli Montis Monachum febricitantem curauit eum
ad propositum sanctæ vitæ inducendo. Similiter & Affra per sanctum Nar-
ciscum cõuersa, quæ in igne martyrium celebrauit, in cuius sepultura Ma-
ter eius Hilaria cum tribus puellis, Digna, Eumenia, & Euprepia flâmis
per infideles trucidatæ sunt apud Cretam. Illis temporibus fuit Domicilla
Neptis Domiciani cum Eufrosina, & Theodora, & multis alijs in
vna domo combusta. Constantia etiam filij Constantini Carmelitana
institutione imbuta exemplo sanctitatis alijs præfuit. Et licet per Histo-
riographos non scribantur fuisse Religionis Carmeliticæ, tamen tempo-
rum congruentiæ consentiunt, & Ordinis Carmelitarum Historiæ, sub
institutione Carmeliticæ Religionis eandem vixisse.

S. Eutitius
Carmelita.

Gregorius
Emifenus
Episcopus
Carmelita.
Petrus Eubolus & Am-
philotius
Carmelita.
Grego. Na-
zanzenus
Carmel.
Eutropius
Episcopus
& Martyr
Carmelita.
Echitius &
Eraclide
Carmelita.
Cyrus Ale-
xandrinus
Carmelita.
Ioannes Da-
mascenus
Carmelita.
Melania ui-
dua.
Affra Car-
melita.
Domicilla
Carmelita.
Eufrosina &
Theodora
Carmelita.
Constantia.

Circa

Circa Honorij et Archadij Imperatorum tempora Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymorum, & alij utriusque sexus Carmelitici Ordinis sanctissimè uiuentes clauerunt. Cap. 6.

TEMPORE Honorij & Archadij Imperatorū circa annos Domini cccc. fuit quidam nominatissimus Montis Carmeli Heremita sanctæ Religiosèq; vitæ nomine Ioannes. Hic iuuenili ætate videns quàm raræ sunt veræ amicitia, fallaces amores, omniaq; esse caduca & transitoria, Pecuniã, Mundum quoque adeo contempnit, vt Heremum Montis Carmeli peteret, quo se credidit à parentibus faciliter posse celari. Vbi Deo ab adolescentia seruiens, tanta emicuit humilitate, vt ipso quoque seniori Cyrillo Priori loci illius obedientia stuporem incuteret. Post hæc Cyrillo ad Patriarchatū Hierosolymorum assumpto, Ioanes eidem in Prioratu successit. Porro Cyrillus ipsum Ioannem ad Ciuitatem Hierosolymitanam accersitū Archidiaconum suum ordinauit, & statim Monasterium Sororum Dominici Sepulchri coactus est recipere gubernādum. (Hoc enim erat officium illo in tempore Archidiaconorum) Tunc iuuenis quidam, Theonas nomine, parentum quidem imperio vinculum subiit coniugale, in quo vnus Lustris tempore permanēs, vxoris assensu, relinquens mundum Ioannis discipulatu adhe sit. Quippè dum ipse cum vxore sua inter cæteros Israelitas decimas suarum frugum atque primitias in Hierusalem secundum statutum suæ deuotionis Deo offerret, Sanctus Ioannes utriusq; in Deum cor ardens perpendendo cœpit pro temporalibus ipsis spiritualia seminare. Sicq; tam vxorem quàm ipsum ad contemptum terrenorum prouocauit. Deinceps Ioannes, Cyrillo defuncto, dum ad Patriarchatū Hierosolymitanum esset assumptus, Euagrius ei successit in Archidiaconatu. Euagrio autem primo Lectore per Basilium, inde Presbytero per Gregorium Nazanzenum ordinato, cum Spiritu Prophetico tunc clarus haberetur. Antioceus Patriarcha constitutus est. Quapropter Theonas (de quo iam diximus) Archidiaconatum in Hierusalem post illum suscepit. Ad istum Theonem venit Serapion Heremita Carmelita factus, qui tanta effulsit perfectione, vt postmodum decem millium Pater in Aegypto fieret Monachorum. Hic Theonas trium linguarum peritissimus (teste Vincentio lib. 20. cap. c. 9. Histor.) fuit. Hic secundum Hieronymū xxx. annis continuis tacuisse fertur. Postea resignās Archidiaconatus officium, memor Helianæ Religionis, à Ioanne prædicto sibi declarata, effectus est Pater trium millium Monachorum. In Vitas Patrum lib. 1. cap. 19. Huic Rufinus in Archidiaconatu successit. Rufino vero successit Enoch. Poste

49. Pa

49. Patriarcha Hierosolymitanus. De Ioanne vero prædicto habetur lib. xi. Ecclesiasticæ historiæ sic. In Hierosolymis post Cyrillum Ioannes Apostolicas reparauit sedes. Vnde Prosper Aquitanicus. Ioannes Monachus ob vitæ puritatem, & Prophetiæ gratiam quam à Deo meruit illustris habetur. Qui Hierosolymis primos Cyrillum Ecclesiam cœpit gubernandam. De hoc Genadius in de Illustribus viris ita refert. Ioanes Episcopus scripsit librum, in quo probat se non Origenis fidem, sed dogmata secutum. Ad huic Ioannem Lucianus presbyter fuit missus. Vnde Sigibertus in Chronica Anno Domini ccccxxv. Ioannes sanctorum corpora Stephani & sociorum eius transtulit in Hierusalem. De hoc Vincentius in Speculo Histor. lib. 20. c. 7. Scripsit vero ipse Ioanes ad instantiam Fratris Caprasij Prioris Carmeli librum de Institutione Monachorum in Lege Veteri exortorum & in Noua perseuerantium, sicut testatur Cyrillus Doctor Græcus. Prior ordinis nostri Generalis in Epistola ad Abbatem Ioachim tempore Innocentij Papæ Tertij. Huius libri disciplina & institutione Carmelitæ sine Paganorum insultu vixerunt, amplioribus dilatati Monasterijs vsque ad tempora Eraclij Imperatoris. Iste est Caprasius, qui postea tempora persecutionis Hæreticorum Euticianorum misit Discipulos suos ad defensionem Orthodoxæ fidei Liberatum & Felicem ad Affricam, Simplicianum ad Italiam, Romanum ad Cōstantinopolitanā Urbem. Quidam vero opinantur istum Romanum Sancto Benedicto Habitum Monastichum tradidisse. Timotheum vero Caprasius misit in Monasterium Montis Neroy, vt fratres ibi contra Euticianos defenderet. Huius Timothei Discipuli fuerunt Martyrius, Ninulphus, & Simeon Antioceus, de quo Vincentius libro 21. cap. 51. Histo. ponit, quod à Timotheo receptus inimitabilem duxit vitam. Tādē Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus plenus sanctitate, post Paraliticorum curationem, Cæcorum illuminationem, soluens debitum viam transijt vniuersæ carnis anno Domini ccccxxx. Pridie idus Ianuarij. Huic successit in Episcopatu Vir Catholicus Iuuenalis Comes sancti Cyrilli Alexandrini in Concilio Ephesino. Huius Iuuenalis successores tres Ecclesiam Hierosolymitanam valde destituerunt, quos Dei vindicta breui tempore subtraxit è medio, & rursus Pius Dominus per Carmelitam Enoch 49. Episcopum Hierusalem restaurauit, singula reformando. Plures etiam doctissimi viri Ioannem Chrysostomum Carmelitæ Religionis institutionem habuisse affirmant, & cum ipsis in Religione fuisse conuersatum. Hic à Miletio (de quo supra diximus) Diaconatus gradum, ab Euagrio Presbyteratum suscepit. Vincentius lib. 18. histo. cap. 42. & 44. Tandem vero Episcopus Constantinopolitanus ardore solis tabefactus in exilio

E Martyr

Ioannes 44.
Patriarcha
Hieros. Car
melita.

Vincentius
lib. 20. Hist.
cap. 9.

Theonas
Carmelita-
rum Pater.

Prosper A-
quitanicus.

Genadius
in de Illu-
stribus Vi-
ris.
Sigibertus
i Chronica.

Vincentius
in Speculo
Hist.

Cyrillus in
Epistola ad
Abbatem
Ioachim.
Caprasius
Prior Car-
melitarum.

Liberatus,
Felix, Sim-
plicianus &
Romanus &
Timotheus
eius Disci-
puli.
Martyrius,
Ninulphus
& Simeon
Discipuli
Timothei.

Ioanes Chri-
stom. secū-
dum non-
nullos fuit
Carmelita.
Vincentius
lib. 18. c. 42.
& 44.

Vincentius
li. 20. c. 140.

Martyr effectus est. Ioannem autem Cassianum Discipulum suum ex Constantinopoli trusit, qui iuxta Marsiliam duo Monasteria vnum Virorum, aliud foeminarum instituit. Helianæ Religionis imitator eximius vsque in finem vitæ. Vincentius lib. 20. histor. cap. 14. & 15.

Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus ammonitus à Beata Virgine Monasterium Puellarum construxit, & Hæreticum Nestorium deuicit. Cap. 7.

Cyrillus epi
scopus Alex-
andrinus
Carmelita.

EM P O R I B V S prædicti sancti Ioannis mortuo Patriarcha Alexandrino Theophilo (cuius mētio sæpe fit in Vitas Patrū) anno Domini ccccii. Cyrillus Heremita Mōtis Carmeli, Episcopus Alexādrinus 28. ordinatur. Vir vitæ sanctissimæ, fideiq; catholicæ fidelissimus propugnator, strenuusq; Hæreticorū debellator, fuit verò contra Timotheum (qui ad Patriarchatum aspirabat) totius populi assensu assumptus. Hic apud Alexandriam nedum claris, sed & Christianis ortus parentibus ab auunculo suo Theophilo Athenas missus ibi adeo profecit, vt in breui adipisceretur Doctoris insignia. Audiēs autem Sancti Ioannis in Hierusalem bonam famam, dum ipsius præsentia aliquandiu fruitus fuisset, iunctus fratribus Carmeli in Religione speculum dedit illis fulgentissimæ sanctitatis (teste Arnolde de Villa Noua sacre Theologiæ professore in Epistola Regi Aragoniæ missa) Idem habetur in historijs Hierosolymitanis, & in Historia Alexandrina, & in ea quæ dicitur Tripartita. Testatur idem plures aliæ Græcorum Historiæ. Similiter Ioannes Cassiodorus. Sic & Ioannes de Hisduno in explanatione illius, Datus est ei decor Carmeli. Idem dicit Thomas Episcopus Norvicensis, & Thomas Vvaldensis Anglicus contra Vvicleff Hæreticum in libro de Sacramentalibus. Dominus etiam Iuo in Magno Volumine Decretorum seu Conciliorum, ex quo Gracianus plurima sumpsit. Deinde Cyrillus sumpta licentia Prioris longa Religionis institutione exercitatus, venit Alexandriam, vbi presbyter ordinatus est. Post hoc Pontifex factus statim Renocianorum, idest, Nestorianorum Ecclesias claudens vasa earum Ecclesiarum dirumpens, Episcopum eorum Theopōpum rebus omnibus spoliavit. Iudæos quoque propter plures turbationes ab illis patratas extrusit de Alexandria pellendo. Hinc super Nylum Dei Genitrice iubente Monasterium Virginum sui ordinis collocavit (vt supra dictū est) Adeo autem illud in breui accreuit, vt in eo centum & 20. cellulæ haberentur. Claruit autem in illo Eufrafia Virgo sanctissima xi. anno vitæ suæ Velata. Quæ cum multis clarisq; virtutibus atque miraculis fulgeret 30. vitæ

Arnoldus
de Villa No-
ua in Episto-
la ad Regē
Aragonæ.
Joan. Cassio-
dorus.
Thom. Epi-
scopus Nor-
uicē.
Tho. Vuald.
in lib. de Sa-
cramentali-
bus.
Iuo in Mag-
uolumine.

Eufrafia Vir-
go Carme-
lica.

vitæ suæ anno, Tertio Idus Ianuarij, quieuit in Domino. Prima vero Mater illius monasterij fuit sancta Sara, vocata de Hierusalem (de qua sæpe fit mētio in Vitas Patrum.) Circa eadem ferè tempora floruit Magnus & Diuus Pater Hieronymus alter Helias & Baptista Ioannes, institutorum eorundem maximus Amator, & Cultor, Rector Sanctimonialium in Bethleem Ordinis Heliani. Huius Sanctissimi Hieronymi defuncti & Ioannis Baptistæ similitudines vidit Cyrillus Alexandrinus (teste Cyrillo Hierosolymitano de Miraculis eiusdem ad Beatum Augustinum.) Paula etiam & Eustochium foeminae sanctissimæ atque doctissimæ cum cæteris Virginibus ordinem Helicæ tunc illustrabant. Fuerunt & Discipuli Hieronymi sanctissimi multi, inter quos Epiphanius, Eusebius Cremonicensis, & Philippus Helianæ Religionis Zelatores feruentissimi. Hic ergo Cyrillus Doctor Græcus ordinis Fratrum Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmeli Alexandrinus Patriarcha ex mandato Domini Coelestini Papæ Primi (iubente Dei Genitrice) loco eius in Concilio Ephesino præfedit contra Patriarcham Constantinopolitanum Nestorium. Huius Nestorij Diaconus Anastasius nomine, Vir certè doctissimus fuit, sed non prout oportuit. Hic ad populum sermonem faciens ait. Dei Genitricem Mariam nullus dicere præsumat, quoniam Maria homo fuit; & Deum ab homine generari nimis est impossibile. Cui Nestorius consentiens idem publicè prædicauit, affirmans veritatem ita se habere. Vnde nata est magna in populo Christiano diuisio. Introduxit etiam idem Nestorius in ecclesiam Dei Pauli & Fortunati doctrinam, dicens. Ego Nestorius nunquam, qui fuit duorum mensium vel trium confitebor Deum innuens Christum tantummodo hominem esse. Cuius sententiam plures secuti Episcopi magnam fidei turbationem suscitauere. Tunc Cyrillus librum de Origine & Parentela Virginis producens in medium disputa-uit, Mariam ueraciter dicendam Theotecos, & ob id conceptam & natam absque quauis peccati labe. Temerarium esse asseuerans in ea aliquam unquam maculam extitisse origine uel actione. Vtraque hæc Nestorius negando & refellere conando blasphemabat. Sed à Cyrillo & Patribus Concilij obstructum est os loquentium iniqua, & uera Ecclesiæ fides in Concilio præfixa est ac determinata. Vnde Richardus Dumelensis Episcopus cap. 10. sui Libri Philobibon. Arriana (inquit) malitia totam ferè ecclipsauit Ecclesiam, Nestoriana autem debacchari præsumpsit in Virginem, atque non tam nomen quàm diffinitionem Theotecos abstulisset, nisi miles inuictus Alexandrinus Monarcha Cyrillus congressus eius inanes exsufflasset. De isto Cōcilio habetur in Decretis Dist. 16. cap. Sacrosancta. Hic notatur primo Antiquitas eiusdem Conci-

Sancta Sar-
Carmelita.

Sanctus Hieronymus
Carmelita.

Cyrillus Hierosolymitanus.
Paula, & Eustochium
Carmelitæ.

Hæresis Anastasij.

Hæresis Nestorij.

Richardus Dumelensis
Episcopus.

Quæ colligantur ex Concilio Ephesino.

lij & nostri Ordinis, quo Tempore, quo Patriarchatu, cuius præsentia. Secundo, Motuum Cōgregationis, scilicet duplex blasphemia, & error, scilicet Virginem esse originali peccato cōtaminatam, & eandem nec Dei Genitricem dicendam fore. Tertio, Elucidatio Parentelæ Virginis. Quarto, Defensio & Diffinitio Concilij. Quinto, Condemnatio Nestorij, & demum cōfirmatio Tituli Ordinis nostri. Nam ex eo quod Cyrillus tam gloriosè defenauit gloriam Christi, & Matris eiusdem, sancitum fuit, quod Titulus sui Ordinis, quo dicebantur fratres Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, Ordini esset ascribendus. Tandem cum Patriarchatum xxi annis gubernasset, quinto cal. Februarij reddidit felicem spiritum Deo. Sed Nestorius ad pœnitendum exilio relegatus, nec secundum demerita rigorosè punitus, venit ad Heremum Aegypti, ibidem similiter zizaniam seminando. Post à quodam astutissimo ad populum commendatus simul & adiutus, errorem Machometi inter Agarenos suscitauerunt, & totum simul regnum eorundem peruertentes infecerunt. Adiutor deinde eiusdem Nestorij nocte ipsum iugulando sua astutia & Vulgi fauore, omnium Agarenorum effectus est Rex. Demum à Porcis laceratus per fidiam adiutor finem habuit.

Meritò Helianæ & Carmeliticæ Religionis in nouo Testamento Titulus hic ascribitur, scilicet, Fratres Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo. Cap. 8.

IACTA occasione ex capitulo præcedenti de Concilio Ephesino Titulū nostrum Ordini Heliano ritè & iustè impositum esse probanti, videndum restat (incidentaliter quidem fateor) de huiusmodi Tituli veritate. Sicuti supra Capitulo 3. Primi Libri digessimus, Pater omnis Religionis atque Monachorum Heremitarumq; Helias extat, tamen singularis tum nomine, tum origine, Princeps Carmelitarum existit, pluribus conuenientijs conformiter ad hoc se adaptantibus. Ita æque pari & simillima forma Dei Genitrix, Cœli Regina Maria omnium veracissime Christianorum vniuersalis Patrona est & Mater, peculiariter verò omnium Heremitarum, & Religiosorum, peculiarissime tamen Carmelitarum Ordinis nedum Mater & Patrona, verum & Soror vsque in hunc diem habita est. Nec ab re. Nam quicquid vnquam in Carmelo decoris & sanctitatis emicuit Venerandissimæ Dei Genitrici ascriptum vel ascribendum venit. Vide Bernardum super illo verbo Isaia. Datus est ei decor Carmeli. Ascriptum (inquam) quinetiam ab Helia & eiusdem successoribus illi donatum, & à sancta sede Apostolica

Maria Virgo nedum Mater, & Patrona, sed etiam Soror est Ordinis Carmelitarum. Isa. 35.

lica adiudicatum est. Hic notare congruum duxi. Titulum Patronatus ex varijs oriri causis atque assumi initijs. Aliquando à Fundatore Patrono actiuo, velut Cœlestini, Vvilhelmitæ, quandoque à Passiuo electo, vt Basiliani, Benedictini. Interdum à loco, vt Carthusienses, Cistercienses, Cluniacenses, Præmōstratenfes. Aliquando ab Ecclesijs vel Ecclesiarum Patronis, quorum honore Ecclesiæ sunt fundatæ, vt ordo Dominici Sepulchri. Quādoque à Patronis, quorum honore ordines sunt instituti, vt Sanctæ Trinitatis. Pariformiter traditum tenemus à Patribus Heliam esse Patronum Ordinis Carmelitarum, tāquam eius primum institutorem & auctorem, eo quod iuxta sanctiones Patrum Ordinis nostri hanc Religionem primitus in Monte Carmeli fundauerit. De quo latius in Primo Libro superius diximus. Super hæc tradiderunt nobis seniores nostri, (veluti in eodem primo libro tactum est) Mariam Virginem futuram Christi Matrem ab Helia primo, hinc ab Helia successoribus ab illo edoctis, electam fuisse in Patronam sui, atque suorum posterum. Quod tempore gratiæ deuotè impleuerunt eorum sequaces, capellam primi fundantes in eius honorem, Vt in Libro Primo dictum est. Ad hoc autem quod sit Patrona passiuæ peculiarissime Ordinis Carmelitarum Dei Genitrix Virgo Maria, redduntur à Maioribus nostris plurimæ rationes, quarum aliquas recensendas congruum duxi. Prima propter primariam Ordinis Carmelitarum in laudem Virginis Mariæ institutionem. Nam Helias eorum Monarcha in Monte Carmeli orationi incumbens, dum septima vice de mari nubecula conscenderet, septima ætate Virginē nascituram, & Filium Dei parituram intellexit. Extunc in virginitate sua, & Helisei, ac plurium Filiorum Prophetarum ad honorem eiusdem Virginis, in Carmelo Religionem fundauit. Istud valde ad longum declarat Ioannes 44. Episcopus Hieros. Sic ergo Helias ad nascituræ Virginis & Deum parituræ honorem, primordialiter Ordinem prædictum in Mōte Carmeli locauit. Secundo pro se & suis in Patronam suæ Religionis elegit. Tertio in sororem copulauit. Quarto Discipulis suis eandem desiderare, & virginitatem seruare persuasit. Qui tempore legis Gratiæ successores eorundem legitime proficientes, sunt à Beata Virgine quasi in recompensam (secundum scripturas plurium eruditorum Virorum) præsentialiter visitati, spiritualiter eruditi, fratres appellati, in aduersitatibus quoque consolati. Nam, secundum sanctissimi Helia institutionem, fratres in noua lege eandem Virginem Mariam Dei Genitricem, sororem appellabant, in Patronam adoptabant, specialibus obsequijs deseruiebāt, & in eius honore Ecclesiam construebant. Vt ergo Virgo Maria in mundo nata gaudeat & honoraretur de sua propria & singulari Religione, Helias suam Religionem

Prima ratio qua colligitur, Mariam Ordinis Carmelitarum Patronam esse.

Ioannes 44. Episcopus Hieros.

Secunda ratio idem ostendit.

Ioann. 44. Episcopus Hieros. Tertia ratio idem probas, quæ colligitur ex Epiphanio.

Ephes. 5.

Matth. 4.

Quarta ratio illud idem ponit.

Iustinianus.

Quinta ratio.

Sexta ratio.

ligionem in eius honore instituit. Secunda ratio à Patribus inducitur, quæ dicitur conformitatis, scilicet Virginitatis primitiæ, quia ambo tam Helias quàm sacratissima Dei Mater permanerunt Virgines Primicerij Virginum, Helias in Veteri Testamêto, Virgo gloriosissima in Nouo Testamento, Primi virginitatem suâ Deo cōsecrauerunt. Ambo virginitatē verbo & exemplo cæteros docuerunt. Et spontaneæ virginaliter viuentes, finaliter Virgines permanerunt. De hoc similiter Ioannes 44. exquisitissime disputauit, propter quod cenfeo hic esse breuiandū. Tertia ratio propter consanguinitatem, id est, ex conformitate cognationis. Nam vt Epiphanius Episcopus Cypri dicit. Helias de nobili summi Pontificis Aaron profapia, sicut & Virgo Maria, originem traxit. Successio uero cognationis humanæ naturalem trahit amorem. Nemo enim carnem suam vnquam odio habuit, ait Apostolus. Cæteris enim paribus, velut Patres scribunt, sanctus quisque cognatos suos scientia & uirtute alios præcellentes licitè potest, immo debet ipsos alijs præferre. Sic Saluator in Apostolos elegit cum cæteris cognatos suos Ioannem Euangelistam, & Iacobum &c. Pariformiter Virgo Maria sciens Heliam religiosissimæ uitæ fuisse, & successores suos simili modo instituisse, prætulit Religionem Helix & institutionem, tam Samueli, quàm cæteris, qui ante Heliam Religiosæ & Propheticæ Vitæ animum dederunt.

Quarta ratio, ex prædicta ortum habet, scilicet ratione hereditariæ successione. Nam iure hereditario prædictæ cognationis Maria sacratissima nedum Carmelum, sed & cuncta Monasteria uniuersaq; Ordinis Carmeli temporalia, sicut & spiritualia, uelut naturalis Helix heres, ritè suo nomine uendicat atque possidet. Et quia (iuxta Iustiniani Ciuiliū legum sanctionem) ubi successione est emolumentum, ibi & tutelæ onus esse debet, rationiq; congruit, ut succedat in onere, qui substituitur in honore. Igitur Beatissima Maria, cuius possessio est in Carmelo, iure hereditario se Carmelitarum Aduocatam, Patronam, atque Tutricem fidelissimè exhibuit. Quinta ratio uenit ex loco. Quipè sicut (teste Hieronymo) Rachel Bethleemitanæ ciuitatis & finium eius est Mater (iuxta Prophetiam Hieremiæ) quia iuxta Bethleem sepulta legitur. Cur non magis Patrona, quin amplius & Mater dicenda uenit Montis Carmeli Virgo Maria, & in eo habitantium, ex quo iuxta Carmelum Helix, scilicet in Nazareth, nata est atque nutrita, sua quoque dulcissima conuersatione, ac Dei & sui Filij conceptione non tam Carmelum & confinia eius illustrauerit, quàm consecrata reddiderit?

Sexta ratio habetur ex Virginitatis Mariæ personali uisitatione. Ipsa enim in Noua Lege, tanquàm Magistra Religionis, schola uirtutum, ac legislatrix,

gislatrix, ut Soror & Patrona prius præuifa, & adoptata, uisitando Fratres in Monte Carmeli, in misterijs fidei, & perfectæ Religionis continuatione, ipsos instruxit, instituit, & innouauit. Nam, teste Hieronymo, Nazareth à Carmelo tribus distat miliaribus tantum. Annales enim, & Patrum nostrorum Historiæ pleræ sunt, quod ab initio & per incrementa temporum, Carmelicolas uisitando, unicè Sincerissima Virgo Maria semper adoptauit. Nec dubium est, ob ueterem loci sanctitatem eam sæpenumero cum suis sodalibus Carmelum uisitasse. (teste Ardinachano) Erat ergo huic ordini soror, nomine Maria, quæ dum de Nazareth in Montana Carmeli condescendere statueret siue uellet, pluries dixit filio suo. Vadam & narrabo nomen tuum fratribus meis, Patris Helix filijs. Et quid putas Ordo Carmeli responderit? Vtiq; illius sanctissimæ Helix uerbum. Vnde hoc mihi, ut ueniat Mater Domini mei ad me? Atque illud uerbum institutoris Helix. Mulier da mihi filium tuum. Vnde Martinus Italus. Ad eos autem qui ineunte tempore superioribus ex Prophetis originem traxerant, sanctam Dei Genitricem, cū in humanis ageret, sicut Matrem ad filios, sæpenumero uenisse legimus. Ad istiusmodi etiam uiros Christum cum Discipulis quibusdam peruenisse didicimus. Hæc ille. Septima ratio est primaria Ecclesiæ à fratribus Helix in Monte Carmeli in Virginitatis honore constructio. In eo uidelicet loco, ubi didicerant eam cum sodalibus suis sæpe moram traxisse. Anno post natiuitatem Domini XLVIII. (teste Iosepho & Ardinachano) Vnde Martinus Italus. Præterea quoque Prophetarum Filij sacramædem nomini Virginitatis, postquam in cælo fuit assumpta, primi de dicasse perhibentur. Octaua ratio sumitur ex Prophetarum fidelitate. Deus enim, qui mentiri non potest, quod promisit, infallibiliter impleuit. Teste enim Bernardo Doctore mellifluo. Isaias de Virgine Maria præconium proferens ait. Datus est ei decor Carmeli, igitur uti decor Conchæ est pulchritudo Margaritæ, ita aqua forma decor, nedum Carmeli, sed & cuiuslibet loci est cœtus insignium personarum talem locum inhabitantium. Nec enim propter locum gentem, sed propter gentem locum eligit Deus. Igitur ut Propheta Dei fidelis inueniretur, decor Carmeli datus est ei, scilicet cœpta in Carmelo Religio, seruata quoque diutine cum deriuatis ex eo Monasterijs innumeris insignium utriusque sexus personarum, atque sic merito Gloriosa Virgo Carmelum sibi datum cum omni decore illius uendicat sibi. Præterea Salomon in Canticis Spiritu Sancto plenus de ipsa protulit dicens. Pulchra es & decoratissima, caput tuum ut Carmelus. Quæ uerba cum sint de uniuersali Ecclesia dicta, etiam ad literam secundum Maiores literales Expositores

Hieronymus.

Ardinachanus.

Psal. 21.

Luc. 1.

Martinus Italus.

Septima ratio.

Octaua ratio.

Bernardus. Isa. 35.

Cant. 7.

Abbas Ver
cellensis.1. Reg. 15.
4. Reg. 1.
4. Reg. 2.

Ratio nona.

Obiectio cō
tra prædictā
rationem.

res & Virgo Sacratissima sit Ecclesiæ nedum membrum, sed & post caput Ecclesiæ Christum Iesum maius atque præstantius liquidè patet ad literam de ipsa scripturam illam debere intelligi. Quæ quidem uerba Abbas Vercellensis sic elucidat, dicens. Carmelus Mons est pascuosus atque uberrimus, idcirco propter eius eminentiam, ubertatemq; & nominis interpretationem, ordo in eo inceptus Seraphicus dicitur, quia omnibus cæteris ordinibus præstantior est, de cuius plenitudine omnes ordines alij accipiunt. Hæc ille. Quia ergo per Carmelum Virgo Maria decoratur, honoratur, & cōmendatur, dignum est, quòd in Carmelo ei dato, habeat Carmelitas eius Titulo decoratos eam specialiter uenerantes. Nam Prophetiæ per facta reperiuntur. Porrò Saul in Carmelo Mariæ dato, Fornicem triumphalem erexit Helias sacrificando Deum uerum declarauit, Heliseus sedem sibi collocauit. Per prædictam rationem inducitur ratio nona, quæ sumitur ex ipsius Virginis Dignitate. Quippè sicut præ omnibus creaturis, etiam angelicis in Dei præscientia uel præuisione Virgo Maria uelut futura Mater Dei, secundum plures magnos Theologos, est in mente Dei præhabita ac præordinata, uti prima omnium creaturarum in Dei intentione, licet pluribus creatis posterior in executione. Ita omni forma & pacto, præ omnibus Ordinibus siue Religionibus antiquior (& si liceret dici) sanctior Ordo siue eius Religio suo nomini debuit nedum præordinari, uerum etiam dicari, atque in propriam atque peculiarem possessionem tribui. Decuit igitur propter excellentiam tantæ creaturæ Dominum Deum ei attribuere antiquiorè omnium aliarum Religionem, quæ non est alia quàm Carmelitarum, in qua scilicet per illius Religionis professores peculiariter ueneraretur. Pro ueneratione ergo Virginis Mariæ in Carmelo continuanda, orta est Fratrum de Carmelo per Heliam instituta Carmelitarum Religio. Veneratio enim, quæ fit in locis sanctorum, ipsis sanctis sub Deo attribuitur, ut de Veneratione Dedicationis, & de Consecra. Dist. 3. cap. Pronunciandum. Et licet tempore Prophetarum saluandi filium Beatæ Virginis uenturum uenerati sunt, secundum Augustinum super hoc, Fratres de Carmelo ipsam Matrem filij uenerantes, in Carmelo Beatæ Mariæ dato, suam Religionem in ipsius honore ante eius natiuitatem incepterunt. Obijceret aliquis nostræ Religionis æmulus hanc rationem cassando, dicens. Plures sunt Ordines Titulo Beatæ Mariæ Virginis insigniti per Apostolicam Sedem eodem Titulo decorati, uelut Dominorum Teutonicorū, similiter Seruitarum Beatæ Mariæ. Huiusmodi cauillationi si congruum sit respondere, aut dignum, nondum uidere mihi uideor. Attamen ne pertinacem eius proteruiam atque ceruicem augeamus,

mus, tantummodo istud eum audire uelim. Ex quo Antonius, Basilius, Augustinus, Benedictus, & huiusmodi sanctissimi Viri plures, tam ad eorum uenerationem quàm ad Ecclesiæ Catholicæ uniuersalem instructionem & utilitatem à Deo meruerunt habere singulares ordines, à principio suæ conuersationis usque in hunc diem, qua de causa Gloriosa Virgo ab initio usque ad illos nouellos, de quibus argumentaris, ordines non meruit peculiarem suæ uenerationis Religionem? Dic quæso, cur per tot centenos annos nullam singularem ac propriam habuerit? Vel si habuerit, dicas quæ sit? Sed reuera non inuenies, nisi Religionem Carmeli. Putas delirum Summum Pontificem, Tituli insignia approbâtem, cuius non nosset uerissimam causam? Esto contentus, & sede in domo tua. Sufficit tibi ò æmule lac comedere caprarum, cortices arborum sanctæ Scripturæ rodentium pro te, & ancillis tuis ac seruulis, sine me, ut sim tenellus & unicus filius Matris meæ. In calce huius Capituli ratio decima addi potest, scilicet defensionis per religiosissimum atque doctissimum Carmelitam Cyrillum Patriarcham Alexandrinum (de quo dictum est Capitulo præcedenti) Sufficiat ante omnia auctoritas Summi Pontificis, & Sedis Apostolicæ. Vide Bullas Ioannis XXI. similiter Clementis Sexti, & eorum Antecessorum, & Subsequentium, nunquam aliter nisi valdè raro inuenies, nisi sic, Dilectis fratribus Beatæ Mariæ Virginis. Igitur vel vnus Summorum Pontificum intelligit de Maria Aegyptiaca (fateor sancta pœnitentiaria) vel de quauis alia etiam Virgine, uel ne? Si sic, tunc cæteri nominâtes Dei Genitricem, errauerunt. Quod absit à summo Vicario Christi. Vnde Innocentius Quartus contulit omnibus Christi fidelibus contritis, Ordinem nostrum sub Titulo Beatæ Mariæ Virginis nominantibus, decem dies Indulgentiarum. Urbanus uero Sextus, Tres Annos, & totidem Quadragenas, (teste Bartholomeo Presbytero Cardinali, Titulo Sancti Marcelli) Huius testimoniū est in Conuentu Ordinis nostri Franckfordensi Prouinciæ Alemaniæ inferioris. Insuper Sibertus Archiepiscopus Coloniensis 10. dies. Et Sibertus Augustensis Episcopus 10. dies. Mater igitur & Patrona Carmeli & Carmelitarum peculiaris est Maria Virgo Dei Genitrix, & verè dicitur. Ecce Mater tua, ò Carmeli, ueneranda. Et si Mater omnium multiformi ratione, peculiarius tamen Mater tua. Verbum omni acceptione dignum. Si enim Maria Mater tua est, ergo Iesus est frater tuus, ergo Pater Iesu Pater tuus, ergo Regnum eius hæreditas tua. Ecce Mater tua, cui omnis necessitas tua ascendit usque ad cor. Commota quippè sunt eius viscera super quouis filio, fratreq; suo. Ergo dilige eam & uenerare tanquam ubique præsentem, & ab hac hora accipe eam in tuam, ut illa te tandem assumat

Responso.

Ratio Deci
ma.

Bullæ omnium Summorum Pontificum Carmelitas uocant, Fratres Beatæ Mariæ Virginis. Innocentius Papa Quartus decem dies Indulgentiarū contulit ordinē Carmelitarū sub Titulo Mariæ Virginis nominantibus. Et Urbanus Sextus tres annos & totidem Quadragenas. Sibertus Archiepiscopus Coloniensis & Sibertus Episcopus Augustensis, 10. dies. Adhortatio ad Carmelitas, ut Mariā in suam suscipiant.

F in

in gloriam suam. Si magnum est iuxta verbum David esse generum terreni Regis, quale hoc esse aestimas, & quanti, o homo mortalis esse & dici fratrem Reginae caelestis. Ipsa nempe potius quam Hester, populum suum sibi donari indefinenter postulat. Exora eam dicens. Dic obsecro quod soror mea sis, ut bene mihi sit propter te o Maria, & viuat anima mea ob gratiam tui. His omnibus praedictis rationibus concordat Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus qui floruit tempore Innocentij Primi. Similiter Iosephus Antiochenus, & praclarissimus Magister Ioanes Grosfi in tractatu de Origine Ordinis Carmelitarum. Sic & Philippus Abbas Hieropolitanus, super Euangelio Ioannis. Miserunt Iudaei ab Hierosolymis &c. Etiam Dominus Richardus Radulphi Primas Hiberniae Archidiachanus cognomento, in sermone, qui incipit. Ave Maria. His & concordat Haereticorum inuictissimus malleus Thomas Vvalden. libro de sacramentalibus cap. 79. Et Magister Thomas Bradiey Episcopus Norwvicen. in suo libro de fundatione Carmelitarum. Et haec de Titulo dicta sufficiant. Vide frater ne viuendo male, ipsum dici simul perdas & esse. Viue ut nedum frater eius dici, sed & haeres sororis, & aeternae gloriae illius particeps fore merearis. Cole Deum, cole Mariam, cole Heliae vitam, & nihil tibi deerit in loco Helianae Pascuae constituto.

Carmelite propter Euticianorum haereses, & Machometi, suorumque perfidorum (Deo permittente) multa Monasteria perdiderunt, & Cappas Barratas assumpserunt, ac de Sancto Anastasio Martyre. Cap. 9.

POSTquam Magnus & Diuus Pater Augustinus circa annos Domini cccc. ad fidem Christi conuersus, Monasterium Canonicorum Regularium instituit, viuendo cum illis iuxta vitam Apostolorum, in eorum actibus scriptam, adunauit & alios fratres in Heremo, quibus certam conscripsit Regulam. Deinceps post haec tempora, circa annos Domini ferè cccclx. Eutices (imperante Marciano) Presbyter & Archimandrita Constantinopolitanus, idest Abbas, dogmatizabat, Dominum Iesum non esse cõsubstantialem nobis secundum carnem, sed corpus de caelo assumpsisse. Rursum asserens ante adunationem in eo duas quidem fuisse naturas, sed post adunationem, vnã factam esse. Huius adiutor & defensor Haeresis Patriarcha Alexandrinus successor Cyrilli fuit Dioscorus. Ob hanc causam quarta Synodus in Chalcedonia sexcentorum & xxx. Patrum fuit cõgregata. In qua Iuuenalis Hierosolymitanus Episcopus Ecclesiae reconciliatus, hanc

Haere-

haeresim extirpans damnauit. dist. 15. & 16. Verum impius Eutices plura Monasteria tam Ordinis nostri quàm aliorum Patrum in Syria, & caeteris Prouincijs, aut omnino deuastans, vel occupando, suo prauo ac venenato dogmate subegit. Hac calamitatis tepestate Caprasius, de quo supra, misit Discipulos suos de Monte Carmeli ad diuersa loca, ad Euticianos resistendum, & Monasteria Ordinis tuenda. Et non longè post xx. dies Mensis Octobris migravit ad Dominum. Eodem anno Alaman-drus Rex quorundam Sarracenorum, nuper ab Orthodoxis conuersus & baptizatus, dum Euticiani eundem seducere vellent, faceta eos deuicit propositione, aiens, se literas accepisse Michaelem Archangelum esse defunctum. Illis vero respondentibus hoc impossibile fore, eo quod Angeli impassibiles extent. Respondit Rex. Qualiter ergo (ut dicitis) Christus nudus crucifixus est, nisi duae sint atque fuissent in eo naturae? atque sic confusus à sese reiecit. Porro Diuus atque sanctissimus Pater Benedictus post susceptum à sancto Romano Religionis habitum, circa annos Domini dxxx. Regula Monachorum composuit. Et ab illo vocati Monachi Sancti Benedicti, in Europa maximam inter omnes Religiones alias fructificationem & vtilitatem in Dei Ecclesia patrarunt. Quibus temporibus Christiana Religio plures ab infidelibus, maximè à Cosdroa Rege Persarum Tyranno, sustinuit persecutiones, Anno quippe Domini dxxxvii. Syriam intrans, Hierusalem cepit, & sequenti anno Antiochiam expugnauit. Tunc Carmelitae pluribus hincinde Ordinis sui Monasterijs deuastatis, tantummodo in Heremis Carmeli, Iordanis, Montis Neroy, & Quarentena, ac paucis alijs solitudinibus, loca retinuerunt, multis tunc in Monasterijs nostris martyrio coronatis. Ea tempestate Anastasius, prius magus, sed ad fidem Christi conuersus, Monachorum quoque Pater in Aurea Porta Ordinis Carmelitici effectus, vocatus per Patriarcham Zachariam de Monte Carmeli, vbi habitum induerat, à Cosdroe cum caeteris captiuus Persidem ductus, & atroci martyrio vexatus, tandem cum alijs lxx. decollatus est. Sequenti die custodes carceris adinuicem dixerunt vno incipienti loqui ad alterum. Vidi canes circa corpus illius Monachi sedentes, nec tangere illud, sed custodire. Respondit alter. Et ego dum explerem vigiliam meam, vidi lucidissimam stellam, quàm videre pergens, iam non stellam, sed corpus illius Monachi reperi. His verbis à Christianis adhuc in carceribus tentis relatis ad reliquos, sacrae reliquiae sublatae sunt, ac primum in eius Monasterium Hierosolymam translatae, post intra Monasterium Sancti Pauli ad Aquas Salinarum reconditae sunt. Huius festum colitur x i. cal. Februarij. De quo Vincentius lib. 24. Histor. cap. 14. Deinceps anno Do-

F 2 mini

Eutices plura Monasteria Carmelitarum in Syria & alijs Prouincijs deuastauit.

Alaman-drus Rex Euticianos deuicit faceta propositione.

Tempore Cosdroe Re is plura Carmelitarum Monasteria deuastantur.

Anastasius Pater Carmelitarum in Aurea Porta, cum alijs multis martyrio coronatus est.

Vincentius in lib. 24. Hist. cap. 14.

Ioannes 44. Patriarcha Hierosol. Iosephus Antiochenus. Magister Ioan. Grosfi. Philippus Hieropolitanus super Ioan. r. Richardus Radulphi. Thom. Vvalden. Thom. Bradiey.

Eraclius
Carmelita-
rū Monaste-
ria plura re-
parauit.

mini DCXXX. cum Eraclius Cosdroam Regem Persarum superasset, partemq; ligni Sanctæ Crucis cum Patriarcha Zacharia, populoq; Christiano captiuo, cum magno honore Hierosolymam reportasset, cœpit ualde industriè Ecclesias ac Monasteria reparare, & illis ubiq; in terris, Regia munera elargiri. Quibus peractis ad Patriam repediauit. Tunc Carmelitæ gratias Deo referentes, atque benedicentes, antiqua sua monasteria cum mæore prius relicta, nunc rursus summa cum lætitia inhabitantes, suam Religionem magis studiosè augmentare curarunt. Successori etenim Zachariæ nomine Modesto, Ioannes Elemosynarius magna dona & munera misit ad Ecclesiarum & Monasteriorum Terræ Sanctæ reedificationem. Iisdem temporibus surrexit perfidissimus Machometus, cuius Discipulus fuit Humar Rex Arabiæ. Hic non longè post hæc tempora (teste Nicolao de Lyra super 18. cap. Apocal.) secundum Hugonem Floriacum in Chronica, totam ferè Terram Sanctam, Syriam, Fænicem, Palæstinam, Siciliam, Aphricam, Hispaniam quoque subiecit, undiq; delens Christianum nomen. In his etiam Prouincijs multi erant Religiosi Christiani in magnis Monasterijs, ducentorum, tricentorumve Monachorum, uel amplius in castitate uiuentes, quorum centum quadraginta millia æstimantur fuisse Virgines, qui per gladium Saracenorum martirizati, ad cœlorum regna transierunt. Hæc Lyra. His consonat Cyrillus Propheta, Prior, & Presbyter Montis Carmeli, in libro de peculiaribus Carmelitarum ordinis gestis, 7. & 8. capitulis dicens. Dum Christianissimus Eraclius de prophano Cosdroa uictoriam obtinisset, reportata quoque Cruce Domini in Hierosolymam, ad propria redisset, Rex Arabiæ Humar cum ingenti Saracenorum multitudine totam Terram Sanctam anno Domini DCXXXVI. suo dominio subiugauit. Quo tempore pauci quidem respectu anteriorum temporum, sed tamen probatissimi nostræ Carmeliticæ Religionis Monachi, dimissis Urbium mansionibus, in monastica uita ab Helia instituta in Heremis Carmeli & alijs permanserunt. Attamen ipsi, sicut & ceteri Christiani, Terræ Sanctæ sub magno iugo tributorum ad tempora usque Caroli Magni steterunt, multis tribulationibus cum Sophorino Hierosolymorum Patriarcha afflicti. Saraceni autem molestè ferentes habitum nostri ordinis albi coloris, cum soli eorum Satrapæ albis uestirentur, coegerunt fratres, habitum ipsum deponere, unde Pallia Barrata assumpserunt in memoriam Pallij albi, quod ab Helia ceciderat Heliseo per ignem, à quo discoloratum est effectum. Hæc Cyrillus ubi supra.

Porro tunica Domini inconsutilis anno Domini DCC. inuenta est per confessionem Symonis Iudæi, & à Patriarchis Gregorio Anthioceno,

Machometus multas Prouincias subiecit. Nicol. de Lyra super Apocal. c. 18. Hugo Floriacus.

Centū quadraginta millia Monachorum, Virgīnū, & Martyrum. Cyrillus Propheta, Prior, & Presbyter Montis Carmeli in lib. de gestis Carmel. cap. 7. & 8.

Cur Fratres Carmelitarum Pallia Barrata assumpserint.

Antioceno, Thoma Hierosolymitano, Ioanne Constantinopolitano in Hierusalem, ubi Dominica Crux adoratur, reposita.

Multorum subsidijs Carmelitæ circa annos Domini DCC. erepti fuerunt à iugo infidelium, & de Sancto Gerardo Episcopo & Martyre, ac Sancti Bertholdi natiuitate. Cap. 10.

OST hæc tempora Machometanis maximam Ecclesiæ Christi partem auferentibus, ac in totalem fidei extinctionem atque exterminium machinantibus, Constantinus Sextus totus catholicus septem prælijs eisdem de Hierusalem expellens, præualere illis non ualuit. Hinc quadam nocte uidit circa stratum suum Angelicum nescio quem iuuenem ipsum excitantem. Qui dixit. Constantinæ, exaudiuit Dominus præces tuas. Mitte nunc & lumen Carolum Magnum, Galliæ Regem, Dei Ecclesiæ propugnatorem, & res tuæ prosperæ euenient. Igitur illico destinauit Ioannem Hierosolymitanum Patriarcham, & Neopolitanum Episcopum Ioannem, David Hierosolymorum Archipresbyterum, & duos Hebreos Isaac & Samuelem ad Carolum legatos. Qui Lectis Legatorum literis, fuis lachrymis, cum uniuersa sua potentia profectus est. Cum autem plurima loca bellico labore in Terra Sancta cœpisset, Aaron Rex Persarum atque Saracenorum timens aduentum Caroli in Terram suam, misit eidem corporibus Sancti Cypriani & Spirati, capite quoque Sancti Panthaleonis, & pluribus alijs Reliquijs, ciuitatem Hierusalem cum tota Terra Sancta illi tradidit. Inde fugatis Paganis, cum Carolus ad Galliam redire disponderet, uoluit Constantinus eum remunerare muneribus, sed ipso Carolo reuente, obtulit illi plures Reliquias Sacras, Coronam Domini spineam, unum Clauum Dominicum, Frustrum Crucis Domini, & Brachium Sancti Simeonis, Sudarium Domini Iesu, Camiseam Virginis Mariæ. Sicq; ad patriam reuersus est. Hinc (teste Cyrillo Presbytero) cœpit in Monte Carmeli & alijs locis Terræ Sanctæ nostra Religio iterum ampliari. Enim uero ex tunc, ex Occidente Peregrini mundo renunciantes, pro contemplatione cœlestium, cum lætitia & gratiarum actione, eorundem se Fratrum concubernio tradiderunt. Verum hæc lætitia, proh dolor, breui tempore finem habuit. Mortuo enim Carolo anno Domini DCCCXV. rursus Terra Sancta post pauca tempora deuastata fuit. Et dum Carmelitæ cum cæteris Christianis essent uehementer afflicti & attenuati annis non paucis, plures ex eis martyrio coronati sunt. Audiens igitur eorum penuriam & persecutionem Papa Leo Quartus, anno Domini

Religio Carmelitarum sub Cōstantino, & Carolo Magno cœpit ampliari.

Plures Pontifices recēsentur, qui Indulgentias Carmelitis dederunt.

Ordo Cluniacensis quando, ubi, & a quo. Gerardus Episcopus & Martyr Carmelita.

Martinus in Chronicis.

Petrus Præmonstratensis.

DCCCXLVII. electus, ipsis compatiendo, dedit quasdam Indulgentias omnibus Christi fidelibus, eisdem in tanta necessitate subuenientibus, manusq; adiutrices porrigentibus, teste Sixto Quarto in confirmatione Indulgentiarū ordinis nostri. Similiter Adrianus Secundus, anno Domini DCCCLXX. Stephanus Quintus, anno Domini DCCCXCIX. Gregorius III. anno Domini DCCCCIX. Plures etiam alij dederunt in simili causa Indulgentias. Ioānes X. anno Domini DCCCXX. Ioānes XI. anno Domini DCCCXL. Gregorius V. anno Domini DCCCXCIII. Sergius III. anno Domini MXX. Alexander II. anno Domini MLXX. Gregorius VII. anno Domini MLXXIII. Ordo Cluniacensis institutus fuit anno Domini DCCCXV. in Cluniaco per Odonem. Porro anno Domini MXXI. Henricus Primus Imperator subegit Vvandelicos suæ uis conterminales, fortunam adorantes. Huius tempore sanctus Gerardus Heremita Carmeli, postea Antiochenus Patriarcha, Romam ueniens facere querelas Christianorum Principibus super crudelitate infidelium in Terra Sancta à Benedicto Nono honorificè susceptus est. Et effectus ab eo à latere Legatus, ab eodem ad Imperatorem Henricum destinatus est. Tunc apud Imperatorem existens, uidit in exercitu illius nobilem iuuenem militem Guidonem nomine, de Malesaia Lemouicensis industrium & deuotum. Quem adeo diuinis uerbis inflammavit, ut penè cingulum militiæ deponeret, omniaq; uendere, & Carmeli Montem adire disponderet. Eodem tempore Henricus Bohemiæ Ducem Oldricum superauit. Paucis diebus inde transactis, Guido uisione nocte habita, ut ad solum natale remearet, de mane uisitans Imperatorem pro obtinenda licentia, cum eo ad Ecclesiam uenit. Tunc inuenit Beatum Gerardum solum cum uno Clerico in parte seorsum orantem. Moxq; eius pedibus aduolutus, humiliter fatetur se peccasse, eo quòd tanto fuerit tempore beneficiorum Dei immemor. Episcopus uero manum eius apprehendens, de terra ipsum eleuauit. Deindè patriam reuifere, uxorem ducere, filios quoque procreare suauis, dicens. Ostendit mihi hac nocte Omnipotens Deus duo luminaria fulgentissima, totam Orientalem Ecclesiam illustrantia de fœmore tuo procedere. Istud autem rei ueritas, postea declarauit. De ipso autem Gerardo Martinus in Chronicis meminit dicens. Huius Benedicti Noni tempore Gerardus Episcopus in Vngaria super bigam ligatus, de altissimo Monte præcipitatus, martyrio coronatus est. Et Petrus Præmonstratensis in sua Chronica, quæ incipit, Sapientis consilium, similiter scribit. Tempore (inquit) Benedicti Noni, qui floruit anno Domini MXX. Gerardus ordinis Carmelitarum Patriarcha Antiochenus, in Vngaria

garia super bigam ligatus, de alto iactus præcipitatio martyrizatus est. Hinc Guido prædictus cum Regi Vngariæ Soloni ualde esset acceptus, Neptem Regis sumpsit in uxorem circa annos Domini MXLV. De qua post genuit duos filios Aymerum, postea Podiensem Episcopum, & Bertholdum, postmodum Primum Priorem Generalem Latinum Ordinis nostri. Qui à Patre ad studium missi Parisiense, post accepta Theologici doctoratus insignia, reuocati sunt. Ordo Vallumbrini, siue Vallis Umbrosi exordium habuit anno Domini MLXX. per Ioannem Guilbertum, sub Regula sancti Benedicti. Grandimontensis ordo anno Domini MLXXVI. incepit sub Patre Stephano. Carthusiensis ordo sub Regula Sancti Benedicti anno Domini MLXXXIII. ortus est. De hinc ordo Cistellensis sub Herdigo.

Tempore Urbani Secundi Terra Sancta fuit recuperata, & Maria apparente & protegente Christianos, Bertholdus uouit intrare Religionem Carmelitarum. Cap. II.

OSTQVAM Aymerus ab Urbano Secundo anno Domini MLXXXVII. Podiensis Episcopus extiterat ordinatus, idem Urbanus propter Saracenos Ecclesiam Orientalem deuastantes, in Aluernia Galliar, quæ Clarus Mons appellatur, Concilium Generale anno Domini MCCI. celebravit, & aliud Thuronis pro subsidio Terræ Sanctæ. Omnibus igitur Ecclesiæ prælati consentientibus, Aymerus Podiensis Episcopus totius militiæ Christianæ legatus præficitur. Qui assumptis secum fratre suo Bertholdo, & Petro Carmelita, magnæ Sanctitatis viro Heremita, profectus est cū Rege Franciæ Philippo, & Duce Lothoringiæ Gotfrido de Bulion, ac aliis Regibus, Principibus, Ducibus, & Nobilibus, exercitu quoque Christianorum innumerabili. Isti postquàm ventū est in Terram Sanctam, exterminatis pluribus Saracenorum locis, & castris, Antiochiam peruenerūt, & statim obsederunt. In hac erat quidam Turcarum admiratus dictus Porro. Hic fama Boemundi allectus, fœdus cum eo iniens, tradidit eidem filium suum obsidem, & tres turres. Capta tandem ciuitate Christiani Kyrieleyson alta sonantes voce, huiusmodi signo à Turcis distinguebantur. Rege autem & Domino ciuitatis fugiente, & ad terrā Franco creocommissam perueniente, ibidem cognitus, ilico ab Armenis capite truncatus est. Tunc aliquibus Turcarum in Castrum se recipientibus, quod eminet ciuitati, tali positione loci, ut nullatenus alicuius artificium machinæ timere habeat, Corroberandus eorum Princeps, qui ad auxili-

Bertholdus Prior Generalis Carmelitarum ex Latinis Primus. Vallibrini ordo quando, ubi, & a quo.

Petrus Carmelita.

lium Antiochiæ fuerat à Calipha perfidiæ gentis Apostolico destinatus, coagulauerat sibi innumeras ferè gentes. Damascenorum etiam Regem, & Hierosolymorum Admiraldum. Hi à Senfadolo Casiani filio, antedictum Municipium seu Castrum recipientes, ciuitatem adeo vehementer obsederunt, ut grauissima fame opprimerentur Christiani, ita ut pauci ab humanis carnibus se continerent. In hac tribulatione Sanctus Bertholdus de Malefaida magno mærore confectus, promisit se Deo & Beatæ Mariæ Virgini iugiter in Monte Carmeli seruiturum, si Dominus respiceret plebem suam. Tunc eidem Iesus splendidam Crucem super caput gestans, cum Beatissima Matre sua, & Sancto Petro apparens, durè increpauit, Christianis beneficia collata fornicatibus atq; ingratisimis. Cūq; minaretur se vindicaturum, Sanctissima & Piissima Virgo Maria, Misericordiæ Mater, cum Beato Petro, ad pedes Domini corruit, supplicans ut iram clementia sua mitigaret. Deinde ait Dominus Bertholdo presbytero. Vade dic populo meo. Lupanar, prostibulum, & omnem à vobis abulum proiicite, & optimum præstabo vobis auxilium. Si reuersi fueritis ad me, ego quoque reuertar ad uos. Cantetur diebus quinque R. Congregati sunt inimici nostri. Eodem tempore cuidam alteri Religioso apparuit Beatus Andreas Apostolus demonstrans locum in ecclesia Sancti Petri, vbi inuenienda esset Lancea Saluatoris. Igitur non multò post, ignis in castra Turcarum de cælo descendit. Quod videntes Christiani post lanceam Domini inuentam, 36. die obsidionis contra Corberandum in prælium exierunt, dulci pluuia ipsis & eorum equis recreatis. Et ecce de montibus innumerabilis exercitus Cruce signatus, vexilla alba in manibus gestas descendere visus est. Cuius Duces Georgius, Demetrius, Mauricius, Mercurius, Sancti Dei Martyres æstimati sunt. Tūc Aymerus Episcopus exclamauit voce magna dicens. O fortissimi milites Christi, ecce auxilium Domini, pugnate viriliter. Igitur in conflictu diei illius ceciderunt Turcarum fortium armatorum tam peditum, quàm equitum, plusquàm centum millia, præter illos cælesti igne consumptos, anno Domini M XCVIII. in Vigilia Apostolorum Petri, & Pauli. His visis, admiraldus Castro præsidens, Christianus cum tricentis militibus effectus, se & castrum tradidit Boemundo. Sicq; captata pace, in die Kalendarū Augusti Aymerus Episcopus Podiensis migravit ad Christum. Bertholdus autem cum Petro prænominato ab Antiochia, cum exercitu Christiano Tripolim aduenit, deinde Achon, postea Hierusalem. Quam expugnantes, octaua die Iulii anno Domini M XCI X. eam cœperunt, & Gotfridum Ducem. x xvi. die Iulii Regem Hierusalem unanimiter esse statuerunt. Tunc Simeone Patriarcha Hierosolymitano in Cypris defuncto, Arnolphus

Arnolphus Archidiaconus in festo Sancti Petri ad Vincula fuit loco eius ordinatus. Eodem tempore quidam fidelissimus Christianus, Urbis indigena, locum ostendit vbi absconderat partem ligni Sanctissimæ Crucis, habens semiulnam auro decoratam. Post hæc Rex Gotfridus, habitata de Rege Babylone victoria, & Ioppen capta, ac ciuitate Cayphan, ad radices Montis Carmeli, correptus febribus, anno Domini M C. debitum soluit vniuersæ carnis 15. Kal. Augusti, sepultus in Golgatha. Huic Baldeuinus frater eius per omnium electionem successit, sacra benedictione perunctus à successore Radolphi Damberto Patriarcha Latino, in ecclesia Beatæ Mariæ in Bethleem. Post annos xvi. Baldeuino successit in Regno eius consanguineus Baldeuinus de Burgo, anno Domini M CXX. Hoc anno exordium habuit Præmonstratensium Ordo, per Patrem Norbertum, sub Augustini Regula. Similiter Ordo Templariorum sub emolumentis Dominici Sepulchri, vt peregrinos susciperent, & deducerent in pace.

Finis Libri Secundi.

Ordo Præmonstratensium, & Templariorum, ubi, quādo, & à quo.

IOANNIS PALEONYDORI

BACTAVI, CARMELITAE,

DE ORIGINE, ET PROCESSU
ORDINIS CARMELITARVM,

LIBER TERTIVS.

Anno Domini M C X X I. Carmelita sub Regimine Priorum Latinorum esse
coeperunt, quorum Bertholdus Primus fuit. Cap. I.

Bertholdus
Carmelita.

OST Terra Sanctae recuperationem, Bertholdus de Malefaida, Parisiensis Doctor eximius, uotum quod in totius Christiani exercitus angustia uouerat Antiochia, fideliter impleuit. Ascendit itaque Montem Carmeli, & Religionis habitum, quem postulauit, dignè recepit. Tandem adeo inter eos profecit, ut ferè omnium eximius uirtutibus & sanctitate claresceret. Tempore autem Calixti Papae Secundi Aymericus de Familiaco, Apostolicae

Sedis in Terra Sancta Legatus à latere, Antiochenus Patriarcha, praedicti Bertholdi consanguineus, anno Domini M C X X. factus, anno sequenti uenit in Montem Carmeli. Fratrum autem laudabilem conuersationem attendens, & omni, qua poterat, protectione erudiens ac praemuniens, cum audiret Latinos Graecas literas ignorare, fecit in Latinum de Graeco Ioannis XLIIII. volumen transferri. Et quia eorundem uniuersalis Rector ab hac uita discesserat, de omnium consensu praeposuit eis insignem praedictum magistrum Fratrem Bertholdum anno Domini M C X X I. Hunc plerique dicunt primum esse Ordinis Carmeli Priorem Generalem, eausam huius ignorantem. Ratione cuius causas inferere congruum duxi. Dicitur autem Primus Prior Generalis, pensatis quibusdam causis. Prima, quia Primus erat, qui à Patriarcha Latino Prior fuit institutus. Secunda, quia Primus Prior Latinus. Tertia, quia Primus sub dispositione Latina ordinatus. Quarta, quia Primus nominatione Latinus Generalis Prior. Praecedentes autem nostri Ordinis Patres, quibus in castitate & paupertate obediebant, in Veteri Testamento Iudaeorum modo, Prophetarum appellati sunt, & ipsi filij Prophetarum. In primitiua uero Ecclesia Noui Testamenti

Bertholdus
ob multas
causas dicitur
Primus
Prior Gene-
ralis Carme-
licarum.

TERTIVS.

51

ui Testamenti Archiphilaces, id est Rectores & Praepositi, οὐρανῶν, & maximè Abbates, id est Patres usque ad praedicti Bertholdi Viri doctissimi atque sanctissimi tempora sunt nuncupati. Eorum autem subditi dicti sunt Heremita ordinis Beatae Mariae de Carmelo, uel Monachi Carmelita. Sed tempore eiusdem Bertholdi, Fratres Heremita Beatae Mariae Virginis Dei Genitricis de Carmelo uocati sunt. Nec huiusmodi accidentia nominum tam praelatorum nostri ordinis, quam subditorum mutare ualuerunt nostrae Religionis substantiam & idempnitatem in hunc usque diem, ut supra copiosissime Libro Primo probauimus. Tali igitur modo uerissimum est Sanctum Bertholdum Primum Generalem ordinis nostri fuisse Priorem, computando Priores Latinos, per Latinum Patriarcham sub Latina dispositione ac denominatione. Nam ante eum Abbates nostri, id est patres omnes fuerunt Hebraei, uel Graeci. Et haec est summa causa, quare Historiographi Latini multos (de quibus in praecedentibus duobus libris disputauimus) Patres non scripserunt esse Ordinis nostri, id est Carmelitas, sed tantum nomine communi, scilicet Religiosos. Verum apud Hebraeos & Graecos, & earundem Linguarum sciolos Latinos maior de ordine Carmelitano notitia semper fuit, propter quod etiam abscondita Ordinis nostri magis produxerunt in lucem grandia, & aemulis incredibilia scribentes atque narrantes, quorum pauca in duobus libris recitauimus. Hac inductione aliqui inscij atque proterui, illum Sanctum Sabbam Abbatem Monasterij Montis Synai, ubi corpus Sanctae Catherinae quiescit, ab Ordine Carmelitarum secant, dicentes eum non habuisse Abbates, uerum solummodo Priores. Qui si rectè perscrutati fuerint Doctorum Graecorum antiquorum scripta, uetera Ecclesiae concilia, Historiasque ueterum, & huiusmodi, ipsi uiderint. Tantummodo mittant Heliae atque Carmelo uirum Sanctum Sabbam, sed & Synai Monasterium. Sed haec alias. Ad Generalem Latinum nostrum Priorem redeamus. De quo ausim dicere, non effectum fuisse sine Dei & Mariae Carmelitici Ordinis heredis ordinatione speciali. Quatenus ipse Latinus, ex diuersis Latinorum regionibus fertiliorem Carmeli Religioni numerum adderet, in Europam quoque, priusquam de Terra Sancta eradicaretur, ipsam magnae ubertatis abundantia plantaret, lucerna non sub modio, sed palam super candelabrum Romanae Ecclesiae erecta. Porro Baldeuinus de Burgo, Rex Hierusalem, Monasterium in Monte Carmeli consummare curauit, ab Aymerico prius inchoatum, ut deinceps collegialiter in unum, modo Latinorum Cœnobarum, conuiuere. Nam in antea prius uixerunt sub tribus substantialibus punctis, antiquorum Heremitarum & Religiosorum more. Post Baldeuinum, Fulco Flandren-

Sabba Ab-
bas Carme-
lita.

G 2 is in

sis in Regno successit annis x i. Indè filius eius annis x x i i i i. Postea Baldevvini Germanus Almericus annis x i i. Igitur Bertholdus dum Ordinem x l v. annis laudabiliter rexisset, tempore Eugenij Papæ Tertij anno Domini m c l x v i. ætatis autem c x v. plenus operibus bonis, in Domino foeliciter obdormiuit. Suo autem tempore multorum animas pro Christo passorum fratrum, in diuersis Terræ Sanctæ locis, seu Monasterijs, corporali intuitu, in cœlum deferri uidit. Clarens uero diuersis miraculis, obiit quarto Kalendas Aprilis, in Monte Carmeli reconditus, in Oratorio Virginis Gloriosæ Mariæ. Anno Domini m c x l i. Ordo Vvilhelmitarum initium habuit à Vvilhelmo milite, sub Regula Sancti Benedicti. In Anglia uero ordo Sempigam sub Patre Gilb. rto anno Domini m c x l v i i i. incepit, & habent Regulam suam. Gerardus interea Ordinis Carmeli, atque Montis Frater laicus, procurator Monialium Ordinis nostri in Hierusalem, perpendens Christianis continuè periculum imminere, in subsidium peregrinorum, inchoauit nouum ordinem Militantium Hospitaliorum Sancti Ioannis Baptistæ, sub Regula Sancti Augustini. Ordo Militum Teutonicorum, seu Dominorum Beatæ Mariæ ortum habuit tempore Clementis Tertij anno Domini m c l x x i i i i. sub Regula Sancti Augustini.

*Sanctus Brocardus recepit ab Alberto Hierosolymitano Patriarcha
Regula ante Concilium Lateranense. Cap. 2.*

CONSEQUENTER defuncto Bertholdo, cum Brocardus natione Hierosolymitanus per omnium Fratrum electione, in Generalem Priorem nostri ordinis subrogatus esset, tempore Eugenij Tertij anno Domini m c l x v i. Albertus Patriarcha Hierosolymitanus, tunc in Ciuitate residens Aconensi, ab eodem rogatus, ex dictis & institutis Sancti Patris nostri Basilij & Ioannis x l i i i. Episcopi Hierosolymitani, secundum temporis qualitatem, fratribus Heremitis Beatæ Mariæ Virginis de Carmelo anno Domini m c l x x i. Regulam extractam & compendiosam, sua auctoritate ordinaria, tradidit obseruandam. Hanc Alexander Tertius, qui fuit electus anno Domini m c l i x. (teste Magistro Petro Raymundi Generali, atque Magistro Ioanne Grosfi etiam Generali) anno Domini m c l x x. confirmauit. Similiter Innocentius Tertius, anno Domini m c x c i x. Huius Brocardi circiter tempore, contulerunt benefaciētibus Ordini nostro Indulgentias. Lucius Tertius. Urbanus Tertius. Clemens Tertius. Innocentius Tertius. De quibus à Sixto Quarto habetur in confirmatio ne nostrarum

Ordo Vvilhelmitarū, Sempigam, Militantiū Ioannis Baptistæ, & Militum Teutonicorum, quādo, ubi, & à quo.

Brocardus Generalis Carmelitarum.

Petrus Raymundi, & Ioā. Grosfi.

ne nostrarum Indulgentiarum. Iste est Brocardus, qui toto Prioratus sui æuo, studuit amari ut facilis, timeri ut fortis, & ut prudens obseruari. Donatumq; à Deo illi extitit, ut etiam uiuens miraculis coruscus esset. Nam instar Helix mortuum suscitans iuuenem, ad ordinis susceptionem uelut alterum Ionam induxit. Interdiu Albertus Patriarcha eundem Patrem deuotissimum, pro componendis treugis, ad Saladinum Syriæ & Aegypti Regem, misit in Damascum. Ibidem omnibus ad nutum impetratis, rebusq; strenuè gestis, uelut erat uir sagacis ingenij, postulatus à Mamaluco Soldani, id est, Vice principe, leproso, & manibus contractione corrosis, pro remedio opportuno perductum ad fluenta Iordanis, & baptizatum, fidelemq; Christi nominis defensorem factum duxit secum in Carmelum. Vbi in habitu & obseruantia Ordinis perseuerans, migravit ad Christum. Porrò idem Brocardus, ueniente lxxx. ætatis suæ anno, constitutus in Agone, ait fratribus suis. Filioli, uocauit nos Deus ad Ordinem & numerum Heremitarum suorum fidelium. Insuper appellati sumus singulariter, Fratres Beatæ Mariæ Virginis. Videte ergo ne post meum decessum, hoc nomen falsum inueniatur in uobis. Igitur perseuerate constanter in bono. Odite diuitias, mundum contemnite, & uitam rectam ad Helix & Mariæ formam componite. Quibus dictis, spiritum emisit ad supera, secunda die Septembris anno Domini m c x c v i i. Eodem anno Innocentius Tertius ad Papatum fuit assumptus. Audiens Patriarcha Albertus eum defunctum ait. Iam flos Carmeli decessit. Quo dicto, fleuit dicens. Iam securus est, tutus est, inter Principes Ecclesiæ sublimatus, cathalogo sanctorum inscribendus.

Regula Alberti Patriarchæ Hierosolymitani, quæ data est Fratribus Carmelitis, fuit ex Sancti Basilij & Ioannis 44. Episcopi Hierosolymitani scriptis extracta.

ALBERTVS Dei gratia Hierosolymitanæ Ecclesiæ uocatus Patriarcha, dilectis in Christo Filijs, Brocardo, & cæteris Heremitis, qui sub eius obedientia iuxta fontem, in Monte Carmeli morantur, Salutem in Domino, & Sancti Spiritus Benedictionem. Multifarie, multisq; modis sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocunque Ordine fuerit, uel quemcunque modum Religiosæ uitæ elegerit, in obsequio Iesu Christi uiuere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deseruire. Verum quia requiritis à nobis, ut iuxta propositum uestrū, tradamus uobis uitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis. Illud in primis statuimus, ut unum ex uobis habeatis Priorem, qui ex unanimi omnium assensu, uel maioris & sanioris partis ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis

Regula, quæ Carmelitis obseruanda tradita est.

Primū Præceptum.

Secundum. ris ueritate seruare. Præterea iuxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli uestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, uel sanioris partis, ædem cellulae cuiq; fuerint assignatae. Nec liceat alicui Fratrum, nisi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum sibi locum mutare, uel cum alio permutare. Cellula Prioris sit iuxta introitum loci, ut uenientibus ad eundem locum primus occurrat, & de arbitrio & dispositione ipsius, postmodum quæ agenda sunt, cuncta procedant. Maneant singuli in cellulis suis, uel iuxta eas, die ac nocte in lege Domini meditantēs, & orationibus suis uigilantes, nisi alijs iustis occasionibus occupentur. Hi qui literas nouerunt, & legere psalmos, per singulas horas eos dicant, qui ex institutione sanctorum Patrum, & Ecclesiae approbata consuetudine ad horas singulas sunt deputati. Qui uero literas non nouerunt, xxv. uicibus dicant Pater Noster in Nocturnis Vigilijs, exceptis Dominicis & solēnibus diebus, in quorum Vigilijs prædictum numerum statuimus duplicari, ut dicatur Pater Noster uicibus 50. Septies autem eadem dicatur oratio in laudibus Matutinis. In alijs quoque Horis septies, similiter eadem sigillatim dicatur oratio præter officia Vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeatis. Nullus fratrum sibi dicat aliquid esse proprium, sed sint uobis omnia communia. Et ex his, quæ uobis Dominus dederit, distribuatur unicuique per manum Prioris, id est, per hominem ab eo ad idem officium deputatum, prout unicuique opus fuerit, inspectis ætatibus & necessitatibus singulorum. Ita tamen ut sicut præmissum est, in deputatis cellulis singuli maneant, & ex his, quæ sibi distributa fuerint, singulariter uiuant. Oratorium prout commodius fieri poterit, construatur in medio cellularum, ubi mane per singulos dies ad audienda Missarum solēnia, conuenire debeatis, ubi hoc commodè fieri poterit. Dominicis quoque diebus, uel alijs, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis tractetis, ubi etiam excessus & culpæ Fratrum, si qui de aliquo deprehensi fuerint, Charitate media corrigantur. Ieiunium singulis diebus, exceptis Dominicis, obseruetis à festo Exaltationis Sanctæ Crucis usque ad diem Dominicæ Resurrectionis, nisi infirmitas uel debilitas corporis, aut alia iusta causa ieiunium solui studeat, quia necessitas non habet legem. Ab esu carniū semper abstineatis, nisi pro infirmitatis aut nimie debilitatis remedio sint sumendæ. Quia uerò Militia est Vita hominis, & Omnes qui pie uolunt uiuere in Christo persecutionem patiuntur. Aduersarius quoque uester Diabolus, tanquam Leo rugiens circuit quærens quem deuoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura Dei, ut possitis stare aduersus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi uestri

Undecimū.
Duodecimū.
Iob. 7.
2. Tim. 3.
1. Pet. 5.

Ephes. 6.
Luc. 12.

uestri cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis. scriptum est enim. Cogitatio sancta seruabit te. Induerda est lorica iustitiæ, ut Dominum Deum uestrum ex toto corde, & ex tota anima, & ex tota uirtute diligatis, & proximum uestrum tanquam uosmetipsos. Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo possitis etiam tela nequissimi ignea extinguere. Sine fide enim, impossibile est placere Deo. Et hæc est uictoria, quæ uincit mundum, fides uestra. Galea quoque salutis imponenda est capiti, ut de solo Salvatore speretis salutem, qui saluum facit populum suum à peccatis eorum. Gladius autem Spiritus, quod est uerbum Dei, abundanter habitet in ore, & in cordibus uestris. Et quæcunque uobis agenda sunt, in uerbo Domini fiant. Faciendum est uobis aliquid operis, ut semper uos Diabolus inueniat occupatos, ne ex ociositate uestra aliquem intrandi aditum ad animas uestras ualeat inuenire. Habetis ad hoc Beati Pauli Apostoli magisterium pariter & exemplum, in cuius ore Christus loquebatur. Qui positus est & datus à Deo Prædicator & Doctor gentium in fide & ueritate, quem si sequuti fueritis non poteritis aberrare. In labore (inquit) & fatigatione fuimus inter uos nocte ac die operantes, ne quem uestrum graueremus. Non quasi nos non habeamus potestatem, sed ut nosmetipsos formam daremus uobis ad imitandum nos. Nam cum effemus apud uos, hæc denunciabamus uobis, quoniam si quis non uult operari, non manducet. Audiuius enim inter uos quosdam ambulantes in quiete, nihil operantes. His autem qui eiusmodi sunt, denuntiamus & obsecramus in Domino Iesu Christo, ut cum silentio operantes suum panem manducet. Hæc uia sancta & bona, ambulate in ea. Commendat uobis Apostolus silentium, cum in eo præcipit operandum. Et quemadmodum Propheta testatur, Cultus iustitiæ silentium est. Et rursum. In silentio & spe erit fortitudo uestra. Ideoq; statuimus, ut ab hora Vespertina usque in horam Tertiam sequentis diei, silentium teneatis, nisi forte necessitas, uel causa rationabilis, aut licentia Prioris silentium interrumpat. Alio uero tempore, licet silentij non habeatur obseruatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caueatur. Quoniam scriptum est, & non minus experientia docet, In multiloquio peccatum non deerit, & qui inconsideratus est ad loquendum sentiet mala. Item, qui multis utitur uerbis, lædit animam suam. Et Dominus in Euangelio. De omni uerbo ocioso quod loquuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicij. Faciat ergo unusquisq; stateram uerbis suis, & frenos rectos ori suo, ne forte labatur & cadat in lingua sua, & insanabilis sit casus eius ad mortem. Custodiens cum propheta uias suas, non delinquat in lingua sua. Et silentium, in quo cultus iustitiæ,

Eph. 6.
Mat. 22. &
Mar. 12.
Eph. 6.
Heb. 11.
1. Ioan. 5.
Eph. 6.
Matt. 1.
Eph. 6.
Gal. 3.

1. Timot. 2.

2. Thef. 3.

Isa. 32.
Isa. 30.
Tertium Decimum.

Prou. 10.
Prou. 12.
Eccl. 20.
Matt. 12.
Eccl. 28.

Quartū Decimum.

Matth. 23. *tia est, diligenter & caute studeat obseruare. Tu autem Brocarde, & quicumque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & seruetis in opere, quod Dominus ait in Euangelio. Quicumque voluerit inter vos maior esse frater, erit vester minister, & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester seruus. Vos quoque, cæteri fratres, Priorem vestrum humiliter honorate, Christum potius cogitantes quam ipsum, qui posuit illum super capita vestra. Et Ecclesiarum Præpositis ait. Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit. Ut non veniatis in iudicium de contemptu, sed de obediētia mereamini Vitæ æternæ mercedem. Hic breuiter scripsimus vobis conuersationis vestræ formulā, statuentes, secundum quam viuere debēatis. Si quis autem supererogaue- rit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Utatur tamen in omnibus discre- tione, quæ virtutum est moderatrix. Ex Achon Idus Ianuarii anno Do- mini M C LXXI.*

De Natiuitate, & Martyrio Sancti Angeli. Cap. 3.

Angelus, Ioannes, Pe- trus, E- noch, Io- seph, Cyril- lus, & Euse- bius Carme- litæ. Historiam Sancti An- geli profe- quitur.

NLORVERVNT prædicti Brocardi temporibus Prælati nostri Or- dinis viri, Angelus Martyr, Ioannes eius Germanus Episco- pus Hierosolymitanus, Petrus Episcopus Bethel, Enoch Hierosolymitanus Anachorita & Heremita, Ioseph Præsul Emaus, & Cyrillus Presbyter, ac Doctor Græcus Propheta, cum Eusebio suo so- cio. Sed nunc de Angelo nostro, secundum ordinem rei, prosequamur. Igitur Sanctus Angelus de Christi tribu (Maria Virgine nunciante) se- cundum carnem extitit progenitus. Cuius Patri Iesse, & Mariæ Matri, in Hierusalem sub tributo māsionem habentibus, Virgo Maria apparuit di- cens. Messiam verum Dei filium, de quo dubitatis, Mundo genui. Mo- neo igitur, vt Baptismi lauachrum suscipiatis, & tunc duos gemellos pro- creabitis. Vnum Angelum nominabitis, Christi futurum martyrem, alte- rum, Ioannem, qui gratia Dei plenus erit. His ergo à Nycodemo Epi- scopo baptizatis, eorum exemplo cxxx. Iudæi fidem Christi susceperūt. Post hoc eodem Nycodemo Episcopo filiis commendatis, parentibusq; vna hora animas Deo reddentibus, dum adoleuissent, monitis Nycode- mi in Cōuentu Carmelitarum in Aurea Porta in domo Sanctæ Annæ no- minata, Religionis habitum susceperere. Postea à Nycodemo ad eorum in- stantiam missi sunt ad Montis Carmeli Priorem, ut in illius manibus pro- fessionis votum emitterent, Hinc diuersis claruere miraculis. Primo, mo- re Sancti Patris nostri Helisei, ferrum quod de manubrio in torrentē Cy- son ceciderat, orationibus supernatare fecerunt. Secundo diuisis aquis

Alue

Aluei, siccis pedibus abierunt. Interea xxv. eorum ætatis anno Hierosoly- mam missi, & sacerdotali dignitate insigniti, ab Onofrio Nicodemi suc- cessore, lætè suscepti sunt. Post hæc Angelus obtenta licentia, Here- mum petiit, & quinquennio Anachorita permanens, arctissimam vitā duxit. Tunc accepta à Deo Legatione vt in Regnum Siciliae pergens, ibi ver- bum erogaret, venit Hierusalem. Repperit autem Fratrem suum Ioannem defuncti Onofrii successorem. Ad eius igitur prædicationem LXXX. Iudæorum colla sua veræ Fidei Christianæ subiugarunt. Hinc assump- tis fratribus Ordinis, Petro de conuentu Bethleem, Ioseph de conuen- tu Emaus, & Nycodemo de conuentu Hierusalem uersus Siciliam nauigauit. Et cum iam ferè appropinquassent, trieres quatuor Barbarorum, seu Piratarum ipsos inuadunt. Qui dum quosdam percuterent, alios verò mutilarent, orationibus Sancti Angeli liberati sunt, fulmine è cælo super Barbaros misso. Quo maiori parte Barbarorum absumpta, & cæteris cæ- citate percussis, fidem recipientibus, & à sancto Viro baptizatis, & uisu recepto, ac illuminatis, prospero vento ad Messanam uenere Ciuitatem. Ibi muto à natiuitate, à Domino Deo suis precibus linguæ vsū obti- nuit. Pluribus autem diebus inibi uerbum Dei seminans, Romam adit, ubi dum Sanctissimis uiris Dominico atque Francisco obuissit, ait Se- raphicus Franciscus. Ecce Dominice Angelum Hierosolymitanum, ve- rē Angelicum uirum Martyrem Christi mox futurum. Hæc dicens, vt e- rat summæ humilitatis, Angeli osculabatur pedes. Quem Angelus hu- manè repellens, Salue (ait) humilitatis exemplar, qui singulari gratia cor- poraliter Christi stigmata portabis. Sanctissimus uerò Pater Domini- cus eorundem sermonibus suspensus, admodum admirabatur, dicens Amen. Deinceps uisitatis Apostolorum Reliquiis, Angelus ad Leoca- tum Siciliae perueniens, incestuosum Beringarium, qui cum sorore pro- pria multis annis turpiter uixerat, primo secretè, deinde publicè increpa- uit. Sed dum sorore conuersa ad pœnitentiam, ipse in malitia perseueras- set, sancto viro mortem minabatur. Factum est igitur, dum Sanctus An- gelus prima diē Maii, iuxta Ecclesiam Apostolorum Philippi & Iacobi prædicaret, quinque millibus ferè hominum, adeo vulneratur à Beringa- rii complicibus, vt sanguis copiosè de cerebro, quasi Alueus, efflueret. Superuuens tamen usque ad quintā Maii diem, populum docens & mi- raculis clarus, iuit ad Christum, pro terrenis cælestia, pro caducis æter- na commutans. Huius sacrum corpus sanctæ memoriæ Pater Magister Generalis, Ioannes Soreth à Calisto Tertio Pontifice Maximo in Domi- nium Ordinis acquisiuit, cum Ecclesia Apostolorum Philippi & Iacobi, quæ tantum thesaurum usque tunc possedit.

Miracula Sancti An- geli.

Quæ de san- cto Angelo D. Franci- scus, D. Do- minico indi- cavit, siue prædixit.

4. Reg. 6.

H De

De sancto Cyrillo Doctore Græco, & Presbytero, cuius
Vita explicatur. Cap. 4.

Cyrillus Cō
stātinopoli
tanus Do-
&or, Carme
lita.

Maria Virgo
Cyrillum al
loquitur.

RAEDICTVS Cyrillus Constātinopolim claris ortus parenti-
bus, omnibus diuinarum humanarumque literis eruditus,
dum audisset Soldanum Iconij sacros Christianæ Religionis
libros optare, sumptis codicibus, quorum lectione eius ani-
mum facilius extimauit imbuendum, Iconium uenit. Igitur in breui
adeo ipsum monendo persuadendoque perorauit, ut Cathecuminum fa-
ctum, in Paschali solennitate Baptismi lauacro intinctum, in Chri-
sto generaret. Interea Cyrillum cogebat Emanuelis Imperatoris Con-
stantinopolitani ad Alexandrum Tertium Romanæ urbis Pontificem
Legatio, pro Imperio Romano ante diuiso, in unum corpus redigen-
do. Misi sunt simul cum Cyrillo Oratores, qui magna pollicerentur, si
Pontifex in sententiam eius descenderet. Quibus respondit Pontifex,
non esse facile in unum iungere quod prædecessores sui de industria dis-
iunxissent. Cum uero Soldani desiderium ex Beati Cyrilli relatione co-
gnouisset, scripsit illi dicens. Alexander Episcopus Seruus Seruorū Dei,
Soldano Iconij salutem. Veritatem agnoscere, & agnitā custodire. &c.
His literis acceptis, & Legatione fideliter peracta, Cyrillus rediit Con-
stantinopolim. Post hæc inter Cyrillum & Constantinopolitanum
Patriarcham resuscitata de Spiritus sancti missione controuersia, à Græ-
cis iniuriis uincere cupientibus, quod ratione non poterant, Cyrillus de
Constantinopoli exturbatus celsit malitiæ. Reuoluit enim animo in u-
nam catholicam sententiam, Græcos & Latinos uix posse conuenire, cū
cerneret Græcorum codices Scismaticorum astutia uitiatos, ac statuit
eos ex toto deferere. Cum ergo talia animo reuolueret, sequenti nocte
quædam venerabilis ætatis ac Luminis Imago Virginea ipsum alloqui-
tur, ut ei uidebatur, inquit, Noli trepidare si errores cupis effugere
Græcorum, eosque à te procul abijcere, atque tibi laborare, uitam in
Heremo Montis Carmeli demonstrandam assume. Nam in ipsa saluabe-
ris. His auditis Cyrillus respondit. O Domina Virgo Maria gaude, tu so-
la cunctas Hæreses interemisti in uniuerso mūdo. Tu mihi Consolatrix
ac Magistra. Incalcatū publice callem me figere oportet pedem, & altio-
ra sperantem paucissimorum signatum uestigiis iter arripere. Igitur Cy-
rillus omnia temporalia pauperibus distribuens, secularia quoque secu-
lo relinquens, uersus Syriam nauigauit. Tandem ad sanctam Terram
deuenit, & in Hierusalem (Deo ordinante) prædictum Brocardum
obuium habuit. Qui Cyrillo Græco & Philosophico collobio induto,
dixit.

dixit. Salue vir bone. Quid habes negotii? Gauisus Cyrillus, Græcam
Atticamque linguam audiens, respondit. Nihil negotii habeo nisi prom-
pta uoluntate Deo me totum offerre. Quapropter Brocardus sibi talem
Doctorem diuinitus missum existimans, ipso in Montem Carmeli se-
cum sumpto, ait. Ex hoc Monte omnis Religio primordialiter effluxit.
Qui cæteris cuiuscunque habitus formam uiuendi præstitit normam, sta-
tuta, & Regulam, ac omnia, quæ à quocūque institutore noscuntur appro-
bata. In hoc sancto Monte semper Benignissima Dei Genitrix Virgo
Maria, traditur à Patribus, frequenter cum sodalibus fuisse, & Heremi-
tas tunc hic degentes, fratres suos appellasse. Cum uero Cyrillus cor-
poralem captasset requiem, apparuit illi Sacratissima Virgo Maria, di-
cens. Hic tutus eris. Altera die sacri Ordinis habitu inuestitus à Brocar-
do, quotidie de Scripturis Sacris, & uita Sanctorum Prophetarum He-
liæ, & Helisei, ac eorundem Successorum inuicem colloquebatur. Dein
ceps puro corde & humilitate Cyrillus Deo inhærens, Diuina tum Gra-
tia, tum Reuelatione dignus habitus est. Nam alicuius temporis inter-
uallo uidit per quandam noctē Virum aspectu eximii uenerandum, iux-
ta se stantem, capite infulatum, & dicentem. Ne timeas Cyrille, sum e-
nim Basilius, quondam Montis Carmeli Heremita, Cæsariensium Pa-
stor, ueniens hæc tibi denunciare à Deo, quatenus in Armeniam perges,
Verbum Dei illic prædices, & Lucernam Christi accendas. Qua uisione
Priori manifestata, de illius licentia, cum Fratre Eusebio in Armenia
Dei semen spargens, Deo cooperante, sequentibus signis totam Arme-
niam ad fidem Christi conuertit. Extunc suasionem Cyrillū Rex Armeniæ
cum omnibus Episcopis, & subditis suis anno Domini M C L X X I. Lu-
cio Tertio Papæ se subiecit. Hinc Cyrillus post x. annos ex Armenia ad
Montem Carmeli reuersus, Angelico tum aspectu, tum affatu, crebris-
que Diuinis reuelationibus consolationem habuit. In ueneranda enim
commemoratione sancti Hilarionis Heremite Carmeliticæ Religionis
Missarum solennia celebranti, Angelus Virginei aspectus in nebula sibi
apparuit, Virgam liliatam habens in manu, & duas Tabulas argenteas,
Græcis litteris inscriptas, & dixit. Has Tabulas misit tibi Omnipotens
Deus, tanquā familiari amico. In his erat scriptum quoddam Compen-
dium, undecim capitulis distinctum, quod Abbati Ioachim Ordinis Diui
Patris Benedicti tradidit explanandum. Initium tale est. Tempore an-
norum Christi à M C C L I I I. Porro post decessum Sancti Brocardi anno
Domini M C X C V I I. Prior tertius omnium Fratrum electione factus
est. Celestinus uero Papa anno Domini M C X C I. anno suo 1. audita
eius fama, admonitum habuit, ut Patriarchatum susciperet Hierosoly-
mitanum.

Angeli ap-
paritio.

Cyrillus Pa
triarchatū
refellit.

Miracula
Cyrilli.

mitanum. Quod ille omnino renuit, sic rescribens. Beatissimo Patri Celestino, pedum oscula, Cyrillus famulus Christi. Sufficit mihi thesaurum Domini mei, idest animam, pro qua magnus ille mercator aduenit, proprium sanguinem fundens, portare in hoc uase fictili. In Monasterio nempe Carmeli, terrestres Angelos repperi, quorum ueraciter in caelis conuersatio est. Dum quadam uice caeco cleemosynam tribuisset, denarium caecus oculis applicuit, & protinus uidit. Tunc & mente illuminatus, recipi ad Religionem postulauit. Cyrillus uero propter absentiam Patris Brocardi, acceptare illum distulit. Et factum est post triduum quod sic illuminatus spiritum exalaret. Cum autem die quarta Brocardus aduenisset, fratribus occupatis obsequijs funeralibus, surrexit uiuus, & ait. Per Cyrillum a morte sum resuscitatus, cuius meritis pridem fui a caecitate mentis & corporis liberatus. Certificatus Diuina reuelatione Cyrillus, ob Christianorum scelera, Carmeli Religionem a Terra Sancta eradicandam, Pijssima Virginem Mariam, ut Carmeli gregem conseruaret, sedulis precibus rogauit. Nec defuit Zeloso Dei Matris amatori Diuina consolatio. Diuinitus enim edoctus est, quod diuersarum Regionum uiri Mariae Religionem profiterentur, qui eam in suis Regionibus copiosissime multiplicarent. Et maiori incremento Monasteriorum & personarum, tam numero, quam priuilegijs Apostolicis roborati, per totam Europam transplantarent. Demum uniuersarum uirtutum ornamento repletus, post tres annos assumptae curae sui officij, morbo ingrauescente, cunctis Monasterii Carmeli & Ordinis rebus ordinatis, & Sacramentis Ecclesiae deuotae susceptis, anno Domini MCC. migravit ad Christum. Est uero sepultus iuxta corpora Sanctorum Bertholdi, atque Brocardi, Vbi Sanctam Trinitatem, tres miraculis praedicantes, Die Resurrectionis praestolantur in pace. Eodem mense obitus Sancti Cyrilli, nautis de Cypro nauigantibus, quidam in nauis defunctus, ad littus Montis Carmeli proiectus est. Corpus autem a fratribus collectum, dum ad sepulturam portaretur, super tumulum sancti Cyrilli erat collocatum, quousque fouea pararetur. Statim uero Mortuus surrexit, dicens se a Beato Cyrillo uitae meliori referuatum. Ob id habitu Ordinis sumpto XII. annis super uiuens, laudabiliter dormiuit in Domino.

Heliae

Heliae atque Mariae Virginum Ordo circa annos Domini MCC. fuit in Europa plantatus. Cap. 5.

PRAESCIENTS Deus propter Christianorum demeritum Terram Sanctam melle & lacte manantem, nedum temporali respectu uerum amplius melle suauissimae Filij Dei conuersionis, & lacte pietatis erga poenitentes in sua humanitate assumpta, deuastandam, Religionemq; Heliae & Marianam, ibi quidem eradicandam, sed numerosioribus palmitibus in Europam & Latinam Ecclesiam transplantandam. Ob id tempore praecedenti sub tribus Generalibus Prioribus Ordinis nostri, Bertholdo, Brocardo, Cyrillo ordinauit diuersarum regionum de Europa & Latina Ecclesia viros, Religionem Heliae in Monte Carmeli, & alijs Terrae Sanctae Monasterijs profiteri. Qui post (ingruente necessitatis articulo) in suarum Nationum Prouincijs essent idonei eandem ibi instituire. Igitur dum propter recessum de Hierusalem Regum Franciae & Angliae, Philippi atq; Richardi ad loca natiua, Christiani in Terra Sancta non haberent, propter Europae Principum discordias, consueta subsidia, Pagani cum Saracenis Terram Sanctam crudelius solito, coeperunt inuadere. Ea propter Carmelita de Europae Regionibus oriundi timore perculsi ad suas Regiones redire & inibi Monasteria construere statuerunt, uti secure Deo, & Matri eius famulatum iugem possint impendere. Propter quod, cum plures de Fratribus hoc non esse decens, iudicarent statim post mortem Cyrilli, conuocatis uniuersis omnium Terrae Sanctae Conuentuum Patribus, factum est Capitulum Generale in Ecclesia Primaria Virginis Mariae in Monte Carmeli. Ibi uero conclusum est unanimes omnium assensu. Licet Dominus dicat (Cum autem persequentur uos in ciuitate ista, fugite in aliam). Nihilominus consultius agendum decreuerunt. Omnibus igitur ad uigiliam noctis & ad orationem hortatis apparuit Superiori Montis Carmeli Virgo Gloriosa ingenti lumine dicens. Hic sermo Filij mei est, ut non solum Palaestinam & Syriam, sed etiam uniuersum Carmeli Ordo Orbem Christianum illustraret. Qua reuelatione cunctis exposita, inuocato Spiritu Sancto, unanimiter elegerunt Cyrilli successorem Bertholdum Lombardum, Generalem Priorem. Hinc quidam natione Cypro, Carmeli Ordinem in Famagusta instituerunt similiter in Heremo Frontana eiusdem Insulae. Alij uero de Sicilia orti, fundauerunt monasterium in Suburbio Messanae Ciuitatis in Vrbe Panormitana, Drepanensi, ac Leocato, alias Leoncio. In hoc Capitulo erat ordinatum, quatenus in omnibus obseruantijs, uniformes inueniremur, tum in officio Ecclesiastico,

Capitulum
Generale in
Monte Car
meli, congre
gatum.

In Carmeli
tarum lau
dem.

Quando con
uentus Or
dinis Carme
litarum in
Cypro, & Si
cilia institu
ti sunt.

fiastico, tum in vestimentis, & huiusmodi. Cuius ordinationis est initiū. Quoniam ex præcepto sanctorum Patrum iubemur habere cor vnum & animam vnam in Domino. Et quia iustum est, vt sub vna Regula viuentes vniformes in necessarijs nostræ vitæ obseruantijs inueniamur &c. Postquàm autem Venerabilis Bertholdus septē annis studiosè Ordinem rexisset, anno Domini M C X. diem clausit extremum. Defuncto Bertholdo, Alanus Brito loco eius subrogatur. Circa initium Regiminis istius, Dominus Ioannes Vesce, & Dominus Richardus Grey Anglici Barones, ab Anglorum Rege Richardo in præteritis annis, in suo recessu ad Terræ Sanctæ defensionem, cū expedito exercitu dimissi, ad Angliam redire decreuerūt. Tunc Montem Sanctum Carmeli ascendentes, quosdam Fratres ex Anglia natos, de Prioris Alani assensu ad Angliam perduxerunt. Dominus autem Ioannes Vesce in silua Alueluti, iuxta Almenium, illis cōstruxit Monasterium. At Dominus Richardus Grey, apud Alisfordiam, in Cautia dedit eis locum, anno Domini M C C X I. Ex his post pauca tempora, in Neruedia, in Londonis, in Eberaco, & alijs pluribus Angliæ locis, sunt multiplicati. Fuit autem in diebus illis in Anglia quidam Solitarius, in Trunco solus residens, Deo acceptissimus, nomine Symon, Natione Anglicus, Spiritu Prophetiæ clarus. Prænoscens autem Carmelitarum aduentum in Anglia, dimissa solitudine, Regnum Anglicanum, velut sydus, verbo pariter & exemplo illustrans perambulabat. Hic post assumpto Ordinis nostri habitu intantum scientia & vitæ cæteros fratres præiuit, vt Alano defuncto anno Domini M C C X V. in Capitulo Generali, in Anglia celebrato, in Generalē Ordinis Priorem eligeretur. Erat enim Compositus Moribus, Charitate Feruens, in Societate Mansuetus, Fortis ad Patientiam, ad Miserendum Pronus, Eloquentissimus, tam Vehemens, tam Efficax, quoque Diuinorum Eloquiorum Eucleator, vt Anglorum animos à vitijs ad virtutes mirabiliter cōmutaret. In Iudicio certus, in Eloquio modestus, Strenuus in Agendis, Humilibus & Minoribus se Blandum, Pœnitentibus Benignum, Rigidum Superbis, & Inflexibilem reddens Obstinatis. Fuit autem electus vltimo anno Innocentij Papæ Tertij. Et quia idem Innocentius in Concilio Lateranensi prohibuit Nouas Religiones inuenire, Prælati Terrarum in Europa, vbi Carmelitæ nouiter venerant, fuerunt ipsis valde infesti, quasi Nouam Religionem induxissent, propter Regulam Alberti nouiter assumptam. Non enim attenderunt, q̄ ante Concilium Lateranense Albertus sua potestate ordinaria hoc potuit. Hac necessitate ingruente, Rodolphum Alberti successorem, qui Concilio Lateranensi interfuit, Carmelitæ pro Concilio adierunt. Suasit igitur, vt ad Honorium

In Anglia regione Carmelitarum conuentus eriguntur.

Symon Anglicus Carmelitarum Prior Generalis.

Symonis laudes.

rium Innocentij successorem, pro Regulæ Alberti confirmatione accederent. Venientes autem Reatæ ad urbem Fratres, Honorium Tertium, cum Cardinalibus suppliciter orât, vt Antiquam Propheticam Religionem, Ordinem, Albertiq; Regulam suæ etiam cōfirmationis munimine roboraret. Diffultit autē Matris Dei milites exaudire Vicarij Christi Curia. Quapropter Sacratissima Dei Mater Maria tenebris noctis interruptis, Ethereo cum lumine adueniens, Summum Pontificem admonuit, ad petentium Vota animum dare. Nec est (inquit) aduersandum in his, dum iubeo, nec dissimulandum, dum promoueo. Insinuatitque eidem duos de curialibus suis dictæ Religiois æmulos, Deo vltore, esse plexos dispari exitu, sed discessu pari. At expergiscens Pontifex, suos obnixè concitat, in Ordinis fauorem Mariani. Igitur anno suo primo confirmavit Honorius regulam Alberti, anno Domini M C C X V I. iij. Kal. Februarij, secundo anno Regiminis ipsius Symonis, sub tribus distinctis Bullis. Vna est in Conuentu Tholosano (teste Magistro Ioanne Grossi) habens in longitudine pedem, in latitudine quartam partem pedis. Altera in Conuētū Lugdunensi, teste Magistro Ioanne Bachone. Tertia in Conuentu Loudonensi, teste Magistro Ioanne Borubij. Cuius tenor talis est. Honorius Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis Filijs Priori, & Fratribus Heremi de Monte Carmeli, Salutē & Apostolicam Benedictionem. Nos Normam vestram viuendi regulariter ab Alberto Hierosolymitano traditam, quam ante Concilium Generale vos dicitis humiliter suscepisse, in posterum vos & successores vestri, quantum cum Dei adiutorio poteritis, obseruetis, & in remissionem vobis iniungimus peccatorum. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ Cōcessionis, Confirmationis, Iniunctionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Apostolorum eius Petri & Pauli se noerit incursum. Datum Reatæ anno Domini M C C X V I. iij. Kal. Februarij, Pontificatus nostri anno primo. Consequenter confirmavit Gregorius Nonus. Cuius tenor talis est. Gregorius Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis filijs Priori, & Fratribus Heremi Montis Carmeli, Salutem & Apostolicam Benedictionem. Ex officij nostri debita circumspectione, tenemur sollicitam exhibere cautelam, ne hi qui ascenderunt orare cum Domino, & pedes suos lauerunt, iterum eos coinquinent, à contemplationis specula descendendo. Et ne resumēdo terrenas facultates abiectas, quasi quædam indulta corruptionis, habeant vnde tueantur ad casum, cum spiritualibus nequitijs pugnaturi. Hinc est quòd cum lotis pedibus, Montem Domini ascenderitis, vacantes cōtem-

Carmelitæ ad Honorium accedunt.

Maria Virgo Honorium apparet.

Ioannes Grossi.

Ioannes Bachone. Ioannes Borubij. Bullæ Honorij Tertij Tenor Carmelitis traditæ.

Tenor Bullæ concessæ Ordini Carmelitarum à Gregorio Nono.

plationibus

plationibus cœlestium, & assumpseritis contra malignos spiritus luctamen, terrenis omnibus abdicatis, nos profectui vestro aspirantes, & nolentes vobis coinquinari pedes iterum, quos semel purgastis, auctoritate præsentium districtius prohibemus, ne in proprietate de cætero Heremi, vel loca, vel possessiones, aut domos, aut redditus alios recipiatis villo modo, vel præsumatis habere, præter asinos masculos, & aliquod animalium seu volatilium in nutrimentum. Quietique vestrae providentes & paci, adijcimus, vt in Heremo instituere Priorem, absque consensu omnium Fratrum, & maioris vel sanioris partis nemo valeat, uel audeat. Et Regulam vestram approbatam à Bonæ Memoræ Honorio Papa Prædecessore nostro, & ab eo vobis traditam, in remissionem peccatorum obseruandam auctoritate Apostolica confirmamus, & in eodem loco ac alijs Terrarum locis, perpetuis temporibus obseruari præcipimus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Declarationis, Institutionis, Confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Apostolorum eius Petri & Pauli se noverit incursum. Datum Perusij Octauo Idus Aprilis, anno Domini M C C X X X. Pontificatus nostri anno tertio. Porro Honorius Tertius anno suo primo confirmavit Ordinem Fratrum Prædicatorum. Et anno Domini M C C X X I. Ordinem Fratrum Minorum. Similiter Ordinem Sanctæ Claræ, & fratrum de Tertia Regula. Prædicti etiam Pontifices, scilicet Innocentius Tertius, Honorius Tertius, & Gregorius Nonus contulerunt benefactoribus Ordinis nostri quasdam Indulgentias, vt patet per Sixtum Papa Quartum.

Colligitur ex hoc Carmelitarum Ordinem tēpore priorē & antiquiorē esse Ordine Minorum.

Admonitionem Virginis Gloriosa contra infestationes Prælatorum Fratres nostri, ab Innocentio Quarto, remedia opportuna postularunt. Cap. 6.

INC post prædictorum Pontificum cōfirmationem, Fratres Ordinis Carmelitarum, dū in diuersis Europæ partibus fuissent multiplicati, præsertim in Heremo Aquilegiensi apud Marsiliam. In Auinione quoque, & in Arelata, & in pluribus alijs locis, per deuotorum fidelium subsidia Monasterijs fundatis, plures Ecclesiarum Prælati diuersas eis molestias intulerunt. At Beatissima Dei Mater Virgo Maria, à suis Fratribus humiliter inuocata, apparens Priori Carmelitici Ordinis Generali, ait. Vade ad Innocentium Quartum intrepidè, qui iuxta sui nominis interpretationem partem Innocentium

Carmelitæ à Virgine Gloriosa admodum niti, ad Innocentium accedunt. à quo plura obtinuerūt.

tum fouere consuevit. Igitur Virginis Christiferæ consilio, Innocentium accedentes, ab eo mira humanitate tractati, pia uota sua consequuti sunt. In primis eos sub Protectione Sedis Apostolicæ recepit, & quod tempore interdicti, diuina (clausis ianuis) celebrarent, indulgit, Idibus Iulij, Pontificatus sui anno secundo, Residens in Lugduno. Incipit, Religionis vestrae meretur honestas. Scripsit secundo Ecclesiarum Prælati & vniuersis Christi fidelibus, ut Fratres benigne recipientes, de locis eorum Religioni aptis gratiosè prouiderent. Incipit, Cum dilecti Filii Prior & Fratres Ordinis Carmelitarum securè nequeant. Ex Lugduno xij. Kal. Iulij, anno Pontificatus sui secundo, anno Domini M C C X L V. Eodem anno confirmauit Regulam Domini Alberti, sub eadem uerborum forma Gregorii Noni. Has post literas obtentas, Fratres Heliani & Mariani Ordinis de Carmelo ex Sicilia, per Apuliam, per Tusciam, & omnes Italiae prouincias fuerunt in diuersis Heremis dilatati. Proinde ex Anglia per Hyberniam & Scotiam, Narboniam, Aquitaniam, Hispaniam quoque, audacti sunt. Sed nec tunc Ecclesiarum Prælati quidam & Diocesani cesarunt resistere Fratribus. Vnde coacti Carmelitæ nouas literas ab eodem Innocentio obtinere. Incipit, Paganorum incurfus Dilectis Filiis & Fratribus Heremitis Beatæ Dei Genitricis de Monte Carmeli necessitatem induxisse dinoscitur. Ex Lugduno vj. Kal. Augusti, anno Pontificatus nostri Quarto, anno Domini M C C X L V I. Porro circa hæc tempora Christianissimus Francorum Rex Ludouicus, post multa exercitata contra Paganos prælia, reuersurus ad Franciam, cum ad Carmeli radices euasisset maris periculum, Virgine Maria à se inuocata, ascendit Carmelum. Tunc Deo & Mariæ gratiarum actione refusa, sex Fratres de Francia natos, secum de Prioris licentia duxit. Veniens autem Parisios, extra Porta Barratam manere statuit. Sed postea multiplicatis Fratribus propter studium literarum in ciuitatem translati sunt. Prædictus uero Innocentius Fratrum prouidens quieti, exemit eos ab auctoritate Episcoporum. Incipit, Deuotionis uestræ precibus inclinati. Ex Lugduno, Idus Iulij, Pontificatus nostri anno quinto. Et quia (teste Hieronymo ad Eustochium) nulla tam sancta, tam iusta, & diu prouisa est institutio, quæ in futurum plurimos non patiatur defectus, quin aliquando correctione indigeat. Idem Innocentius anno Domini M C C X L V I I. Kal. Octobris mitigauit, declarauit, ac correxit Regulam nobis ab Alberto traditam, & confirmauit. Cuius tenor talis est.

INNOCENTIVS Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis Filiis Priori, & Fratribus Heremitis Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, Salutem & Apostolicam Benedictionem. Quæ honorem Condi-

I toris

Fratres ex Sicilia Italiae Prouincias Ordinis Carmelitarum acquisuerunt. Anglici uero alias plures.

Quando, ubi, & à quo Ordo Carmeliticus in Gallia ortū habuit.

Hieronymus ad Eustochium.

Regula Carmelitarum ab Innocentio III. mitigatur. cuius Bullæ tenor hic pōitur.

toris omnium, & profectum continent animarum, roboris presidio sunt fulcienda perpetui. Sed illa præcipue, super quæ Apostolicæ Sedis auctoritas salubris providentiæ studium noscitur habuisse. Cum itaque nos ad vestræ supplicationis instantiam, per Dilectum Filium Hugonem, Tituli Sanctæ Sabinæ Presbyterum Cardinalem, & Venerabilem Fratrem nostrum Guillelmum Anteradensem Episcopum, quædam Regulæ vestræ dubia declarari, & corrigi, ac etiam quædam ipsius graua misericorditer fecerimus mitigari, prout in literis inde cõfectis plenius cõtinetur. Nos vestris pijs desiderijs annuentes, declarationem, & correctionem, ac mitigationem huiusmodi, Auctoritate Apostolica confirmamus, & præsentis scripti patrocinio communimus. Tenorem vero literarum ipsarum, de verbo ad verbum, fecimus præsentibus annotari, qui talis est.

Tenor literarum Hugonis Cardinalis, & Guillelmi Episcopi Anteradensis.

F R A T E R Hugo, miseratione Diuina Tituli Sanctæ Sabinæ Presbyter Cardinalis, & Frater Guillelmus, eadem miseratione Anteradensis Episcopus, Charissimis in Christo Filijs Religiosis Viris, Priori Generali, & diffinitoribus Capituli Generalis, Ordinis Fratrum Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperque Virginis Mariæ de Monte Carmeli, Salutem in omni salutari. Accedentes ad Apostolicam Sedem Fratres clerici, Rynaldus & Petrus Ordinis vestri ex parte vestra à Domino Papa humiliter postularunt, vt quædam, quæ in vestro Priuilegio & Regula olim vobis à felicis Memoriam Alberto Patriarcha Hierosolymitano tradita, cõtinentur, dubia declarare, corrigere, & quædam graua misericorditer mitigare dignaretur. Cum igitur Dominus Papa eorum deuotis supplicationibus annuendo nobis commiserit, vt declarationem, correctionem, ac mitigationem huiusmodi faceremus vice ipsius, secundum quod bono statui Ordinis & Fratrum salutis expediens videremus, Religionem vestræ, qua fungimur auctoritate mandamus, quatenus Regulam à nobis correctam, declaratam, & mitigatam, prout expedire vidimus, deuotè recipientes, eam firmiter obseruetis, & ad instar eiusdem, alias vestras Regulas corrigatis, quam vobis per eosdem Fratres sub sigillis nostris mittimus in hac forma.

Regula ab Alberto Carmelitis tradita mitigatur in hac forma.

A L B E R T V S Dei gratia, Hierosolymitanæ Ecclesiæ vocatus Patriarcha, Dilectis in Christo Filijs Brocardo & cæteris Heremitis, qui sub eius obedientia iuxta fontem Helix in Monte Carmeli morantur, in Domino salutem, & Sancti Spiritus Benedictionem. Multifarie multisque modis Sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocunq; Ordine fuerit, vel quæcunq; modum Vitæ Religiosæ elegerit, in obsequio Iesu Christi viuere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deseruire. Verum quia requiritis à nobis, vt iuxta propositum vestrum

tradamus

tradamus vobis vitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis, illud in primis statuimus, vt vnum ex vobis Priorem habeatis, qui ex vnanimi omnium assensu, vel maioris & sanioris partis, ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis veritate seruare cum castitate, & abdicatione proprietatis. Loca autem habere poteritis in Heremis, vel vbi vobis donata fuerint, ad vestræ Religionis apta & commoda, secundum quod Priori & fratribus videbitur expedire. Præterea iuxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli vestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, vel sanioris partis, eadem cellulae cuique fuerint assignatae. Ita tamen, vt in cõmuni Refectorio ea, quæ vobis erogata fuerint, sumatis, vbi aliquam lectionem Sacræ Scripturæ audiri commodè poterit. Nec liceat alicui Fratrum, nisi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum sibi mutare locum, vel cum alio permutare. Cellula Prioris sit iuxta introitum loci, vt venientibus ad eundem locum primus occurrat. Et de arbitrio & dispositione ipsius postmodum quæ agenda sunt, cuncta procedant. Maneant singuli in cellulis suis vel iuxta eas die ac nocte in lege Domini meditantés, & in orationibus vigilantes, nisi alijs iustis occasionibus occupentur. Hi qui Horas Canonicas cum Clericis dicere norunt, eas dicant secundum institutiones Sanctorum Patrum & Ecclesiæ approbatam consuetudinem. Qui vero eas non norunt, viginti quinque vicibus Pater Noster dicant in nocturnis Vigilijs, exceptis Dominicis, & Solemnibus Diebus, in quorum Vigilijs prædictum numerum statuimus duplicari, ut dicatur Pater Noster vicibus quinquaginta. Septies autem eadem dicatur oratio in Laudibus Matutinis. In alijs quoque Horis septies similiter eadem sigillatim dicatur oratio, præter officia Vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeatis. Nullus Fratrum aliquid esse sibi proprium dicat, sed sint vobis omnia communia. Et distribuatur unicuique per manum Prioris, id est, per Fratrem ab eodem ad idem officium deputatum, prout cuique opus erit, inspectis ætatibus & necessitatibus singulorum. Asinos autem siue mulos, prout uestra exposulauerit necessitas, vobis habere liceat, & aliud animalium siue uolatilium nutrimentum. Oratorium prout commodius fieri poterit, construatur in medio cellularum, ubi mane per singulos dies ad audienda Missarum solemniam conuenire debeatis, ubi hoc commodè fieri potest. Dominicis quoque diebus uel alijs, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis & animarum salute tractetis, ubi etiam excessus & culpæ Fratrum, si quæ in aliquo fuerint deprehensæ, charitate media corrigantur. Ieiunium singulis diebus, exceptis Dominicis, obseruetis, à

Primum Præceptum.

Secundum.

Tertium.

Quartum.

Quintum.

Sextum.

Septimum.

Octauum.

Nonum.

Decimum.

Exaltationis Sanctæ Crucis usq; ad diem Dominicæ Resurrectionis, nisi infirmitas uel debilitas corporis, aut alia iusta causa ieiunium solui suadeat, quia necessitas non habet legem. Ab esu carniū abstineatis, nisi pro infirmitatis uel debilitatis remedio sumantur. Et quia uos oportet frequenter mendicare itinerantes, sitis hospitibus onerosi, extra domos uestras sumere poteritis pulmenta cōcta cum carnibus. Sed & carnibus supra mare uesci licebit. Quia uero Tentatio est uita hominis super terram, & omnes qui pie uolūt uiuere in Christo persecutionem patiuntur, Aduersarius quoque uester Diabolus, tanquam Leo rugiens circuit querens quem deuoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura Dei, ut possitis stare aduersus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi uestri Cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis. Scriptum est enim, Cogitatio sancta seruabit te. Induenda est lorica iustitiæ, ut Dominum Deum uestrum ex toto corde, & ex tota anima, & ex tota uirtute diligatis, & proximum uestrum tanquam uosmetipsos. Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere. Sine fide enim impossibile est placere Deo. Galea quoque salutis capiti imponenda est, ut de solo Salvatore speretis salutem, qui saluum facit populum suum à peccatis eorum. Gladius autem spiritus, quod est uerbum Dei, abundanter habitet in ore & in cordibus uestris. Et quæcunque uobis agenda sunt, in uerbo Domini fiant. Faciendum est uobis aliquid operis, ut semper uos Diabolus inueniat occupatos, ne ex ociositate uestra aliquem intrandi aditum ad animas uestras ualeat inuadere. Habetis in hoc Beati Pauli Apostoli magisterium pariter & exemplum, in cuius ore Christus loquebatur. Qui positus est & datus à Deo Prædicator & Doctor gentium in fide & ueritate, quæ si secuti fueritis, non poteritis aberrare. In labore, inquit, & fatigatione fuimus inter uos die ac nocte operantes, ne quem uestrum grauaremus. Non quasi nos non haberemus potestatem, sed ut nosmetipsos formam daremus uobis ad imitandum nos. Nam cum essemus apud uos, hæc denunciabamus uobis, quoniam si quis non uult operari, non manducet. Audiuimus enim quosdam inter uos ambulantes in quiete, nihil operantes. His autem qui eiusmodi sunt, denunciamus & obsecramus in Domino Iesu Christo, ut cum silentio operantes, suum panem manducant. Hæc uia sancta est & bona, ambulate in ea. Commendat autem Apostolus silentium, cum in eo præcipit operandum. Et quemadmodum Propheta testatur, Cultus iustitiæ silentium est. Et rursum. In silentio & spe erit fortitudo uestra. Ideoq; statuimus, ut dicto Completorio silentium teneatis usque ad primam dictam sequentis dici. Alio uero tempore, licet silentij non habeatur

Vndecimū.

Duodecimum.

Iob. 7.
2. Tim. 3.
1. Pet. 5.
Eph. 6.
Luc. 12.Ephes. 6.
Mat. 22.

Eph. 6.

Heb. 11.
1. Ioan. 5.
Eph. 6.
Mat. 1.
Eph. 6.
Gal. 3.1. Tim. 2.
2. Thes. 3.1. Sa. 32.
1. Sa. 30.

Tertiumdecimum.

tur obseruatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caueatur. Quoniam sicut scriptum est, & non minus experientia docet, In multiloquio non deerit peccatum, & qui inconsideratus est ad loquendum sentiet mala. Item. Qui multis utitur uerbis, lædit animam suam. Et Dominus in Euangelio. De omni uerbo ocioso, quod loquuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicij. Faciat ergo unusquisque stateram uerbis suis, & frenos rectos ori suo, ne forte labatur & cadat in lingua, & insanabilis casus eius sit ad mortem. Custodiens cum Propheta uias suas, ut non delinquat in lingua sua. Et silentium, in quo cultus iustitiæ est, diligenter & cautè studeat obseruare. Tu autem frater Brocarde, & quicumque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & seruetis in opere, quod Dominus ait in Euangelio. Quicumque uoluerit inter uos primus esse, erit uester seruus. Vos quoque cæteri Fratres, Priorem uestrum honorate humiliter. Christum potius cogitantes quam ipsum, qui posuit illum super capita uestra. Et Ecclesiarum Præpositis etiam ait. Qui uos audit me audit, & qui uos spernit me spernit. Ut non ueniatis in iudicium de contemptu, sed de obedientia mereamini Vitæ æternæ mercedem. Hæc breuiter scripsimus uobis, conuersationis uestræ formulam statuentes, secundum quam uiuere debeatis. Si quis autem supererogauerit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Utatur tamen discretione, quæ uirtutum est moderatrix. Actum Lugduni anno Domini M C C X L V I I I. Innocentij Papæ Quarti, anno Quinto, Kalen. Septembris. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Confirmationis infringere, uel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursum. Explicit Regula Alberti per Innocentium declarata, correctæ & mitigata. Anno sequenti, scilicet anno Domini M C C X L I X. in Oppido Herlemense Fratres nostri Conuentum fundauerunt, & in Oppido Bruxellense. Hinc Bopardiæ, Franchfordiæ, Crucenaci, Vvinhem, & in cæteris aucti sunt ciuitatibus Colonia, Maguncia, Spira, Vvormacia, Argentina, & similibus. Tunc cōtra Prælatorū infestationes, Innocentius Quartus, anno suo viij. v. Kal. Octob. iterato stabiliiuit Fratres Carmelitas sub Apostolica protectiōe. Incipit, Religionis uestræ meretur honestas. Itē anno suo Nono, Idus Ian. Incipit, Ex parte Dilectorū Filiorum Heremitarum Ordinis Sanctæ Mariæ de Monte Carmeli. Etiā anno suo Octauo dedit quasdam Indulgentias & remissionem tertiæ partis omnium peccatorum, ac x l. dies, v. Kal. Oct. Incipit, Splendor Paternæ Gloriæ. Insuper q̄ non tenemur dare decimas de hortis nostris & uirgultis, anno suo xj. v. Kal. Decembris.

Prou. 10.
Prou. 12.
Eccl. 20.
Mat. 12.
Eccl. 28.Quartum
decimum.

Mat. 20.

Luc. 9.

Multi Carmelitarum
Conuentus
recitantur.Indulgentiæ
plures ab
Innocentio
Quarto Carmelitis concessa.

cembris. Incipit, Sacrosancta Romana Ecclesia. Consequenter q̄ excō-
municatis & interdictis Ordinem nostrum intrantibus absolutionis be-
neficium impendere possumus. Incipit, Quia ex Apostolici cura. Etiam
anno & die quibus supra, quod de quibuscunque criminibus Prior ab-
soluere potest suos Fratres. Incipit, Canonica institutione cauetur. Cō-
sequenter q̄ Prior idoneos Fratres de licentia Diocefani, ad prædican-
dum potest emitte, anno suo x i. Kal. Septembris. Incipit, Deuotio-
nis augmentum.

*Impetratis Summorum Pontificum Innocentij Quarti, Alexandri Quarti,
Urbani Quarti, Defensorijs ac Priuilegijs, Symon Stock Ge-
neralis Prior, scapulare suis precibus à Virgine
Maria accepit: Cap. 7.*

Ordo Car-
melitarum
Ecclesie si-
milis est.

Alexandri
Quarti Pri-
uilegia Car-
melitis con-
cessa recen-
sentur.

SACER Ordo Carmelitarum, sicut Vniuersalis Ecclesia, ha-
bet quinque prouisiones, quibus in hac gubernatur vita flu-
ctuosa. Habet etiam Ecclesia Euangelium pro Fidei fundamē-
to, Sacros Doctorum Canones pro bonorum morum orna-
mento, Ordinarium pro Diuinorum Officiorum regulamento, Gra-
tias Imperiales pro Ecclesiarum libertatum munimento, Merita Sācto-
rum, id est Indulgentias pro peccatorum medicamento. In canone. dist.
xcvi. c. Constantinus. Ita Religio Fratrum Beatæ Mariæ de Monte
Carmeli, quæ est Filia particularis Ecclesiæ, habet primo, Regulam, secū-
dum quā Fratres viuere profitentur. Constitutiones, secundum quas uni-
formiter regulantur. Ordinale, ut unicoloriter Diuina peragantur. In-
dulgentias, quibus benefactores Ordinis spiritualiter remunerantur. Gra-
tias Apostolicas, ut Fratres quietius Christo famulentur. Defuncto igitur
Innocentio, Alexander Quartus post in Papatum subrogatus. In
primis anno suo primo, Idibus Februarij, dedit Remissionem unius An-
ni, & unius Quadragenæ benefactoribus Ordinis. Incipit, Prouisionis ue-
stræ. Secundo ne Episcopi aliquid exigere ausint à Fratribus, anno suo
ij. viij. Kal. Februarij. Incipit, Cum Prælati. Tertio q̄ Prior Generalis &
Prouincialis liberè possint uisitare Fratres, & ad probationem Noui-
tios recipere. Incipit, Religionis uestre, anno, die, mense quibus supra.
Quarto, eodem anno, Tertia die Februarij, confirmauit Regulam Al-
berti per Innocentium mitigatam. Incipit, Cum à nobis petitur. Quin-
to, eodem anno, Idus Februarij, q̄ tēpore interdicti Diuina possumus
celebrare. Incipit, Religionis uestre. Sexto, eodem anno & die ut supra,
misit mandatum uniuersis Christi Fidelibus, ut Fratres benignè suscipiē-
tes,

tes, eis de Locis opportunis prouiderent. Incipit, Cum Dilecti Filij. Se-
ptimo, eodem anno, vj. Kal. Martij, q̄ Prior electus & consentiens, sit à
Sede Apostolica confirmatus. Incipit, Quoniam ex Apostolica cura.
Octauo, eodem anno, v. Nono Maij, q̄ familiaribus nostris Sacramenta
Cōfessionis & Altaris possumus ministrare. Incipit, Deuotionis uestre
precibus. Nono, q̄ nullus Fratrum sine Prioris Generalis licentia spe-
ciali, potest alteram Religionem intrare, anno suo, v. Idus Februarij. In-
cipit, Quietis uestre prouidere. Decimo, oibus Patriarchis, Episcopis &c.
ne in quocunque sint molesti Fratribus, anno, die quibus supra. Incipit,
Ad Audientiam nostram peruenit. Undecimo, anno eodem, v. Kal. Apri-
lis, q̄ Priores possunt discoloros fratres corrigere. Incipit, Prouisionis no-
stræ. Duodecimo, q̄ in Locis nouiter acceptis possumus Oratoria erige-
re, anno suo vij. Idus Martij. Incipit, Speciali gratia & fauore. Tertiode-
cimo, recepit Ordinem sub protectione Apostolicæ sedis, anno, die qui-
bus supra. Incipit, Speciali fauore. Quartodecimo, q̄ Prior Fratres ab-
soluat de quibuscunque. Incipit, Canonica Cōstitutione. Idus Martij, an-
no prænotato. Quintodecimo, eodem anno, iij. Kal. Aprilis, de quibus
Ordinem nostrum intrantes possunt absolui. Incipit, Ex Apostolica cu-
ra. Sextodecimo, tam Fratres quàm omnia eorum bona sub Protectione
Apostolica recepit. Incipit, Religionis uestre. Post decessum Alexan-
dri, Urbanus Quartus successit, anno Domini m c c l x x i i. Hic in
primis concessit, vt coram Magnatis & Nobilibus ac familiaribus in al-
tari portatili, Diuina celebrare possumus, anno suo primo, xij. Kal. Mar-
tij. Incipit, Deuotionis uestre. Secundo, eodem anno, Idus Maij, q̄ Chri-
sti Fidelibus familiaribus absolutionis beneficium possumus impartiri.
Incipit, Vobis ad hoc tota mente &c. Tertio, confirmauit Regulam Al-
berti per Innocentium mitigatam, eodem anno, xxij. die Maij. Incipit,
Cum à nobis petitur. Vidi bullam in Conuentu Leodiensi Prouinciæ Frā-
ciæ. Quarto, concessit de Oratorio cōstruendo, & plura alia indulta, an-
no eodem, vj. Kal. Junij. Incipit, Speciali gratia & fauore. Postquàm au-
tem sacer Marianus & Helix noster Ordo priuilegijs Summorum Pon-
tificum (ut præmisimus) fuit solidatus, Beatus Symon Prior Genera-
lis, eo magis Christo & Matri eius intentius seruiens, & Fratres ad ser-
uendum inducens, quanto Ordinis Titulo celebriores & Apostolicæ Se-
dis acceptiores erant. Vnde non multitudini diuitiarum, sed gratiarum,
non ornamento uestimentorum, sed uirtutum incumbens, sedulo Ma-
riam deprecabatur, quatenus Ordinem eius Titulo insignitū, aliquo sin-
gulari Priuilegio munitum, ad sui laudem, & multorum ædificationem
fidelium decoraret, frequenter sic orando. Flos Carmeli, Vitis florige-
ra,

Recitantur
ea, quæ Vr-
banus Quar-
tus exhibu-
it Carmeli-
tarum Or-
dini.

Sequitur
Beati Symo-
nis Histo-
riam.

Oratio Beati Symonis ad Mariam.

Virgo gloriosa scapulare Symoni tradit.

Plures Illustrissimi Viri & Fœminæ Habitum Carmelitici Ordinis susceperunt.

Ioannes Grossi.

ra, splendor coeli, Virgo puerpera singularis, Mater mitis, sed Viri Nescia, Carmelitis da priuilegia, Stella Maris. Nec defuit feruido suo Zelatori superliberalis Virgo Dei Mater, sed Angelicis comitata cateruis, lumine amicta eidem apparuit dicens. Dilectissime meus, recipe hoc tui Ordinis Scapulare meae Confraternitatis signum, tibi & cunctis Carmelitis priuilegium. In quo moriens æternum non patietur incendium. Ecce signum salutis, salus in periculis, foedus pacis & pacti sempiterni. Emergit fama facti, rumor de Anglia ad exterarum spargitur Nationes, fit res celebris populo Dei. Ratione itaque tanti tamq; singularis signi salutis, & priuilegij pacis sempiternæ, complures Magnorum Statuum Viri & Fœminæ arma illa Reginae coelorum & scutum apprehendentes, se Religioni Carmeli offerebant. Velut Ludouicus Rex Franciæ. Anglorum Rex Eduardus. Dominus Henricus Lancastriæ Dux miraculis clarens. Comes Nortumbriæ Henricus. Angela Filia Regis Bohemiæ. Ioanna & Anna Tholosanæ Sacrum Ordinis habitum scapulare nocte dieque portarunt, alijque plures diuersarum Prouinciarum. Plures insuper iisdem temporibus eundem habitum suscipientes, à diuersis sunt curati languoribus. Tandem Beatus Symon deficiente uino, aquam in uinum mutauit. Inuitatus in domo Germani sui ad prandium, bulitum piscem in aquam proiectum, fecit, ut nataret illesus. Alijs insuper pluribus miraculis clarus, dum L. annis Ordinem (teste Magistro Ioanne Grossi) laudabiliter rexisset, multis Apostolicis priuilegijs impetratis, Vasconiam Prouinciam, anno c. uitæ suæ uisitans, in Burdegalia febribus correptus, xvj. die Maij, coram positis Fratribus & orantibus migravit ad Dominum anno MCC LX V. pluribus miraculis etiam post obitum clarus, & memoria dignus.

Marialis & Helianus Carmeliticus Ordo multifarie, quinimmo omnifariâ, à Deo & Patriarchis Hierusalem ab Apostolica Sede, & huiusmodi solidatus, approbatus, & confirmatus est. Cap. 8.

MATRVM Ordinis Beatissimæ Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmeli Religio per Sanctos Prophetas inchoata, & in Veteri Testamento continuata, & Similiter in Lege Gratiæ usque in huc diem continuè sine intermissione excolta, multipliciter solidata, approbata, & confirmata est. Patet hæc conclusio per Magistrum Ioannem Borubij contra æmulos Carmelitarum sic. Extra de Rel. do. c. Religionum diuersitatem. §. Cæterum, ubi sic dicit Papa. Cæterum

Ioannes Borubij.

Cæterum Carmelitarum & Heremitarum Sancti Augustini Ordines, quorum institutio dictum Concilium Generale precesit, in solido statu uoluntate beneplaciti aliquem Ordinem in solido statu permanere, est ipsum Ordinem ad permanentiam acceptare, sed Papam aliquem ordinem ad permanentiam acceptare, est ipsum Ordinem approbare, igitur Papa in ista Decretali approbat Ordines Carmelitarum & Sancti Augustini. Consequētia patet per Archidiaconum in Glossa, ubi approbat istum textum, in solido statu, ubi dicit. Hæc littera mutat antiquam, & per Dominum Cardinalem in diuisione textus. Cæterum, ubi sic dicit. Carmelitarum & Heremitarum Ordines consolidat. Et sic isti duo Ordines sunt totaliter confirmati. Et Ioannes Andreas dicit sic. Solido & non solito, & per consequens Ordo Carmelitarum est status solidus, firmus, & confirmatus. Et hoc, teste Ioanne Borubij, multiplici Iure.

Primo, Iure ordinariæ Potestatis. Nam Ioannes xliij. & postea Albertus, Patriarchæ Hierusalem, ante Concilium Lateranense habuerunt auctoritatem Religionem instituendi, institutas regulandi sua ordinaria potestate, & confirmandi. Nam instituere Ordinem, & fouere institutum, non erat Apostolicæ Sedi reseruatam ante Lateranense Concilium. Hoc patet extra, de Religiosis domibus, Capitulo. Ne nimia. Quicquid enim non est Superiori reseruatam, nec inferiori prohibitum, intelligitur ei de Iure concessum, extra de sententia excommunicati. Cap. Nuper, & de Sponsalibus. Cum apud se. & xvj. q. j. Sunt nonnulli. Secundo, Iure canonicæ Ratificationis. Concilium nempe Lateranense nouas de cætero Religionem sine Apostolicæ Sedis licentia inuenire prohibuit, propter nimiam diuersitatem (ut supra dictum est) sed inuentas & antè Concilium institutas Religionem non exterminauit, & ait, Quicumque se ad Religionem conuertit uoluerit, unam de approbatis assumat. Tunc uerò ante Concilium Lateranense non erat approbatio Religionis, nisi Ordinariæ Potestatis uel Iuris. Sed Religio Carmeli ante Concilium illud erat ordinariè approbata, igitur in eodem Concilio Iure Canonice Ratificationis extitit confirmata. Tertio, Iure specialis Apostolicæ Decisionis. Ordo enim Carmeli ante Concilium Lugdunense per Honorium Tertium, Gregorium Nonum, Innocentium Quartum, Alexandrum Quartum, Urbanum Quartum, & per cæteros erat multipliciter confirmatus, tunc etiam post per Lugdunense Concilium, donec aliud ordinaret in suo statu permissus, qui status fuit solidus, & per iam dictos confirmatus. Post hoc per Bonifacium hic. §. Donec, totaliter fuit rescatus, ut patet in Sexto, de Religio. do. c. Religionum diuersitatem. Et sic in suum firmum & solidum statum, quem semper ab initio habuit, reductus est.

K Igitur

Archidiaconus, Cardinalis, & Ioannes Andreas.

Ioannes Borubij pluribus rationibus ostendit Carmelitarum ordinem confirmatum esse. Prima ratio.

Secunda.

Tertia.

Quarta.

Igitur specialis Decisionis Iure est realiter confirmatus. Quarto, Iure Catholicae Romanae Ecclesiae Ordinationis. Quisquis enim Ordo Regulam habet à Sede Apostolica confirmatam, censetur approbatus & confirmatus, extra de excels. Prælatorum, c. Nimis iniqua, & c. Nimis praua. Sed Ordo Carmeli habet Regulam à Sede Apostolica confirmatam & approbatam, teste Vincentio in Speculo Historiali, lib. xxxi. cap. xxxi. i. i. igitur &c. Quinto, Iure specialis Mentionis. Quippe dum in privilegijs datis fit alicuius Mentio specialis, ius ei ualet, pro quo inducitur, sed Ioannes Vigefimus secundus, & Clemens Sextus in privilegio exemptionis Ordinis nostri tangentes illud ius Decretalis, de Reli. Do. in Sexto. §. Cæterum, sic dicunt. Sacer Ordo uester in Agro Dominico diuina dispositione plantatus, & Gloriosa Virginis Mariæ Titulo specialiter insignitus Apostolicis Gratijs digne meretur attolli. Infra. Nos autem ad dictum Ordinem, quem in statu firmo, solido, & stabili uolumus permanere, considerationis intuitum diligentes. Hæc ibi. Ecce Mentio per Apostolicam Sedem facta de confirmatione Carmelitarum in cõmuni.

Sexta.

Act. 5.

Sexto, Iure irrefragabilis, & Diuinæ Prouisionis, ad similitudinẽ Christianæ Religionis. Actuum v. Si ex Deo est &c. Sed Ordo Carmelitarum processit semper Deo protegente in sua antiquitate & prophetica institutione & stabilitate. Nec unquam per Saracenos, uel Assyrios, Chaldeos, atque Imperatores Romanos Ecclesiam Dei persequentes, uel per aliquam legem editam potuit hucusq; dissolui. Hoc præuidens Isaias dixit. Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in Charnel sedebit, & erit opus iustitiæ pax, & cultus iustitiæ silentium, & securitas usq; in sempiternum. Istud Beato Petro Thomæ Carmelitæ Theologo Magno à Beata Virgine eidem apparente, dum obnixè pro Ordinis stabilitate orasset, fuit ostensum, dicens. Petre exaudita sunt à Filio meo preces tuæ. Helia enim Religio usque ad finem seculi permanebit. Nempè in Transfiguratione Filij mei Helias ab eo instantissimè petijt & obtinuit. Vnde Origenes super Libro Numerorum ait. Moyses in hac apparitione orauit pro populo suo petens, ut cum plenitudo gentium introisset & omnis Israel saluus fieret. Aestimandum planè non est, Moysen pro populo suo, qui sibi adeo rebellis & ceruicosus semper extiterat, sollicitasse, Heliam Carmeli Patriarcham cœtum Fratrum suorum neglexisse, cuius Legislator fuerat & Præceptor, haud segniter exauditum. Hæc ille. Nec etiam uerisimile est, quòd Deus negare uelit Religioni Carmeli, peculiari Matris suæ familiæ, quòd omnibus dedit Religiosis. Hactenus enim quælibet Religio durauit, adminus usque ad mortem sui Fundatoris. Patronus Carmelitarum & fundator Helias. Propheta, & Virginum

Vincetius in
Speculo Hi-
stor. lib. 31.
cap. 33.
Quinta.

Isa. 32.

Petrus Tho-
mas Carme-
lita.

& Virginum Primicerius, nondum mortuus, usque in præsens manet uiuus, Paradisi Terrestris colonus.

Circa & post tempora annorum Domini M C C L X X. Ordo Carmeliticus Marialis & Helianus creuit tum Apostolicis amplioribus Priuilegijs, tum utriusque sexus personis multis, sanctitate quidem perspicuis, ac pluribus Doctissimis Orthodoxæ Fidei utilissimis Viris. Cap. 9.

DEFUNCTO igitur Sancto Symone Stock, Tholosæ, in Aquitania Prouincia fuit celebratum Capitulum Generale in die Penthecostes, inuocatoq; Spiritu Sancto ad totius Ordinis Regimen, fuit electus Frater Nicolaus Gallicus. Hic gregis sibi commissam assumens curam, corpus suum in Dominico onere & seruitio studuit mancipare. Huius tempore Urbani successor Clemens Quartus, in primis Ordini nostro concessit, ut nullus ultra duas dietas ad iudicium Fratres nostros trahere præsumeret, vij. Idus Maij anno suo primo. Incipit, Meritis uestre Religionis. Secundo, eodem anno, x. Kalen. Iunij, mandauit omnibus Prælati à Fratrum cessare molestia, & defensionis eis præsidia ministrare. Incipit, Ad audientiam nostram peruenit. Tertio, eodem anno, iiii. nonas Iunij, concessit de Altari portatili. Incipit, Deuotionis augmentum. Quarto, eodem anno, Nonis Augusti, donauit, quòd legata ultimatum uoluntatum recipere possumus. Incipit, Necesitatis uestre Paterno compatientes affectu. Quinto, quòd non daremus decimas de agris nostris & uirgultis. Incipit, Speciali gratia & fauore. Sexto, eodem anno, i. Kalen. Nouembrijs Prælatos adhortatus est, ne in nouis locis recipiendis, fratribus sint molesti. Incipit, Ex parte Dilectorum Filiorum. Anno autem Domini M C C L X V I I. Venerabilis Prior Nicolaus celebrauit Capitulum Generale in Ciuitate Messana in Sicilia. Tandem cum annis quinque Ordinem gubernasset auriga bonus, cum Helia turbas hominum fugiens, resignato humiliter officio, ad Heremum se transtulit. Hic uir sanctitate plenus atque doctissimus conscripsit librum perutilem, quem igneam sagittam prætitulauit, anno Domini M C C L X X. Hunc librum uidi in Conuentu Leodiensi. Ex quo auctorem sui potest de facili patefcere, tam Diuinis quàm Humanis fuisse literis eruditum. Claret etiam, quanta sanctitate Carmeli Religio prisco tempore fulserit, quàm ueraq; sit Beati Cyrilli Prophetia, qua ait. Ab infantia suæ primordio, usque in tempora pubertatis, margaritis multiplicibus, parentumq; sanctitudine, excisa

Capitulum
Generale
Tholosæ ce-
lebratum.
Nicolaus
Carmelita.

Indulgentia
à Clemente
Quarto Car-
melitis tra-
ditæ hæ-
sunt.

Capitulum
Generale in
Messana cõ-
gregatum.

Prophetia
Cyrilli.

de petra durissima, uallis Virginis nitebit, donec pedetentim muscarum stercoreibus, & uiarum pulueribus fuscabuntur. Visionem siue Prophetiam Sancti Cyrilli, sibi à Deo per Angelum missam habeo cum cōmento. Tandem Nicolaus plenus dierum & sanctitate secundo Aprilis cœlum adijt, & in Aureaca tumulatur. His temporibus Sanctus Albertus de Drepano, carnis origine nobilis, sed mente nobilior, ex parentibus sterilibus post xxvj. annos connubij ortus fuit. Hic parentum uotis, Dei Genitrici Mariæ ante Conceptionem peculiariter extitit dicatus. Viderunt etenim complures idonei uisione desuper concessa, de utero Venerabilis Matronæ Ioannæ, eum in utero gerentis, cer cum nimio fulgore micantem, emanare. Nec secus accidit. Sicularum enim Regionem, uelut lampas ardentissima, Virtutibus, Prædicationibus, Miraculis celebris irradiauit. Complures filios ex Iudæis Ecclesiæ peperit. Ciuitatem Messanensem a famæ & exterminio precibus liberauit. Ipse aliquando Prouincialis Siciliæ, totius perfectionis exemplar, plura scripsit utilia. Tandem in Ciuitate Messanensi anno Domini MCCXCVI. septimo Nonas Augusti, obdormiuit in Domino. Tanta suæ sanctitatis opinione relicta, & pro singulari apud Deum patrono, nedum ab incolis Regni illius, sed à pluribus etiam per Orbem fidelibus, usq; hodie ueneratur.

Consequenter post Resignationem Nicolai, Capitulum Generale fuit Parisiis in Festo Natiuitatis Mariæ celebratum, electoq; unanimiter, per Spiritus Sancti inuocationem, Rudolpho Alemano, Viro Religiosissimo, causas ordinis cum suis subditis commissis, dignè studuit gubernare. Hic postquam quibusdam annis gubernasset, contemplatiua uita affectus, ad Conuentum Aueluti in Anglia se transtulit. Vbi in Dei seruitio, & contemplatione altissimi, migrans ad Dominum, glebum corporis Terræ commendauit. Iisdem temporibus plures Fratres Carmelitici Ordinis in Terra Sancta à Saracenis in Monasterijs Heremi Quarantæ in Valim, & in Montanis Nigris martyrio coronati. Et cæteri omnes uarijs penis trucidati sunt, & Monasteria ab inimicis Crucis Christi igni combusta. Insuper & Antiochia capta est, & cum Monasterio nostro igne & ferro depopulata. Post Rudolphum, celebrato Capitulo Generali in Conuentu Burdegalensi, Prouinciæ Aquitaniæ, in die Epiphaniæ, anno Domini MCCLXXIII. Frater Petrus de Amiliano Prouinciæ Narbonensis, Rutinensis Natione, Vir deuotus, fuit concorditer in Generalem Priorem electus. Rexitq; xx. annis, partim sub Gregorio Decimo, qui Lugdunense Concilium celebrauit. Iste pius Pater per omnia Venerandus celebrauit Capitulum in Monte Pessulano in die Penthecostes, anno Domini MCCCLXXVI. tempore Ioannis

Papæ

S. Albertus
Drepanita
Carmelita.

Capitulum
Generale Pa
risiis con
gregatum,
i quo Prior
Generalis
electus est
Rudolphus
Alemanus.
Plures Fra
tres Carme
litæ à Sara
cenis Mar
tyrio affe
cti sunt.

In Capitulo
Generali, in
Conuentu
Burdegalensi
celebrato,
fuit electus
in Priorem
Generalem
Petrus Ruti
nensis.

Papæ Vigestimiprimi. In hoc loco Montis Pessulani contigit magnum miraculum de subleuatione Reliquiarum per solos Fratres Ordinis nostri. Porro anno Domini MCCCLXXVI. celebrauit Capitulum in Conuentu Londoniarum in Anglia, in die Penthecostes, tempore Martini Papæ Quarti. Deinde aliud in Prouincia Lombardiæ in die Penthecostes, anno Domini MCCCLXXXIII. Hinc Honorius Quartus concessit postea uia uoce, quòd Fratres nostri albas cappas reassumerent, non confirmans hoc literis, morte præuentus. Tunc anno Domini MCCCLXXXVII. in die Beatæ Mariæ Magdalenæ iterum fuit Capitulum Generale in Monte Pessulano celebratum. Conuenientibusque illuc Prouincialibus tam Terræ Sanctæ & Siciliæ, quàm Prouinciæ Tusciæ, Franciæ, Alemanniæ, Lombardiæ, Aquitaniæ, Angliæ, Hispaniæ, Hiberniæ, &c. Fratres nostri albas cappas reassumpserunt, tempore Humar, ui Saracenorum coactè dimissas. Tunc impleta est Prophetia Bildegardis Ordinis Sancti Benedicti, libro de Nouissima Christianæ Fidei persecutione, Cap. Filiæ Syon. Venient æqui uarij coloris, quorum egressio ab Oriente in Occidentem, sed mutato uellere paulatim incendent. Horum progressio ab Occidente in Orientem, hi primi & nouissimi. Hæc in Monte Sancti Roperti iuxta Pinguam, Maguntinensis diocesis fuit, ubi eius corpus ante summum altare uidi honorificè locatum & eleuatum. Fuerunt enim ab initio & prima institutione desuper albis Pallijs cooperti, teste Ioanne xliiij. Docuit Helias hanc Religionem assumptas, debere Pallio superuestiri albo, quemadmodum eos albis indutos Dominus ostendit Sabathæ Patri Helia. Quos ideo candidatos uidit, quia Heliam, Monasticè uiuendi exemplar, erant imitaturi. In candore nedum mentali synceræ puritatis, sed etiam corporali habitus. Hæc ille. Hoc albo Pallio Helias uocatum de aratro Heliseum tetigit, vultum in Monte Oreb operuit, Iordanem diuisit. Istud etiam Pallium Heliseum de igneo curru proiecit. Virgo etiam Beatissima Maria Zelatori suo præcipuo Anselmo Cantuariensi Archipræsuli, similiter Sanctæ Brigidæ & cæteris dilectis suis, in candido amictu apparuit. Ipsa etiam uolens per omnia fratribus assemilari (teste Ioanne in Apocalypsi Cap. xix.) Pallio candido superamicta perhibetur. Vxor (inquit) agni præparauit se, & datum est illi, ut operiat se byssino splendenti & candido. Anastasius quidem Alexandrinus Episcopus, de Sancto Antonio, in Libro de eius vita, testatur eum albo fuisse indutum collobio. Alia (inquit) die Sanctus Antonius in loco eminenti, candenti præcinctus ueste, procedentem iudicem suo prouocabat aspectu, flagrans cupiditate martyrij. Hæc ille. De Carmelitis in Apocalypsi quæritur. Hi qui

Honorius
Quartus ui
ua uoce con
cessit reassu
mi Cappas
albas.

Prophetia
Bildegardis

Ioannes 44.
Patriarcha.
Qua de cau
sa Carmeli
tæ Albis in
duti sunt,
Cappis.

Apoc. cap.
19.

Anastasius
Episcopus
Alexandri
nus.

sunt

sunt amicti stolis candidis, qui sunt, & unde uenerunt. Et responsum est. Hi sunt qui uenerunt ex magna tribulatione, & lauerunt stolas suas in sanguine agni. Scriba etiam diuinæ legis Esdras doctissimus id testatur dicens. Qui se de umbra seculi transfulerunt, splendentes tunicas à Domino acceperunt. Ob id Nicolaus Papa Quartus, Pallij albi assumptionem sub bulla plumbea Fratribus confirmauit. Secundo, immunitatem & Ordinis priuilegia ij. Idus Augusti, anno suo primo approbavit. Incipit, Solet annuere Apostolica Sedes pijs uotis. Tertio, Regulam Alberti per Innocentium Quartum mitigatam confirmauit. Kalen. Iulij, anno suo secundo. Incipit, Cum à nobis petitur quod iustum est. Quarto, confirmauit omnia data Alexandri Quarti, & Clementis Quarti, Prælatos à Fratrum uexatione cohibendo. Incipit, Ad audientiã nostrã peruenit.

Esdras Scriba.

Priuilegia à Nicolao Papa Quarto Carmelitis concessa.

Terra Sancta ab infidelibus deuastata, Conuentus Montis Carmeli funditus destruitur, & deinde Ordo in Europa multis claruit Illustribus Viris, Sanctissimis, & Doctissimis. Cap. 10.

A P T A quasi insuperabili ciuitate Acconensi per Saracenis anno Domini M C C X C I. Vvilhelmo de Samuco teste, qui tunc per mare uix euasit, ut habetur Libro ix. Cap. viij. de peculiaribus gestis Carmelitarum, pro dolor demolitis at uastatis, tam in Accon, quam in Tripoli, & alijs Terræ Sanctæ Oppidis & locis, omnibus Carmelitarum Ordinis Monasterijs, etiam primordialē totius nostri Ordinis locum in Carmelo destruxerūt, cunctis rebus igne crematis, post tempora habitationis Helix & suorum successorum M C C X X & unius annorum. Manet tamen Ecclesia nostri Cōuentus in Carmelo usque hodie incombuſta Saracenis nec audētibus neque ualentibus infringere, ut testatur Magister in Theologia Sibertus in suis additionibus, etiã Magister Ioānes Dufeldorp Sacræ Theologiæ p̄fessor, & Frater Petrus Fabri Lector Conuentus Schonomensis, qui nauigātes ad Sanctam Terram Ecclesiam à longe uiderūt. Sed Magister Vvilhelmus ciuis Herlemensis retulit mihi, q̄ anno M C C C C L X X I x. fuerit cum multis in Monte Carmeli, & in Ecclesia, cuius testudo interior opere Mosayco est depicta. Dixit insuper, non uidisse se maiorem. Tulerunt inde quinque captiuos infideles, alijs fugientibus. In hac Ecclesia est altare Theotecos Mariæ, à Sancto Iacobo Apostolo, post assumptionem Virginis, cōsecratum. Eodem anno, quo Conuentus Carmeli Montis fuit combustus igne, Generale Capitulum in Conuentu Treuerensi prouinciæ Germaniæ in die Penthecostes fuit celebratum. Tunc Petrus de Amiliano cedens

Vvilhelmus de Samuco.

Magister Sibertus, Magister Ioannes Dufeldorp, & Frater Petrus Fabri. Vvilhelmus Herlemensis.

Capitulum Generale in Cōuentu Tri-

cedens officio, pauco post tempore in Conuentu Coloniensi moriens tumultatus est. Deinde celebrato Generali Capitulo in Conuentu Burdgalensi anno Domini M C C X C I I. unanimiter est electus Prior Generalis, Frater Raymundus de Insulis, Cōuentus Tholosani, anno primo Bonifacij Octau. Hic in primis, primo anno sui Pontificatus, x. Kal. Augusti, concessit, q̄ Prior loci pōt Fratres Episcopo præsentatos ad prædicandum mittere. Incipit, Religionis uestræ meretur honestas. Secundo, eodē anno, vij. Kal. Decembris, confirmauit Albarum Assumptionem Capparum. Incipit, Iustis petitionū desiderijs. Tertio omnes libertates prius Ordini à Sede Apostolica cōcessas anno suo tertio confirmauit, ij. Kal. Aprilis. Incipit, Cum à nobis petitur quod iustum est. Quarto, Regulam Alberti, ab Innocentio Quarto mitigatam confirmauit. Porrò anno Domini M C C L X V I I. à Filippo quodam Florentino institutus est Ordo Fratrum Seruorū Virginis Mariæ, qui uocantur Spectantes, sub Regula Sancti Augustini. A Celestino Quinto, Celestinorū Ordo, sub Regula Sancti Patris Benedicti initium sumpsit, anno Domini M C C X C I I. Hinc Generalis Prior Raymundus anno quarto resignans officium, statim post obiit, Tholosæ sepultus. Tunc celebrato Capitulo Generali in Conuentu Brugensi Prouinciæ Franciæ in Flandria in die Penthecostes, electus est Prior Generalis Gerardus de Bononia, Magister in Theologia Parisiensis, magnū suis temporibus lumen Ecclesiæ. Ibi promulgatis statutis quinquaginta Rubricarum, undecim sub ordine Prouinciæ diuisæ sunt. Postea anno Domini M C C C. in die Penthecostes in Florentia Prouinciæ Tusciæ. Eodem anno fuit fundatus Conuentus noster in Oppido Mechliniense. Et habuit à sua fundatione Priores xxvj. Nunc uero habet xxvij. Venerabilem Patrem Sacræ Theologiæ Lectorem, Fratrem Ioannem Boytds. Deinde fuit iterum anno Domini M C C C I I I. Capitulum celebratum in Narbona in die Penthecostes, & post anno Domini M C C C V I. Tholosæ. Ibi ordinatum fuit festum Conceptionis Mariæ, & Venerabilis Sacramenti solemniter celebrari, atque de Sancto Ludouico ix. Lect. Deinde Ianuæ in Prouincia Lombardiæ anno Domini M C C C I x. Eodem tēpore Clemens Quintus prohibuit alios tres Mendicantes noua loca circa nostra construere, nisi ad spatium centum quadraginta canonicarum, nonis Decembris, anno suo quarto. Incipit, Ueſtræ Religionis statum tranquillum & prosperum affectantes. Anno M C C C x. incepit Ordo Paulinorum, id est Sancti Pauli de Galatia, sub Regula Sancti Benedicti. Consequenter fuit Generale Capitulum Londoniæ celebratū in Anglia in die Penthecostes anno Domini M C C X I I. Ibi inter cætera fuit ordinatum, q̄ post generalem confessionem dicere-

uerensi fuit celebratum atque in Cōuentu Tholosano, in quo fuit electus Prior Generalis Raymūdus. Quæ concessit Bonifacius Octauus Carmelitis.

Ordo Seruorum Beatæ Mariæ, qui uocatur Ordo spectantis. Ordo Celestinorum.

In Capitulo Generali celebrato in Conuentu Brugensi fuit electus in Priorem Generalem Magister Gerardus de Bononia.

Ordo Paulinorum.

tur

tur sic. Ideo precor Beatam Virginem Mariam & omnes Sanctos Dei, & te Patrem orare pro me ad Dominum Iesum Christum. Hinc anno Domini MCCXV. in Conuētu Coloniensi Prouinciæ Alemaniæ, Ibi fuit ordinatum, q̄ Ordinale Dominici Sepulchri per Reuerendū Magistrum Libertum de Beka correctum obseruaretur per totum vniuersaliter Ordinem. Eodem anno obiit Frater Rutgerus Bacalaureus Parisiensis Prouincialis totius Prouinciæ Alemaniæ. Succesit illi Magister Ioannes de Sublobijs, qui interfuit Concilio Generali Lugdunensi anno Domini MCCCLXI. Ipse cum Rutgero Colonia sepultus est. Tunc Frater Symon de Spira electus nō rexit Morte præuētus, & Colonia tumultus.

Ordo Carmeliticus ex admonitione Virginis Gloriosæ circa annos Domini MCCXVI. & post, Numerosior effectus est in Apostolicis Priuilegijs, & Viris Theologicæ & Philosophicæ Sapientiæ doctissimis. Cap. II.

GLORIOSISSIMA Dei Genitrix Virgo perpetua Carmelitarum Patrona & Mater singularissima addens adhuc glori- ficare Ionathan, id est Columbam, Ordinem scilicet Carmeli candore & prudenti simplicitate insignem, memor dierum antiquorum, Helix, & suorum deuotorum Fidelium, apparens Domino Ioanni xxij. ante Papatum, dixit. Vidi tuam ad me Deuotionem, veluti igitur ego te ab aduersario tuo liberabo, ad altissimum te promouens statum, sic videas similem Fratribus meis vicem Helix Filij refundas. Regulam ab Helix & Heliseo in Monte Carmeli in eorūdem vita inchoatam, & per seruum Albertum scriptam & cōfirmatam, solidè approbabis. Insuper me & Filio meo iubente Priuilegium dabis, vt quicumque Ordinem meum intrauerit, à culpa & pœna liberatus in æternum saluus fiat. Ista apparitio sub Bulla plumbea cum Indulgentijs fertur esse in Anglia. Instrumentum vero eiusdem, in Conuentu Ianuensi. Hic ergo Ioannes xxij. Iusionibus Diuinis obediens. In primis, anno suæ Coronationis primo Ordinem nostrum cum omnibus quæ illius sunt, sub protectione Sedis Apostolicæ assumpsit, eximens eundem à Pontificum Iurisdictione, anno Domini MCCXV. Incipit, Sacer Ordo vester in Agro Dominico. Secundo, aliorum Prædecessorum suorum Ordini nostro indulta confirmauit, & grandiora addidit. Defuncto autem anno Domini MCCXVI. Magistro Gerardo Priore Generali in Conuentu Auinionensi, postquam totum Ordinem rexisset laudabiliter, post insignia Theologiæ & Philosophiæ non pauca quidem volumina ab eodem conscripta

Virgo Gloriosa Ioanni 22. apparens ut Ordinem Carmelitarū promoueret, iussit.

Quæ Ioannes 22. Ordini Carmelitarū concessit.

scripta, celebratum fuit Capitulum Generale in Burdegalia, in die Penthecostes anno Domini MCCXVII. In hoc Capitulo fuit electus Magister Guido de Perpiniano. Tunc fuit diuisa Prouincia Alemaniæ in superiorē & inferiorem, & additæ sunt ad xj. Prouincias aliæ tres, scilicet Narbona, Apulia, & Scotia, & sic xv. Prouinciæ Ordinis assignatæ sunt. Iste Guido post tres annos fuit à Ioanne xxij. assumptus primo, Maioricensis Episcopus, deinde Aluenfis, Doctor inter præcipuos commendatus. Qui post grandia pluraque & instructissima edita volumina, xxj. Augusti, iuit à seculo nequam, corpore Auinione sepulto. Hoc assumpto, anno MCCXVIII. in die Penthecostes in Monte Pessulano Generali Capitulo celebrato electus fuit Magister Ioannes de Alerlo, Conuentus Tholosani. Ibi statuerunt Patres fieri octauas de Corpore Christi, & festum nouem lectionum de Sanctis, quorum corpora in Conuentibus Ordinis nostri quiescunt. De Sanctis quoque, quorum nomina habentur in Canone Missæ, ac de Sanctis Apollonia & Barbara. Eodem anno, xj. Kal. Augusti, Ioannes xxij. anno suo quinto, promulgauit illam Decretalem, Vas electionis, in stabilimentum quatuor Ordinum Mendicantium. Itē, viij. Idus Augusti, anno suo sexto, prohibuit alijs tribus Ordinibus Mendicantium recipere Carmelitas ad suum Ordinem sine speciali Generalis Prioris licentia. Incipit Sacræ Religionis, in qua virtutum Domino. Cōsequenter anno suo vij. q̄ Fratres nostri recipere Sacros Ordines possint à quocunque Catholico Episcopo. Incipit Religionis vestræ sinceritas meretur. Instituit etiam Ordinem Militiæ Iesu Christi, vt resisterent Saracenis, sub Regula Sancti Augustini, anno MCCXXII. Porro anno Domini MCCXXIII. celebrato Capitulo Generali Barchinone in Cathalonia Prouinciæ Hispaniæ in die Pēthecostes, ordinatū fuit, q̄ Salue Regina diceretur in fine omnium horarum, & q̄ Gloria in excelsis in omnibus Missis Beatæ Virginis diceretur. Et q̄ in principio Capituli Generalis cantaretur Missa de Spiritu Sancto, & fieret sermo. Item q̄ Fratres Clerici annuè dicerent tria Psalteria, laici verò tria millia Pater noster, pro Fratribus & Benefactoribus Ordinis defunctis. Etiam q̄ semel in Hebdomada per Aduentum fierent nouem lectiones de Beata Virgine, dum laudes non impedirent. Hinc fuit celebratum Capitulum Generale Albiæ in Prouincia Aquitaniæ, anno Domini MCCXXVI. in die Penthecostes. Ioannes autem xxij. anno suo vndecimo, xj. Kal. Dec. æquiparauit Ordine nostrū Prædicatoribus & Minoribus in statuto. Dudum super cathedram. Incipit, Inter cæteros Ordines. Et q̄ Cymiteria nostra benedici possunt libere ab alieno Episcopo, si proprius recusauerit, anno suo decimoquinto, viij. Idus Ianuarij. Incipit, Merita vestræ Reli-

L gionis.

In Capitulo Generali Burdegalis celebrato Guido de Perpiniano Generalis Prior effectus est.

In Capitulo Generali, quod fuit celebratum in Monte Pessulano, Magister Ioannes de Alerlo fuit electus Prior Generalis. Multa alia à Ioanne 22. Carmelitis concessa.

Ordo Militiæ Iesu Christi.

In Capitulo Generali in Valencenis celebrato fuit electus Magister Petrus de Caesa in Priorem Generalem.

Benedictus xii. fuit Carmelita, qui nonnulla declarauit.

In Capitulo Generali Lugduni celebrato electus fuit in Priorem Generalis Magister Petrus Raymundi.

gionis. Deinceps autem resignato officio per nouem annos Ioannes de Alerio Pater magnæ laudis, non multo post deficiens, sepultus est in Conuentu Tholosano. Tunc anno Domini M C C C X X X. Capitulo Generali in Valencenis Prouinciæ Franciæ celebrato in die Penthecostes, electus fuit Prior Generalis Magister Petrus de Caesa, Conuentus Bononiensis Prouinciæ Aquitaniæ. Ille celebrauit Capitulum Generale in Conuentu Nemanfensi Prouinciæ Narbonensi in die Penthecostes, anno Domini M C C C X X X I I I. Aliud in Conuentu Bruxellensi in Brabantia Prouinciæ Alemaniam inferioris, in die Penthecostes, anno Domini M C C C X X V I. Istius tempore Benedictus xij. primo Doctor Sacræ Theologiæ Ordinis Carmelitarum, deinde assumptus in Abbatem in Ordine Sancti Benedicti, anno Domini M C C C X X X I I I I. Statuit quod nullus Fratrum Ordinis nostri se ad Ordinem Sancti Benedicti transferret vel Bernardi, sine licentia Summi Pontificis speciali. Incipit, Regularem vitam. Secundo declarauit quod Ordines Mendicantiu sine redditibus viuētes, sint arctioris vitæ quā Carthusienses. Incipit, Omnis humanæ naturæ statum, Nonas Decembris, anno suo primo. Hinc fuit Capitulum Generale in Conuentu Lemouicensi in die Penthecostes celebratū, anno Domini M C C C X X X I X. Ibi fuit statutum, quod de Sancto Martiali & Sancto Timotheo fieret Festum Duplex vt vnus Apostoli, & Duplex Festum de Sancta Ursula. Insuper ix. Lect. de Sanctis Mauro & Saturnino. Iste Petrus postquam rexisset Ordinem annis xij. assumptus fuit per Clemētem Sextum in Episcopum Vasionensem, deinde in Patriarcham Hierosolymitanum. Ipse post plures conscriptos libros & tractatus deficiens, in Ecclesia Vasionensi sepultus est, miraculis clarens, tertia die Augusti. Post illius assumptionem, anno Domini M C C C X L I I. fuit Capitulum Generale Lugduni in die Penthecostes celebratum. Vbi electo Magistro Petro Raymundi de Grassa, Conuentus Tarsacij Prouinciæ Narbonensis, fuit statutum & approbatum officium Sororum Virginis Mariæ in die Urbani celebrandum. Item quod Octauæ fierent de Corpore Christi, de Sancto Michaeli, & de omnibus Sanctis. Collegit Magister Petrus diuersa Ordinis statuta in volumen vnum, sub Rubricis L X I X. additis adhuc quatuor Prouincijs, scilicet Romana, Tholosana, Bononiensis, Cathalonia, ac si essent decem & nouem. Post Vasconiam Prouincia addita est. Etiam quod Antiph. Aue Regina cœlorum. Vers. Ora pro nob. Coll. Protege, semper post Gratias dicerentur à Fratribus extra Refectorium comedentibus. Clemens Sextus anno suo primo, Nonas Augusti, concessit quod Oblationes vltimarū voluntatum liberè reciperemus line canonica reddenda portione. Incipit, Necessitatibus vestris Paterno compatientes affectu.

tu. Hinc fuit celebratum Capitulum Generale in Conuentu Mediolanensi in Prouincia Lōbardia anno M C C C X L V. Post in Conuentu Viuentensi Prouinciæ Franciæ in die Penthecostes anno M C C C X L V I I I. Aliud in Conuentu Perpinianensi, anno Domini M C C C L I. Deinde Tholosæ anno M C C C L V. In hoc Capitulo fuerunt confirmata statuta per Reuerendum Magistrum Petrum collecta in vnum. Hoc tempore Clemens Sextus anno suo sexto approbauit exemptionem Fratribus per Ioannē xxij. concessam, & statuit quod coram nullo Episcopo trahi possumus ad iudicium. Incipit, Sacer Ordo vester in Agro Dominico. Iste Clemens habuit confessorum de nostro Ordine Fratrem Petrum de Bereto, & constituit illum esse Episcopum Nasionensem. Iisdem temporibus in Anglia floruit Magnus ille Iuris & Theologiæ Doctor Ioannes de Bachone Prouincialis Angliæ, omnium sui temporis Theologorum Princeps. Scripsit etiam pene innumera opuscula. Mortuo post xv. annos Magistro Petro, & in Monte Pessulano tumultato, fuit Capitulum Generale in Conuentu Burdegalensi anno Domini M C C C L V I I I. in die Natiuitatis Mariæ celebratum. Ibi electus fuit Generalis Prior Magister Ioannes Balistarij. Ipse suo tempore secundum in Theologia non habuit. Hic anno Domini M C C C L X I I. Capitulum Generale celebrauit in Conuentu Treuerensi Prouinciæ Alemaniam inferioris. Hinc aliud Ferrariæ in Prouincia Lombardia, anno Domini M C C C L X V. Clemens etiam Sextus anno suo primo, decimo Kal. Septembris, constituit quod non daremus decimas de his, quæ infra cepta locorum colimus. Incipit, Dilectos Filios Priorem Generalem. Porrò Innocentius Sextus anno suo quinto prædictum indultum confirmauit, anno Domini M C C C L I I. Incipit, prouisionis nostræ. Secundo, idem Innocentius concessit, quod tempore interdicti Diuina possumus etiam in aliorum Ecclesijs celebrare, v. Kal. Octobris, anno suo octauo. Incipit Sacræ vestræ Religionis. Tempore Innocentij Sexti Ordo Virorum ac Mulierū Sanctæ Brigidæ & Saluatoris ortum habuit in Suetia, anno Domini M C C C L X. & habet Regulam per se. Postea Ordo Nefnatorum, sub Urbano V. incepit, & dedit eis Albam Tunicam, cum capucio contemptibili, & eorum Protector griseum clamidem addidit, anno Domini M C C C L X V I I. Ordo nouus Canonicorum Regularium, dicti vulgariter Scopitini, sub Urbano V. in Senensi Agro Sancti Saluatoris exorsus est, anno Domini M C C C L X X. Isti habent Tunicas Albas & Scapulare Album, & Hastam super Camiscam lineam. Camaldulensium Ordo per Beatum Reomaldum fuit institutus, sub Regula Sancti Augustini. Porrò Calamitramiæ Militum Cisterciensiu Ordo, sub Regula Sancti Benedicti militat, & Fratres habent Crucem in la-

Ioannes de Bachone Anglicus.

Capitulum Generale in Conuentu Burdegalensi celebratū fuit, & electus est in Priorem Generalem Magister Ioannes Balistarij.

Ordo Sanctæ Brigidæ.

Ordo Nefnatorum.

Ordo Canonicorum Regularium, qui uulgariter Scopitini dicuntur. Ordo Camaldulensium. Ordo Cisterciensiu.

Ordo Militie Spiritus Sancti.

tere dextro. Consequenter Ordo Militie Spiritus Sancti est sub Regula Sancti Augustini. Isti supra Nigram Cappam apertam habent Rubeam Crucem, vt Gladius in pectore.

Circa ista tempora multi utriusq; sexus clauerunt Ordinis Carmelitarum, Sanctitate vite & Doctrina Illustrissimi, Orbem illuminantes. Cap. 12.

Andreas Episcopus Fesulanus Carmelita.

Is temporibus Sanctus Andreas ante Natiuitatem Virginis Mariæ à parentibus promissus, quinto decimo Vitæ suæ anno Ordini donatus est. Hic nedum generis, verum sanctitatis nobilitate præclarus, literarum studijs sufficienter Parisijs imbutus, veniens in Patriam suam, in Conuentu Florentino præfectus est. Post, Diuina Reuelatione cogente, Ecclesiæ Fesulanæ curam suscepit, & duodecim annis sanctissimè rexit. Enimvero quantum in honorem atq; amorem Dei Genitricis exarserit, narratu quidem difficile, quin & (ni fallor) impossibile foret. Vnde post plura conscripta volumina, post vigilem Dei ouium curam, in prædicando & hortando, post suæ eximiæ sanctitatis exempla, Virgo Gloriosa in nocte Natalis Christi eidem apparuit dicēs. Tertiodecimo die conspectu Filij mei & meo gauisus astabis. Qua reuelatione lætitia sincera repletus, & qui prius ob victus austeritatem macilentus, tunc Seraphico colore perfusus, anno Domini M C C C L X X I I I. migravit ad Christum. Natiuitatis vero suæ L X X I. multis post obitum miraculis fulgens, sicut decuit amatorē Mariæ Virginis. Claruit etiam circa hæc tempora Magister Petrus Thomas. Hic (teste cancellario Cypri) ortum habuit ex Aquitania. Hic deditus literarum studijs, in Conuentu Cadomensi habitum nostræ Religionis assumpsit. Totum verò studium suum, & vitam sine intermissione post Deum Intemeratæ Virgini affectuosissimè dicauit, etiam in corporali sua necessitate recurrens ad eandem. Vnde plures habuit ab eadem Virgine reuelationes. Dum aliquando anxius humana necessitate Virginem exoraret, dixit illi in visu. Ne timeas Petre, omnia tibi necessaria adijcientur. Altera die Deo suæque Genitrici gratias agens, postquam Missarum cōpleuisset misteria, venit quidam mercator, & facta confessione dedit illi decem Aureos Regales. Exinde temporalium semper sufficiētiam à Deo consequutus est. Adeptis autem Parisijs Doctorum insignijs, post frequentes orationes, pro ordinis nostri stabilitate, in nocte Penthecostes instantius Virginem Mariam exorauit. Cui apparens illa dixit. Vsque in finem mundi Petre, Religio Carmelitarum permanebit. Nam Helias il-

Gloriosa Virginis apparitio.

S. Petrus Thomas Carmelita.

Quæ Maria Virgo Petro Thomæ apparetis de Carmelitarum Ordine prædixit.

lius institutor Filio meo apparente in Trāsfiguratione, pro eadem causa postulauit, & impetrauit. Hic primo Episcopus Pactēsis, inde Patriarcha Constantinopolitanus, post multa conscripta volumina, similiter elegantissimorum & magistralium sermonum, postq; multa virtutum opera, factus Legatus in Alexandriam, vulneratus Infidelium telis, in Famagusta Cypri, in die Epiphaniæ migravit ad Christum, ciuitate Alexandria capta, anno Domini M C C C L X V I. Est vero sepultus ibi in Conuentu nostro clarens miraculis, sicut & in vita. Singulariter autem à loci illius incolis pro morbo Epidimiæ & Pestilentie imploratur. Consequenter Magister Ioannes Balistarij celebrauit Capitulum Generale in Monte Pessulano anno Domini M C C C L X I X. In hoc Capitulo fuit ordinatum, q̄ in Aduentu semel in Hebdomada fieret de Domina plenū officium, hoc modo. Ad Vesp. Capitulum. Ecce Virgo. Resp. Christi virgo. Hymnus. Ave Maris. Vers. Diffusa. Antiph. Ave Regina. Psal. Magnificat. Collecta. Deus qui de Beatæ Mariæ, Ad nunc dimittis. Antiph. Ecce Ancilla. Ad Matut. Inuitatorium, & alia, sicut in Annuntiatione eiusdem. Lectio vj. de Sermone Loquamur. iij. lectio: de Euangelio Missus est. In laud. Antiph. Prophetæ. Cap. Egredietur. Hymnus. O gloriosa. Vers. Elegit. Antiph. Ave Stella. Psal. Benedictus. Collecta. vtsupra. Ad hor. Antiph. de Laud. Capitula sicut in Cōmemoratione eiusdem. Resp. Diffusa, cum Alleluia. Collect. vtsupra. Ad Vesp. Antiph. Prophetæ. Psal. Dixit Do. &c. Cap. Resp. Hymnus. Vers. vt in primis. Vers. Ad Magnificat Antiph. Quam pulchra. vel Alma. vel Anima mea. Completo. vtsupra. Post festū vero Epiphaniæ vsq; ad Purificationē isto modo. Ad Vesperas Cap. Beata es Maria. Resp. Confirmatum est. Hymnus. Ave maris. Vers. Diffusa. Ad Magnificat Antiph. Ave Regina. Collecta. Deus qui salutis, Ad Nunc dimittis. Antiph. Ecce completa. Ad Matut. Inuitatorium. In honore. Hymnus. Quem terra. In Primo Nocturno Antiph. Benedicta. Sicut myrrha. Speciosa. Psal. de Domina. Vers. Diffusa. Lectiones sex de Sermone Loquamur. Resp. Sancta & immaculata. Confirmatum est. Beata es Maria quæ Dominum portasti. In secundo Nocturno Antiph. Specie tua. Adiuuabit. Homo natus. Vers. Specie tua. Resp. Congratulamini. Continet in gremio. O magnum. In tertio Nocturno Antiph. Dignare me laudare. Gaude Maria. Post partum. Vers. Adiuuabit eam. Lectiones tres de Euangelio. Erant Ioseph. Respon. Nesciens Mater. Beata Dei Genitrix Maria, cuius viscera. Gaude Maria. In laudibus Antiphona. O admirabile commercium. Capitulum. In omnibus. Hymnus. O Gloriosa. Vers. Elegit. Ad Bened. Antiph. Ave Stella. Collecta. sicut in Vers. Ad Hor. Respon. Diffusa, cum Alfa. Cætera

Cætera ut in Côm memoratione Virginis. Ad Vesperas Anti. O admirabile. Cap. Beata es Maria. Resp. Gaude Maria. Hymnus. Ave Maris. Vers. Dif fusa. Ad Magnificat Antiph. Alma, uel, Quàm pulchra. Colf. & Comple tor. sicut Heri. Huius Magistri Generalis tempore Gregorius xj. anno suo primo, Nonis Aprilis, anno M C C C L X X. concessit illi absolutio nem Apostatarum. Incipit, Prouidi more Pastoris. Secundo confirma uit Indultum Innocentij Sexti, ij. Kalen. Iunij, anno suo secundo, & q̄ in aliorum Ecclesijs tempore interdicti Diuina possumus celebrare. Incipit, Prouisionis nostræ. Celebrato deinceps Capitulo Generali in Aquis Mortuis in Prouincia Prouinciæ i die Pêthecostes anno Domini M C C C L X X I I. statutum fuit, quòd Frater cuiuscunque conditionis obtinens aliquam à Generali Priore gratiam, statim uisendam traderet suo Prouin ciali, aut Priori Locali, sub priuatione eiusdem gratiæ. Magister igitur Ioannes postquam Carmeli coetum xvj. annis aurigasset, in Conuentu suo Maioricarum sepultus est xxiiij. die Septembris, anno Dñi M C C C L X X I I I. Post hoc, anno M C C C L X X V. fuit Capitulum Generale cele bratum in die Penthecostes, in Conuentu Podiensi. In hoc Capitulo fuit electus Magister Bernardus Olenfis de Conuentu Minoricensi Prouinciæ Cathalonix. Ibi statuerunt Patres, quòd in qualibet Hebdomada per Qua dragesimam, præter in ultima, fieret semel de Domina, cum consueto offi cio. Sic quòd in prima Hebdomada in secunda feria si uacaret, in secunda Hebdomada in tertia feria, & sic consequenter, cum Euangelio diei, & memoria de tempore, cum responsorijs de feria si occurrerint illo die. Sin autem omnia responsoria sint de Domina. Item quòd dictis gratijs addatur Psalmus De profundis. Requiem. Kyrie. Pater Noster. Et ne nos. A porta. Credo uidere. Collecta, Deus uenie. Absolue. Requie scant in pace. Porrò Sanctus Theodericus Alemanus Ordinis nostri, summa Sancti Spiritus gratia præclarus, miraculorum gloria insignis, car nis domitor mirabilis, postquam super nudo loricam ferream quotidie fuisset indutus, præsentè Urbis Romanæ Senatore, puellam à Demonio liberauit. Inde in Ciuitate Senensi, surdo auditum restituit. In Ciuitate Florentina insuper contractum ex toto sanauit. Tandem in Conuentu Venetiarum, diem clausit extremum. Ibi ad eius sepulchrum, uisum mu lier cæca recepit. Alia similiter illuminata est, cappam illius oculis admo uens. Sanctus etiam Auertanus Gallus Lemouicensis, sublimis sancti moniæ Vir, xx. die Februarij, ingentium miraculorum gloria notus, apud Lucanam Ciuitatem, iuit ad Christum. Hic dum perpenderet se ab hoc seculo migraturum, cupiens introire Lucensem Ciuitatem, à custodibus, habita repulsa, ait. Veniet tempus, ut introducere me uobis uolentibus nõ dabitur

Magister
Bernardus
Olenfis effe
ctus est
Prior Gene
ralis in Ca
pitulo Ge
nerali in
Conuentu
Podiensi ce
lebrato.

Theoderi
cus Alema
nus Carme
lita, cuius
Miraculo
rum multi
tudo, &
mors expli
catur.

Auertanus
Gallus Car
melita.

dabitur facultas. Igitur abscedens paulisper, & Deo spiritum emittens, adeo miraculis coruscantibus effulfit, ut Clerus cum populo ad tanti Vi ri Reliquias intra ferendas accurreret. Verum corpore eiusdem fixo, & omnino immobiliter permanente, ibidem cum summa Reuerentia in gentem construxere Basilicam. Aequo modo Francus de Senis, Vir Deo, atque suæ Genitrici deuotus, Carmeli Religionem signis magno pere & uirtute decorans, uarioq; corpus suum nudum ferro carpens ca stigansq; , in Conuentu Cremonæ, Prouinciæ Lombardiæ, xj. die Apri lis, in pace quieuit, multis miraculis clarens. Angela Filia Regis Bohe miæ, quæ Pragam illustrat, Ioanna & Anna Tholosanæ sacre Virgines, prædignæ Regalis Mariæ pedisequæ, Domini Iesu Christi sponsæ, ple nis oleo lampadibus uirtutum coruscæ, intrauerunt cum eo ad nuptias. Complures possemus adducere, tam mares, quàm foeminas, Helix Ma riæque sequaces, cælo notos & terræ cognitos, qui in sua gloria gloriam Dei reuelantes, miranda suæ sanctitatis monimenta, posteris relique runt. Sed non admittit affectata breuitas stilum longius euagari, Illu striores perstrinxisse, satis sit.

Francus de
Senis Car
melita.

Angela,
Ioanna, &
Anna Virgi
nes Carme
litæ.

Scismatis tempore, etiam in nostro Sacro Ordine diuisio non potuit funda mentum supra petram positum euoluere. Cap. 13.

R B A N O proinde Sexto, anno Domini M C C C L X X V I I I. in Summum Pontificem electo, Cardinalibus in Ciuitatem Fundorum fugientibus, secutum est Scisma pessimum xl. anno rum, usque ad Martinum Quintum, graui Ecclesiæ scandalo facto, & animarum iactura, propter Hareses insurgentes. Alemanix au tem Priores Prouinciales fuerunt succesiuè Symon de Spira, Magister Henricus de Dullendorp anno Domini M C C C X L I I I. Magister Tilma nus Conuentus Aquensis, anno Domini M C C C L X V I. Magister Got schalcus, Magister Hermánus, anno Domini M C C C L X X I I I. Porrò Urbanus Sextus in primis, v. Septembris, primo suo anno, concessit Prio ri Generali auctoritatem absoluendi Fratres ab excômunicatione & irre gularitate. Incipit, Exigentibus tui sacri Ordinis. Secundo, eodem anno, vj. Kalen. Octobris, quòd possumus uota cõmutare, iniustaq; bona in certa loco restitutionis recipere. Incipit, Meritis uestre Religionis. Ter tio, xj. Kalen. Septembris, anno suo x. confirmauit constitutionem Be nedicti xij. quòd nostræ Religionis Fratres non se transferrent sine licen tia Summi Pontificis ad Ordines Benedicti uel Bernardi. Incipit, Proui sionis nostræ debet prouenire subsidijs. Quarto dedit Indulgentias trium Annorum,

Annorum, & totidem Quadragenarum omnibus Christi fidelibus qui Fratres nostros nominarent, siue Ordinem Beatæ D. i Genitricis Mariæ de Monte Carmeli. Quo tempore fuit Generale Capitulum in Conuentu Brugensi in Flandria Prouinciæ Franciæ. Huius authenticum instrumentum est in Conuentu Franchfordensi Prouinciæ Alemanniæ inferioris. Reuera autem hic intentissime est notandum illud Prouerbij. Dum caput ægrotat, cætera membra dolent. Vnde turbatione facta in Summo Pontifice, turbatus etiam extitit Ordo Carmeli. Proh dolor quidem, sed magis lugenda Sancta Mater Ecclesia. Quædam nempe Ordinis nostri Prouinciæ Urbano Sexto obediebant Alemanniæ, Italia, Anglia, &c. Vnde ab Urbano Sexto Bernardus Generalis noster fuit huiusmodi Prouinciæ obedientia priuatus, eo quod sequebatur Clementem Septimum, cum Prouincijs Galliæ, Cathalonæ, Hispaniæ, & huiusmodi. Manfit tamen Bernardus Rector super illos, qui Clementi obediebant. Instituit autem Urbanus, anno Domini MCCC LXXIX. Vicarium Ordinis Michaellem de Bononia. Qui anno Domini MCCC LXXXI. in Capitulo Generali Veronæ celebrato in die Penthecostes fuit electus ab his, qui Urbano obediebant. Post annos autem quinque Urbanus Michaellem absoluens, constituit Vicarium Magistrum Ioannem Rayde, de Lombardorû Prouincia. Ipse electus fuit postea in Generali Capitulo Brixienti, anno Domini MCCC LXXXVI. Ipse rexit Prouincias Ordinis sibi subiectas ferè xvj. annis, Capitulum Generale habens in Conuentu Franchfordensi Alemanniæ inferioris, tempore Prouincialis Magistri Ioannis Brâmart, anno Domini MCCCXCII. Hic terminauit cursum uitæ præsentis in officio, & sepultus est in Conuentu Mediolanensi. Illo defuncto, facta congregatione Patrum in die Penthecostes, anno Domini MCCCv. electus fuit Frater Matthæus de Bononia, sex ferme annis regens. Porro prius, scilicet anno Domini MCCC LXXXIII. Bernardus Generalis fautor Clementis Septimi cesit officio. Vnde Capitulo in Auinione celebrato, electus fuit Magister Raymundus Aquarij Prouinciæ Narbonensis, anno Domini MCCC LXXXIII. gubernans Prouincias sibi subiectas annis quatuor, & totidem mensibus, diebus decem. Huic successit Magister Ioannes Grossi electus anno Domini MCCC LXXXIX. in Natiuitate Beatæ Mariæ Virginis, in Conuentu Perpiniensi Prouinciæ Cathalonæ, anno primo sui magisterij, regens Prouincias sibi subiectas xxij. annis. Eodem anno fuit electus Prior Prouincialis Alemanniæ inferioris Magister Ioannes Brâmart. Ipse anno Domini MCCC CVI. mūdum linquēs, Colonæ Terræ cōmendatus est. Post illum, Magister Henricus, deinde Magister Nicolaus. Consequenter anno Domini MCCC CXXI. Magister Tho-

mas.

Diuisio inter Carmelitarum Prouincias unde ortum habuit.

In Capitulo Generali in Auinione celebrato fuit electus in Priorem Generale Magister Raymundus Aquarij, qui successit Magister Ioannes Grossi.

mas. Post uero uniuersale Concilium Pisis celebratum Papa Ioannes xxij. ut fieret Ordinis nostri obedientia uera & certa, Magistros Matthæum de Bononia, & Ioannem Grossi, Magistros Generales Ordinis nostri diuisos cum Prouincialibus & Patribus utriusque partis, uocauit in unum Capitulum Bononiæ Dominica secunda post Pascha. Vbi utroque officium resignante, Reuerendus Magister Ioannes Grossi ex utraque parte unanimiter fuit electus, tredecimque post annos regens, anno Domini MCCC CXXIII. iuit è Seculo. Huius tempore Martinus Papa Quintus prohibuit quatuor Ordines Mendicantium, alium Ordinem assumere, præter Carthusiensem, sine Summi Pontificis licentia speciali. Incipit, Viam ambitiosæ cupiditatis. Inter cæteros Ordines est Ordo Sancti Ambrosij Episcopi, sub Regula Sancti Benedicti, cum Grisea Cappa. Ordo Sancti Lazari, sub Augustini Regula, cum Rubea Cruce. Ordo Sancti Antonij, sub eadem Regula, cum Blauea Cruce. Ordo Cruciferorum cum Stella, sub eadem Regula, cum Rubea Cruce in dextra parte. Et Ordo Pœnitentium Mariæ Magdalenæ, sub eadem Regula, & habent habitum Præmonstratensium. Ordo Sancti Iacobi de Alto Passo, sub Regula Augustini. Isti habent Cappas Nigras apertas, cum Rubea Conchula. Ordo de Mercede in Aragonia, cum aperta Cappa Rubea, & armis Regis Aragoniæ in pectore, sub Regula Augustini. Ordo Sclauorum cum Nigris Cappis clausis, est sub eadem Regula. Ordo Sancti Petri de Magella subest Regula Sancti Augustini. Ipsi habent Cappas Nigras apertas. Ordo de Sancta Burga, eodem habitu & Regula. Ordo Scotorum sub eadem Regula, & Cappa Nigra clausa. Ordo Fontis Ebrardi, sub Regula Sancti Patris Benedicti. Ordo Fratrum Mamonopoli. Ordo Sancti Victoris concordat cum Regularibus. Ordo Stegentium, siue Stantstengentium subest Regula Sancti Augustini. Isti habent Collobia Nigra. Ordo Fratrum & Sororum Cellitarum Sancti Alexij, sub eadem Regula. Ordo de Orto Cœli. Ordo Sancti Thomæ. Ordo Sancti Eligij. Ordo Sancti Columbani Abbatis. Porro nouus Ordo Mendicantium ortum habuit tempore Innocentij Septimi à quodam Redo nomine, quem Gregorius x. approbavit tempore Scismatis, anno Domini MCCC V. sub Beati Hieronymi Titulo, subest Regula Sancti Augustini. Eugenius Quartus dedit eis Habitum Griseum cum Scapulari eiusdem coloris & Pallio. Ordo Canonicorum Celestini Habitibus, Congregationis Sancti Georgij de Alga apud Venetias oritur, tempore Gregorij xij. per Nobilem Virum Laurentium, anno prædicto, sub Regula Sancti Petri, à Gregorio xij. confirmatus. Ordo Monachorum Alborum, id est Ordo Montis

M Oliueti

Ioannes xij. Prouincias in unum cōiunxit. Ordo Sancti Ambr. Epi. Ordo Sancti Lazari. Ordo Sancti Antonij. Ordo Cruciferorum. Ordo Pœnitent. Mariæ Magdalenæ. Ordo Sancti Iacobi de Alto Passo. Ordo de Mercede. Ordo Sclauorum. Ordo Sancti Petri de Magella. Ordo de Sancta Burga. Ordo Scotorum. Ordo Fontis Ebrardi. Ordo Fratrum Mamonopoli. Ordo Sancti Victoris. Ordo Stegentium. Ordo Cellitarum. Ordo de Orto Cœli. Ordo Sancti Thomæ. Ordo Sancti Eligij. Ordo Sancti Columbani. Nouus Ordo Mendicantium. Ordo Congregationis Sancti Georgij de Alga, qui & Canonicorû Celestini coloris dicitur.

Ordo Montis Oliueti.

Ordo Canonicorum Regularium.

Ordo Reformationis Nouæ.

Ordo Heremitarum Sancti Hieronymi.

Oliueti nouus, in Senensi Agro à Nobilissimis Viris initium sumpsit, quem Gregorius xij. confirmauit, & ob honorem Virginis Mariæ album Habitum dedit, sub Regula Sancti Benedicti. Ordo Canonicorum Regularium temporibus Ioannis xxij. initium habuit, anno Domini M C C C C X I. dum Pisis Synodus haberetur, in Lucensi Agro, à quodam Fratre Iacobo Brixiano Ordinis Sancti Dominici. Et uocatur congregatio Frisonaria à loco, dicti vulgariter Fratres de Camisca. Ordo Reformationis Nouæ per Venerabilem Virum Ludouicum Barbum, in Monasterio Sanctæ Iustinæ apud Patauiam Urbem, ubi Religio à Discipulis Regularibus deciderat, restauratur, anno Domini M C C C C X I I. sub Regula Sancti Benedicti. Ordo Heremitarum Sancti Hieronymi, sub noua Regula, ex dictis Beati Hieronymi excerpta, per Sanctum Lupum instauratus est.

Ab anno Domini M C C C C X V. nostra Religio à multis Summis Pontificibus fuit gratijs munita. Cap. 14.

Magister Bartholomæus Racoli electus est Prior Generalis in Capitulo Generali in Conuentu Nautenensi celebrato. Capitulum Generale celebratum fuit in Conuentu Ratisponensi, in quo fuit electus Prior Generalis Magister Ioannes Faci.

Quæ Eugenius Quartus Ordini Carmelitarum cōcesfit.

Post decessum Ioannis Grossi anno Domini M C C C C X V. facta Vniuersali Congregatione Patrum Ordinis nostri in Conuentu Nautenensi in Britania in die Penthecostes, electus fuit totius Ordinis Prior Magister Bartholomæus Racoli. Hic quatuor annis regens, assumptus est à Martino Quinto Episcopus Marsiliensis. Deinceps Capitulo Generali in Conuentu Ratisponensi Prouinciæ Alemanix superioris, anno Domini M C C C C X X. celebrato, omnibusq; Gremialibus confessione facta, cōmunicantibus, & super electione fienda iuramentum præstantibus, inuocato Spiritu Sancto, electus fuit Magister Ioannes Faci, de Conuentu Auinionensi. Illo tempore erat Prouincialis Alemanix inferioris Magister Petrus de Noua Ecclesia. In hoc Capitulo fuit renouatum, q̄ semel in Hebdomada per Quadragesimam fieret officium de Beata Virgine, dempta ultima. Post hoc celebrauit Capitulum Generale, anno Domini M C C C C X L. in Conuentu Astensi. Aliud in Conuentu Cabilonia in Prouincia Narbonensi, anno Domini M C C C C X L I I I. In hoc Capitulo fuit institutus Prior Prouincialis Alemanix inferioris Magister Gotfridus de Loe Conuentus Mechlinensi. Hinc aliud Capitulum Romæ ad Sanctam Mariam Maiorem in die Penthecostes xxvij. Die Maij, anno Domini M C C C C X L I X. Eodem anno Magister Ioannes Faci fuit per Eugenium Quartum assumptus Regensis Ecclesiæ Episcopus. Post cuius assumptionem uacabat officium duobus annis. Impetrauit autem Reuerendus Magister Ioannes Faci

Faci ab Eugenio mitigationem Regulæ quo ad esum carniū, anno eius primo, xv. Kalen. Martij. Incipit, Romani Pontificis Prouidentia circumspecta. Secundo, ab eodem anno eius v. auctoritatem quam habent Minores Pœnitentiarij in Vrbe, vij. Kalen. Maij. Incipit, Sacræ Religionis. Tertio, idem Eugenius renouauit & confirmauit data Ioannis xxij. Dudū super cathedram. & Vas electionis, anno suo xvj. xvij. Kalen. Februarij. Incipit, Gregis nobis crediti. Item à Nicolao Quinto confirmationē Eugenij de Confessionibus audiendis, anno Domini M C C C C X L V I I I. anno eius secundo. Incipit, Prouisionis nostræ. Item ab eodem anno suo tertio, de Decimis non dandis, anno Domini M C C C C X L I X. Incipit, Inter cætera nostræ sollicitudinis. Porro anno Domini M C C C C L I. celebrato Capitulo in Auinione in Festo Omnium Sanctorum, electus fuit Generalis Magister Ioannes Soreth, vir deuotissimus, natione Nortmānus, Conuentus Cadoniensis, sui Ordinis restaurator, & regularis uitæ collapsæ elegans reformator, memoria dignus, non sine maximis periculis & laboribus. Huic Magister Rolandus Brito Ordinis Prædicatorū, tale coram pluribus dedit testimonium. Carmelitæ elegerunt pro Priore Generali præstantissimum sacerdotem Ecclesiæ Dei. Porro anno Domini M C C C C L I I I. Idus Maij, etiam Conuentum Mechlinensem in bonam uitam restaurauit. Vbi ex uoluntate & mandato prædicti Magistri Reuerendissimi, qui me misit, Venerabilis Prior loci Frater Ioannes de Platea, Zelator uitæ Regularis, habitu Sanctæ Religionis me induit, anno Domini M C C C C L V. Mensis Aprilis die sexta, quæ fuit tertia dies Paschalis Festiuitatis. Fundauit etiam Reuerendissimus quinque Monasteria Virginum Ordinis nostri, obtinendo eis à Nicolao Quinto eadem sororum Priuilegia Augustini, & Prædicatorum, anno Domini M C C C C L I I. Nonis Octobris. Incipit, Cum nulla fidelium conuentio. Ipse celebrauit Capitulum Parisijs, anno Domini M C C C C L V I. Ibi fuit ordinatum, quod de Sancto Lazaro fiet officium, sicut de uno Martyre & Pontifice, & in Letanijs diceretur Sancte Alberte, Sancte Cyrille, ora pro no. Tunc supportatus ab officio Magister Gotfridus, iterum fuit institutus Magister Petrus de Noua Ecclesia Prouincialis. Hinc anno Domini M C C C C L X I I. celebrato Capitulo Generali in Conuentu Bruxellensi Prouinciæ Alemanix inferioris, in die Penthecostes, fuerunt Statuta Ordinis innouata, approbata, & conformiter acceptata, quæ Generalis Prior Magister Ioannes Soreth collegit in unum. Anno sequenti defuncto Magistro Petro Prouinciali, Reuerendus Magister Martinus Aquensis in Capitulo Prouinciali Colonia celebrato, fuit electus, qui ut bonus pastor, regularem uitam augmentare & continuare curauit. Impetrauit

Magister Ioannes Soreth electus fuit Prior Generalis, in Capitulo Generali in Auinione celebrato.

Auctor Religionem ingreditur.

uit Reuerendissimus Pater Soreth à Nicolao V. quòd nemo Ordinis nostri se transferret ad alium, nisi ad Carthusiensem, sine licètia Summi Pontificis speciali, anno Domini MCCCCLIIII. Incipit, Romanorum gesta Pontificum. Secundo, à Calixto Tertio confirmationem & declarationem de confessionibus audiendis, anno Domini MCCCCLVI. Incipit, Inter cætera, quæ nostræ pastorali. Tertio, quòd nullus beneficiatus potest habere administrationem in Ordine, sine Prioris Generalis licètia, anno eiusdem Calixti primo. Incipit, Ad Romanum Pontificem. Quarto, quod Fratres in Reformatione uiuentes habent eligere Priorem, quem Prouincialis debet cõfirmare, anno Calixti secundo, anno Domini MCCCCLVII. Incipit, In decore sacrae Religionis. Quinto, à Pio Secundo mitigationem Regulæ quo ad ieiunium Feriarum tertiæ & quintæ post Exaltationem Sanctæ Crucis, anno Pij secundo, MCCCCLIX. Nonis Nouembris. Incipit, Ad hoc Diuina miseratio. Sexto, eodem anno & die, quòd impediētes reformationem, ipso facto, sunt excõmunicati. Incipit, Pontificalis auctoritas nos admonet. Septimo, Pius dedit, ut rebelles arctius emendaremus, eodem anno & die. Incipit, Sollicitudo Pastoralis officio. Octauo, à Paulo Secundo obtinuit, quòd Fratres reformati possunt eligere Priorem, quem debet Prouincialis confirmare, anno Domini MCCCCLXV. pridie Kalen. Februarij, anno eius secundo. Incipit, Circa quorumlibet Regularium. Tandem pluribus priuilegijs Ordini obtentis, Dignissimus Pater Magister Ioannes Soreth, Generali Capitulo Aureliaci habito in Aquitania in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXVII. post multa cõscripta uolumina deuota, atque uirtutum opera, anno Domini MCCCCLXXI. xxv. Iulij, postquam xx. annis dignissimè Carmelum rexerat, Andegauis obiit, miraculis clarus in hodiernum usque diem, sanctis meritò connumerandus.

In Capitulo Generali Astensi fuit electus in Priorem Generalem Magister Christophorus Brixiensis. Sancti Alberti Deprenitæ canonizatio.

Post tanti Patris decessum, facta Congregatione Patrum in Ciuitate Astensi in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXXII. inuocato Spiritu Sancto, electus fuit Magister Christophorus Brixiensis. Porro Sixtus Quartus, anno suo primo, reuocauit, irritauit, annihilauit quandam Calixtinam, sinistrè in præiudicium quatuor Ordinum Mendicantium procuratam. Incipit, Quia in futurorum euentibus. Ipse etiam post hoc, illos maxime sua Auctoritate Apostolica præmunuit. Igitur Magister Christophorus in primis à Sanctissimo Sixto Papa Quarto, anno eius primo, impetrauit Sancti Patris Ordinis nostri Alberti de Sicilia Canonizationem, sub Bulla plumbea, anno Domini MCCCCLXXVI. pridie Kalen. Iunij, Pontificatus Sixti anno quinto. Incipit, Cœlestis Aulae militum numerum augeri sancta lætatur Ecclesia. Secundo, anno eodem obtinuit

innouationem

innouationem & approbationem omnium Priuilegiorum prius Ordini concessorum. Incipit, Dum attenta meditatione pensamus. Ibi concessit Priori Generali dispensationem, tam de Ieiunio quàm esu carniū. Ita ut tres dies plures uel pauciores ad ieiunium faciendum nominare ac remittere possit. Remissionem quoque peccatorum semel in uita, & semel in mortis articulo. Tertio, anno Domini MCCCCLXXVII. septimo Kalen. Septembris, Pontificatus Sixti anno sexto, exemptionis Ordinis confirmationem. Incipit, Sacer Ordo uester in Agro Dominico. Quarto, Cõfirmationem, Innouationem, & de nouo Concessionem & extensionem Indulgentiarum, anno eodem, septimo Kalen. Aprilis. Incipit, Dum attenta meditatione pensamus. Hinc Capitulo celebrato in Conuentu suo Brixiensi in die Penthecostes, anno MCCCCLXXVII. fuit innouatum statutum antiquum, quòd de Sanctis, quorum corpora Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus, & in cæteris Conuentibus Ordinis quiescunt, fieret Festum nouem lectionum. Insuper, quia illa multi ignorant, hæc esse sciant. Ad Sanctum Martinum in Montibus sub Summo Altari sunt Corpora Beatissimi Siluestri Præfulis & Confessoris, & Beati Martini Papæ & Martyris, Fabiani, Stephani, Sotheris Martyrum, & Summorum Pontificum. Arthemij & Sanctissimæ Filia eius. Cyriaci, Mauri, Papiæ, Mirarij, Pergi, Smaragdi, Trafonis Martyrum, Anastasij, Innocentij Pontificum, Quirini, Leonis Episcoporum, Asterij, Sifinij, Pollionis, Theodori, Nicandri, Crescentiani Martyrum, Beatæ Sotheris atque Paulinæ, Menemiæ, Iulianæ, Cyrillæ, Theopestæ, Sophiæ Virginum & Martyrum. Quiriacæ & Iustæ Matronarum, & aliorum multorum, quorum nomina soli Deo sunt nota. Insuper quòd fieret Festum Duplex uel Totum Duplex, de omnibus illis Sanctis & Octauis, in quorum diebus & Octauis concessæ sunt Indulgentiæ in Sixtima. Item quod de cætero fierent Octauæ solènes, de Festo Epiphaniæ & Ascensionis Domini, & Michaelis. Et nouem lectiones xv. Februarij de Sanctis Faustino & Iouita. De Sancto Honorato Episcopo & Confessore, xxiiij. Aprilis. De Sancto Erasmo Episcopo & Martyre, tertia Iunij. Demum cum nouem annis prouide Gubernasset, Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus, terris corpus liquit, uadens ad Creatorem, anno Domini MCCCCLXXXI. Tunc à Papa Sixto fuit constitutus Vicarius Ordinis Magister Vvilhelmus Crich Prouinciæ Turoniæ Brito. Qui anno eodem defunctus, successorem habuit Reuerendum Magistrum Pontium Conuentus Auinionensis. Iste anno Domini MCCCCLXXXII. in Capitulo Generali in Auinione habito in die Penthecostes fuit electus Generalis Prior. Ibi fuit ordinatum ut in die Corporis Christi & per Octauam ad nunc dimittis, diceretur Antipho. Alfa. Verbum

Quando Capitulū Generale fuit celebratum in Auinione fuit electus Prior Generalis Magister Pontius Auinionensis.

bum Caro Factum est. Et ad Hymnos eiusdem metri. Gloria tibi Domine qui natus. Et quòd loco Vers. Oculi, & Edent. per octauas Natiuitatis Christi. Verbum caro, & per Octauas Paschæ. Hæc dies. Et Festum Decem Millium Martyrum, Duplex esset. Eius tempore Innocentius Octauus anno suo primo, tertio Kalen. Februarij, anno Domini MCCCCLXXXIII. confirmauit omnia Priuilegia Ordinis prius data, similiter Indulgentias. Incipit, Dudum attenda meditatione. Hinc Capitulo Generali celebrato in Conuentu Rupeculensi in Sabaudia, in Prouincia Prouinciæ in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXXXV. fuit confirmatus Reuerendus Magister Ioannes Vvirici de Nussia, Prouincialis inferioris Alemanix, electus in Capitulo Prouinciali, resignato officio per Martinum senio confectum & debilem, postquam xxiiij. annis Prouinciæ præfuisse. Porro anno Domini MCCCCLXXXVI. Reuerendus Magister Pontius celebrauit Generale Capitulum Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus. Terminato Capitulo Reuerendus Magister noster Ioannes Vvirici, in reuersione infirmatus ad mortem, Diuina Prouidentia, sollicitudineq; Medici Domini Conradi Palentini Peritissimi conualuit, ne sit lupis præda Grex humilis Carmeliticæ Religionis, cum Dominus in agnos lupos non sustinet defeuire. Eo tempore Magnus ille Dominus Abbas Spanhemensis Ordinis Diui Benedicti Dominus Ioannes insignem librum de Ordinis nostri antiquitate, titulo, & laude, Insignibusq; & Illustribus Viris conscripsit, qui Dei Ecclesiam illustrarunt. Hinc librum Religiosus Pater Sacræ Theologiæ Lector Ioannes Lapidica Coloniensis Prior Conuentus Crucenacensis impressuræ cõmendauit, anno Domini MCCCCLXXXVII. Porro anno Domini MCCCCLXXXVIII. de licentia Domini Reuerendi & Patris Domini Henrici de Bergis Cameracensis Episcopi, quam post multas sollicitudines & labores, altera die Sancti Lucae Euangelistæ gratiosè obtinui, consecratus est locus, altera die undecim Millium Virginum, per Reuerendum Dominum Gotfridum Episcopum Dagnensem Domini Cameracensis in spiritualibus Vicarium & Suffraganeum, in Oppido Antverpiense, Vbi consecratione completa, Missarum solènia celebraui primus, & in die Apostolorum populo uerbum Diuinum prædicauit bina uice & alijs diebus Festis. Et quia Domini de Capitulo grauius nos molestabant, ex præcepto Reuerendi Magistri nostri Ioannis Cattendic, qui huius operis fuit actor principalis, pergens Coloniam, multis precibus emolitus, descendit Reuerendus Pater noster Prouincialis, ut fraternalem cum Dominis de Capitulo unionem ageret. Sed quia nihil profecit, cum indignatione ad Coloniam remeauit. Tandem post festum Epiphaniæ Reuerendus Magister noster

Egidius

Egidius Fabri, qui prius Magistro Prouinciali assistebat, & sui coadiutores, in die Sanctæ Agnetis, post multas dietas in unam cum Dominis de Capitulo conuenerunt fraternalem unitatem. Ad laudem Omnipotentis Dei, suæq; Genitricis Mariæ. Amen.

CIRCA hæc tempora Reuerendus Pater Rumoldus de Laupach Prior Conuentus Franchfordensis Ordinis nostri, Lector Sacræ Theologiæ ad multorum mercatorum diuersarum Nationum instantiam, qui in itineribus multorum periculorum, precibus Beatissimæ Annæ sæpe se liberatos & præseruatos cognouerunt, ac repetitis uicibus in temporalibus & spiritualibus adiutos, ex præmeditata deliberatione, & deuotione sincera, ad gloriam Omnipotentis Dei, & reuerentiam Virginis Intemeratæ Mariæ, suorumq; prædignissimorum parentum Annæ & Ioachim, totiusq; eiusdem parentelæ spiritalem congregationem seu fraternitatem, anno Domini MCCCCLXXXI. in Festo Natiuitatis Beatæ Mariæ Virginis, utriusque sexus diuersarum personarum erexit. Quam ascribendam intitulandamq; Matronæ prædigniori sacratissimæ Annæ & collegæ suo pastori Ioachim decreuit. Innocentius uero Octauus prædictam Confraternitatem, cum quibusdam Priuilegijs confirmauit. Similiter Dominus Bertholdus Maguntinensis Archiepiscopus. Hinc post ingentis structuræ inceptum schema & fermè totaliter consummatum, post allatas Sacrosanctæ Annæ Reliquias de Lugduno magnis cum periculis & laboribus, postque alias uarias uni homini intolerabiles curas & operas, post uaria loca septis nostri Conuentus Franchfordensis apposita, non sine multorum Consulium & Ciuium indignatione nobis incorporata, capellam in eodem Conuentu laboriosissimè construxit ad honorem Sanctissimæ Annæ. Vbi est tabula pretiosi operis argentea pro conseruandis Sanctissimæ Annæ Reliquijs, ab adunatis Confratribus ferè quatuor millibus reposita. Tandem iuit ad Christum Nonis Octobris, anno Domini MCCCCLXXXVI. Ad cuius Fraternitatis robur, & fidelium mentium ad Beatissimam Annæ deuotionem excitandam, Magnus Pater Dominus Ioannes Spanhemensis Abbas supradictus, anno Domini MCCCCLXXXVII. clarum opus in Laudem Sacratissimæ Annæ conscripsit.

Diuerfi

Leo Papa Quartus.

EO Papa Quartus, qui electus fuit anno Domini DCCCXLVII. contulit omnibus Christi fidelibus Ecclesias nostras uisitantibus in Natiuitate Christi, in die Sancto Paschæ Apostolorum Petri & Pauli, Penthecostes, Assumptionis, Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis Dei Genitricis Mariæ, Sancti Michaelis Archangeli, Omnium Sanctorum, in duobus Festis Sanctæ Crucis, Natiuitatis Sancti Ioannis Baptistæ, Sanctorum Martyrum Fabiani & Sebastiani, in die Parasceues, & per Octauas dictarum Festiuitatum, in diebus Vocabulorum Omnium Ecclesiarum Ordinis nostri, vij. Annos, & totidem Quadragenas. Adrianus Secundus, Stephanus Quintus, Sergius Tertius, Ioannes Decimus, Ioannes xj. Sergius Quartus, Innocentius Quartus, in prædictis festiuitatibus, & in earum Octauis, tertiam partem omnium peccatorum, in Domino relaxarunt. Clemens Tertius, Alexander Secundus, Gregorius Quintus, Gregorius Septimus, in prædictis festiuitatibus & in qualibet earundem, similem gratiam largiti sunt. Ioannes xx. in omnibus diebus Quadragesimæ, & in omnibus festiuitatibus principalibus totius anni, duos Annos, & duas Quadragenas. Benedictus Papa x. qui ter in Hebdomada tempore Quadragesimali, secunda, quarta, & sextis Ferijs, & etiam in Festis Vocabulorum, necnon diebus Sabbathis ob Beatæ Dei Genitricis reuerentiam, & in diebus Dominicis piè uisitarèt, xl. annos, & totidem Quadragenas, & omnium peccatorum septimæ partis remissionem, in Domino relaxauit, omnes Indulgentias & peccatorum Remissiones suorum Prædecessorum duplicando. Urbanus Tertius in omnibus diebus Quadragesimæ, & in omnibus festiuitatibus principalibus Anni, duos Annos, & duas Quadragenas. Gregorius Octauus, Innocentius Quartus, contulerunt qualibet die cuilibet dicenti Pater Noster, & Ave Maria, in Ecclesijs nostris pro Viuis & Defunctis, xl. dies. Clemens Tertius in omnibus festiuitatibus principalibus Anni, & in tota Quadragesima, duos Annos, & ij. Quadragenas. Innocentius Tertius in diebus Natiuitatis Christi, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, diebus omnibus Quadragesimæ, & quinque festiuitatibus Beatæ Mariæ, & in diebus Octauarum, duos Annos & duas Quadragenas. Honorius Tertius in festis Vocabulorum, in die Parasceues, in die Sanctæ Crucis, in die Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, Assumptionis Dei Genitricis Mariæ, xl. Annos, & totidem Quadragenas. Gregorius Nonus in omnibus

Adrianus Secundus, & alij multi.

Ioannes xx.

Benedictus Decimus.

Urbanus Tertius.

Gregorius Octauus, & Innocentius Quartus. Clemens Tertius. Innocentius Tertius.

Honorius Tertius.

Gregorius Nonus.

nibus diebus Quadragesimæ & Festiuitatibus principalibus Anni, duos Annos, & ij. Quadragenas. Alexander Quartus in omnibus Quadragesimæ diebus in omnibus Festiuitatibus Anni, unum Annum, unam Quadragenam. Urbanus Quartus in Festiuitatibus, & per Octauas Natiuitatis, Circumcisionis, Epiphaniæ, & per omnes dies Quadragesimæ, Resurrectionis, Ascensionis, Penthecostes, Corporis Christi, ac quinque Festiuitatibus Beatæ Mariæ Virginis, omnium Sanctorum, omnium Apostolorum & Euangelistarum, omnes Indulgentias suorum Prædecessorum duplicando, unum Annum, & unam Quadragenam relaxauit. Clemens Quartus in omnibus diebus Quadragesimæ, in Resurrectione & Ascensione Domini, Penthecostes, Corporis Christi, Ioannis Baptistæ, omnium Apostolorum, Mariæ Magdalene, quinque Festiuitatibus Beatæ Mariæ, omnium Sanctorum, Natiuitatis Domini, Circumcisionis, Epiphaniæ, in Dedicatione Ecclesiarum seu altarium, & per omnes Octauas. In stationibus totius anni, in Generalibus & Prouincialibus Capitulis quamdiu durauerint, in diebus Sanctorum, quorum corpora requiescunt in nostro Ordine, centum Annos, & totidem Quadragenas. Idem Clemens Quartus. In die Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, Assumptionis Mariæ, xxx. Annos, xxx. Quadragenas. Ioannes xxij. In Natiuitate, Annuntiatione, Purificatione, Assumptione Virginis Gloriosæ, xl. Annos, & xl. Quadragenas. Urbanus Quintus. In Annuntiatione Virginis Mariæ, vij. Annos, & vij. Quadragenas. Nicolaus Quartus. In omnibus Festiuitatibus anni principalibus, & in tota Quadragesima, unum Annum, unam Quadragenam. Nicolaus Quintus omnes Indulgentias & peccatorum Remissiones à supradictis Prædecessoribus suis concessas, duplicauit in prædictis diebus & festis, & Annos septem, & totidem Quadragenas in Domino relaxauit. Sixtus Quartus, & Innocentius Octauus in Annuntiatione, Visitatione, Assumptione, Natiuitate, Conceptione, Præsentatione ac Purificatione Virginis Gloriosæ, & per Octauas, & in diebus Vocabulorum, xxx. Annos, & totidem Quadragenas. Consequenter Leo Quartus his qui domos contractas Ordinis nostri reficiunt, septem Annos & septem Quadragenas. Adrianus Quintus, Stephanus Quintus, Sergius Tertius, Ioannes x. Ioannes xj. Sergius Quartus, Innocentius Quartus, omnibus qui domos contractas refecerint, pro fabricis ecclesiarum munera dederint, qui Confraternitatem Ordinis assumpserint, Calicem pro Misfis celebrandis, uel Tobalias seu Mappas erogauerint, qui in præmissis uel quolibet præmissorum manus porrexerint adiutrices, qui in suis ultimis testamentis nobis aliquid legauerint, tertiam par-

Alexander Quartus.

Urbanus Quartus.

Clemens Quartus.

Ioannes 22. Urbanus Quintus.

Nicolaus Quartus.

Nicolaus Quintus.

Sixtus Quartus.

Leo Quartus.

Adrianus Quintus, & alij sex.

Clemens
Tertius &
alij Tres.
Honorius
Tertius.

Honorius
Quartus.

Vrbanus
Sextus.

Sixtus Quar-
tus.

Vnde dici-
tur Religio.

Nicolaus
de Lyra su-
per Gen. 4.
Gen. 5.

Orosius.
Gen. 5.

Gen. 7.

tem omnium peccatorum in Domino relaxarunt. Clemens Tertius, Alexander Secundus, Gregorius Quintus, Gregorius Septimus, eandem gratiam largiti sunt. Honorius Tertius manus adiutrices nostris Fratribus porrigentibus xl. Annos & totidem Quadragenas in Domino relaxauit. Honorius Quartus, Innocentius Quartus, Fratribus manus adiutrices porrigentibus, omnium peccatorum suorum polliciti sunt. Vrbanus Sextus, tres Annos & totidem Quadragenas omnibus concessit Christi fidelibus, qui Ordinem nostrum, seu Fratres Beatæ Mariæ Virginis nominauerint. Sixtus Quartus, Innocentius Octauus, xxx. Annos & totidem Quadragenas concesserunt, qui ad emptionem ornamentorum, Ecclesiarum complementum, & augmentum Diuini cultus, ac paramentis porrexerint manus adiutrices.

QVI A Heliam Prophetarum eximium, omnium Religiosorum nisus sum asserere Patriarcham, Sanctorum testimonijs, & fontale principium, hoc uelim pium lectorem attente ruminare, quod Religio dicitur à Religo, eo quod nos religet ad Dei seruitium & cultum. Vel à Relego, quia Religiosi relegunt & retractant quæ Dei sunt. Vel à Rigeo, eo quod Rigida sit. Igitur post primorum lapsum Parentum, Humani Generis cultos peruigil Deus, statim prouiderat posteritati stirpis humanæ, occiso Abel iusto exemplar, unde haberet uero bono adhærendi cognitionem, & summum malum fugiendi. Nam Seth qui se religauit Deo, ueraciter obediendi, filium genuit Religiosissimum, Enos nomine. Iste cepit inuocare nomen Domini, scilicet cultura speciali, & seruitio singulari, secundum Postillam Nico. de Lyra, Genesis Quarto. Vnde Filij Seth dicuntur Filij Dei. Consequenter Enoch, quia ambulauit cum Deo, id est in patria uerè Religionis Deo seruiuit. Genesis Quinto, transtulit illum Deus, & non apparuit. Huius Sanctissimi Religiosi Seth Religio durauit in posteris suis annis mille sexcentis quadraginta duobus secundum Orosium, usque scilicet, Sancti Iusti & Sapientissimi viri Noe tempora. De quo Genesis v. Iste consolabitur nos ab operibus manuum nostrarum in terra cui maledixit Deus. Hic vir Religiosissimus, solus eo tempore iustus, Genesis vij. Prædicauit populo peccatori, à Religione Seth deuianti, centum viginti annis pœnitentiam, secundum Lyræ. Nam multa malitia hominum erat in terra, & cuncta cogitatio illorum erat intenta ad malum. Istis non obstantibus, Misericors Deus semper eruditos uiros conseruauit, qui uitam suam ad Deum religiosè seu religatè stauerent. Diluuius igitur finito, Religio Seth in filijs Noe, scilicet Sem & Iaphet, & illorum posteris, usque ad tempora Abraham fuit Deo ordinante obseruata per Heber & cæteros Sapientes. Abraham uerò Prophe-
ta San-

ta Sanctissimus Religionem Seth nedum continuauit, uerum etiam Dei mandato, signaculo Circumcisionis reddit perfectiorem. Ipse ædificauit altare Domino, & inuocauit nomen Domini, Genesis xij. Præcepit igitur filijs suis Religionem Seth firmiter obseruare. Vnde dicitur Genesis xvij. Num celare potero Abraham? scio enim quod præcepturus sit Filijs suis, & domui suæ post se, ut custodiant uias Domini, & faciant iudicium & iustitiam. De Isaac enim habetur Genesis xxiiij. quod egressus fuerat ad meditandum in Agro, inclinato iam die, id est ad orandum, ut dicunt Glossatores. At uero Moyses Dei præcepto singularem Tribum, scilicet Leui peculiariter ad Diuinum cultum instituit, quatenus à Sacerdotibus, Scribis, & Senioribus, atque Leuitis populi restringerentur à peccatis, & per sacra scripta & doctrinas, confirmarentur in bonis. Post mortem autem Moyse Iesus Filius Nauæ, & duodecim Duces, usque ad tempora Samuelis, eandem Religionem Seth erant continuantes cum Heli. Post istos Samuel Propheta Dei electus singulari modo, Religionem Seth ampliauit. Ipse enim nedum de Tribu Leui, uerum etiam uersaliter de omni Tribu Israel, Cuneum Prophetarum, id est Religiosorum collegit in unum. I. Reg. 10. & I. Reg. 19. Sub tribus tamen principioribus punctis omnium Religiosorum eos non instituit. Nam & Samuel Filios habuisse, Regum testatur Historia. Deinde prostrato Saul, David Prophetarum eximus, cumulum Deo religiose seruientium multipliciter augmentauit. Venit tandem post David, electorum Dei Prophetarum numerus copiosus, inter quos Helias Propheta apparuit, qui Religionem Seth, sub Noe & Abraham continuatam, sub Moysen quantum ad Tribum Leui singulariter electam, à Samuele singulari modo institutam & excoltam, nedum continuauit, selegit, & excoluit, sed in se & suis Discipulis perfecit & consummauit, quantum ad Obedientiam, Paupertatem, & Castitatem perpetuam. Huius Discipuli principales Libro Primo Capitulo Quarto, descripti sunt. Post decessum Sanctissimi Viri Helisei eius Discipuli egregij, Propheticæ Religionis seu Helianæ surgentes, sua doctrina populum erudiebant. De istorum numero fuerunt Isaias, Micheas, Morastices, Osee, Iohel, Amos, Naum, Abacuc, Sophonias, & ex utero Matris Deo consecratus Virgo Hieremias. Hi & alij complures usque ad Transmigrationem. Deinceps sub Transmigratione & post, magnus Ezechiel, uirginis Daniel, Zacharias, Aggeus, & Angelus Domini, dictus Malachias, Gloriosus Mardocheus, Iesus filius Syrach, atque talium Carmelitarum multi, peccata represisse populi inueniuntur, usque ad tempora Christi, uerbo, exemplo, mundum opacum illustrantes. Septima uero ætate uenit Christus Iesus, Propheta Prophe-
tarum,

Gen. 12.

Gen. 18.

Gen. 24.

I. Reg. 10.
& I. Reg. 19.

Omnes qui
Carmelitarum
fuerunt re-
censentur.

tarum, omnium Religiosorum Princeps & Caput. Hic Helix Religionem, prius quantum ad tria principalia puncta perfectam consummavit, tum numero personarum, tum sanctitate uirtutum. Tunc crescente segete, & Christo incrementum dante, floruerunt Carmelitæ Sanctissimi Ioannes Baptista amicus sponsi, Andreas Apostolus, Marcus Euangelista, Petri Apostoli Cancellarius & Notarius, Cleophas, Syllas, Manaen, Magnus Enoch, Natanael in lege doctissimus, Agabus Propheta, Fronto Saturninus, Martialis, Ignatius, Egesippus Historiographus, & complures alij, omni scienti cogniti. Horum scripta propter temporis antiquitatem & distantiam, tum propter posterorum incuriam, aut certè propter Tyrannorum grassationem, ut plurimum non habentur. Et quis tantæ diligentiae atque laboris, quis huius intelligentiae atque splendoris, ut uniuersorum Carmelitarum Doctorum scripta, uolumina, tractatus, orationes, collationes legere aut ruminare toto uitæ suæ uo queat? utpote, Basilij, Gregorij Nizeni, Hieronymi, Epiphaniij, Ioannis Chrysostomi, Gregorij Nazanzeni, Ioannis 44. Episcopi Hierosolymitani, Rufini, Cyrilli Alexandrini Episcopi, Eutropij, Ioannis Damasceni, Eusebij Cremonensis, Serapionis, utriusque Macharij, Hylarionis, Isaac, Piamonis, Pambonis, Theonis, Magni Casarij, Milechij Episcopi Anthioceni, Euticij Prioris Carmeli, Euagrij Monachi nostri, post Episcopi Anthioceni, Amphilocij, Euboli, Heraclidis, Zozimæ, Caprasij Abbatis Carmeli, & talium plurimorum. Et quid de modernis nostræ Religionis Carmelitæ scriptoribus, uiris eruditis, aut Doctoribus dicam, utpote de Bertholdo Doctore Parisiensi primo ordinis nostri Priore Generali Latino, Brocardo, Cyrillo Græco Doctore, & alijs ferè infinitis? de quibus supersedere iudicauit. Nam Venerabilis Abbas, Historiarum armarium Tritemius, tum in Libro de Ecclesiasticis Scriptoribus, & de Scriptoribus Germaniæ plura de nostris narrauit laude digna. Insuper in tractatu suo, quem prætitulauit de laudibus Carmelitarum, lxxij. nominatim, etiam quoad eorum scripta protunc sibi occurrentia compilauit. O celeberrimum felicemq; Patrem & Benedictinum Beatum, qui Benedictæ Virginis Fratres sic amauit, ut sui Ordinis initium, Patres & fundatores, Patronatum ipsum, ex uetusto obliuionis sepulchro in lucem aduexit. Qui torpentem sacram desideriam nostram acutissimis calcariibus urget. Qui uelut Angelus sub Iunipero Heliam dormitantem excitauit. Qui sic Carmelitanos omnes ad literarum sacrarum studia, ad meliorem animorum cultum amplexandum animauit. Cui se totum Ordo noster dat, deuouet, atq; tradit. Cui Diua Virgo Carmelitica Præses, facile seruat aditum cæli. Cui Reuerèdisimus Pater Ordinis totius impartitur

suffragia

Ioannes Tritemius.

suffragia & preces. Martinus uero Italus in sua oratione Rhetorica, commemorat Ordinis nostri Clarissimos uiros, scilicet Martinum Florentinum, Aluisium de Pannormi, Iuonem Berch, Britonem, Ioannem, Alexij, Iulianum Brixionsem, Vincentium Tuscanum, Blasium Siculum, Franciscum Marsiliensem, Guillelmum Alconicensem, Benedictum Charchinensem, Petrum Chiraldi, Andream de Apinis, Ioannem Salemitanum, Collaudans & permiximè extollens Michaellem Lombardiam. Sed quid præconij dignum, de Laurentio nostro Burello Diuinionensi dicere potero, Prouinciali Narbonico? Nam ut in suo Libro de Scriptoribus Ecclesiasticis, grauisissimus Pater Ioannes Tritemius Spanhemensis Abbas dicit, est quidem Sacræ Theologiæ Doctor insignis, diuinis scripturis eruditus, secularibus literis egregiè doctus, ingenio excellens, & clarus eloquio. Hic metro exercitatus & prosa, scripsit opus celeberrimum in laudem Helix Carmelitarum Patriarchæ, quod prænotauit Heliadem. Insuper de illustribus uiris Ordinis nostri. Verum quia huius Tripartiti fasciculi seu trimere sti breuitas non sinit diutius pronunc in talibus immorari, uniuersos posteros & coexistentes meos obnixius rogo, ut cæteros nostri Ordinis uiros illustres addant huic operi. Cum his finem dicendi facio. Clamitent, garriant, insaniant detractores dicentes. Carmelitæ obscurum genus hominum, ubique terrarum abiectissimi sunt. Venia tamen ipsis (Patres) deprecanda est. Nam inuidia decepti, quæ bonorum inexorabilis semper hostis fuit, nobis detractare, non sua sponte compulsi sunt. Qui sunt qui sanctissimam Matrem Iesu, nec dum natam coluerunt? Nonne uiri Carmelitæ? Qui sunt qui Hierusalem celeberrimis Fidei Catholicæ doctrinis illustrant, ac pro eadem fide denique fusi sunt? Nonne uiri Carmelitæ? Qui sunt qui superuenientem Antichristum trucidabunt? Nonne uiri Carmelitæ? Videte ergo (Patres) quàm stolidè loquantur, qui semper nos lacerare conati sunt. Abiectos nos esse ferunt, non quod sumus, sed quod nos esse uehementer affectant. Quod si uelim, facile refellendum puto. Nam quod minus habet Italia, Græcia supplet. Quod desit Achinis, Celtebris copia est. Quod Celtebris abest, Anglicis abunde datur. Sed eis uelim gerere morem, atque omnia, quæ cupiunt, uno ore secum approbare. Quid tamen. Innumeras muscas, quoniam uolare didicerunt, paucis columbis antefendas opinor. Tuis ergo maledictis incontinentissime detractor pone modum, sinistram linguam tuam comprime, nec his qui præstantissimi sunt, inconsiderata uoce calumniam dicas. Postremò dignitatem uestram Religiosi Patres uelut arbitror, satis audistis. Linguas hominum filo connectere, uel dentes pulsare malleo non possumus. Sed nostrum est fragi-

Martius Italus enumerat Ordinis Carmelitarum nonnullos Clarissimos Viros.

Contra Carmelitarum Aemulos.

les

Contra An-
toninum in
secunda Par-
te Titulo 3.
cap. 4.

les æmulorum paruifacere sententias. Quò ergo uelint, modo loquan-
tur. Nemo nobis id tollere potest, quin Carmelitæ à Filijs Propheta-
rum Montis Carmeli antiquum genus eorum traxerūt. Non enim prout
Antoninus secunda parte, titulo iij. Capitulo iij. asserere videtur, su-
spicamur ab Helia exordium habuisse, sed constanter & probatissimè
fatemur. Nemo igitur id nobis tollere potest, quin Prophetarum, quod
alijs nihil est, deinde Martyrum, Confessorum, Virginum, nostro sit Or-
dini copia. Quin innumeri sint libri, quos ad Catholicam Fidem illu-
strandam in uniuersum terrarum Orbem Carmelitæ confecerint. Quin
omnia nobis abunde sint, quibus alij sese clarissimos esse dicunt. Ad
Gloriam & Laudem Sanctissimæ Trinitatis, ac Gloriosissimæ Virginis
Dei Genitricis Mariæ, cuius titulo Sacer Ordo noster in Sancta Eccle-
sia Catholica specialiter insignitur. Amen.

Tertij, & Vltimi Libri Finis.

VENETIIS, M D L X I X.

*Ex Typographia Dominici Guerrei, & Io. Baptistæ
fratrum.*